এলচিবিয়ান

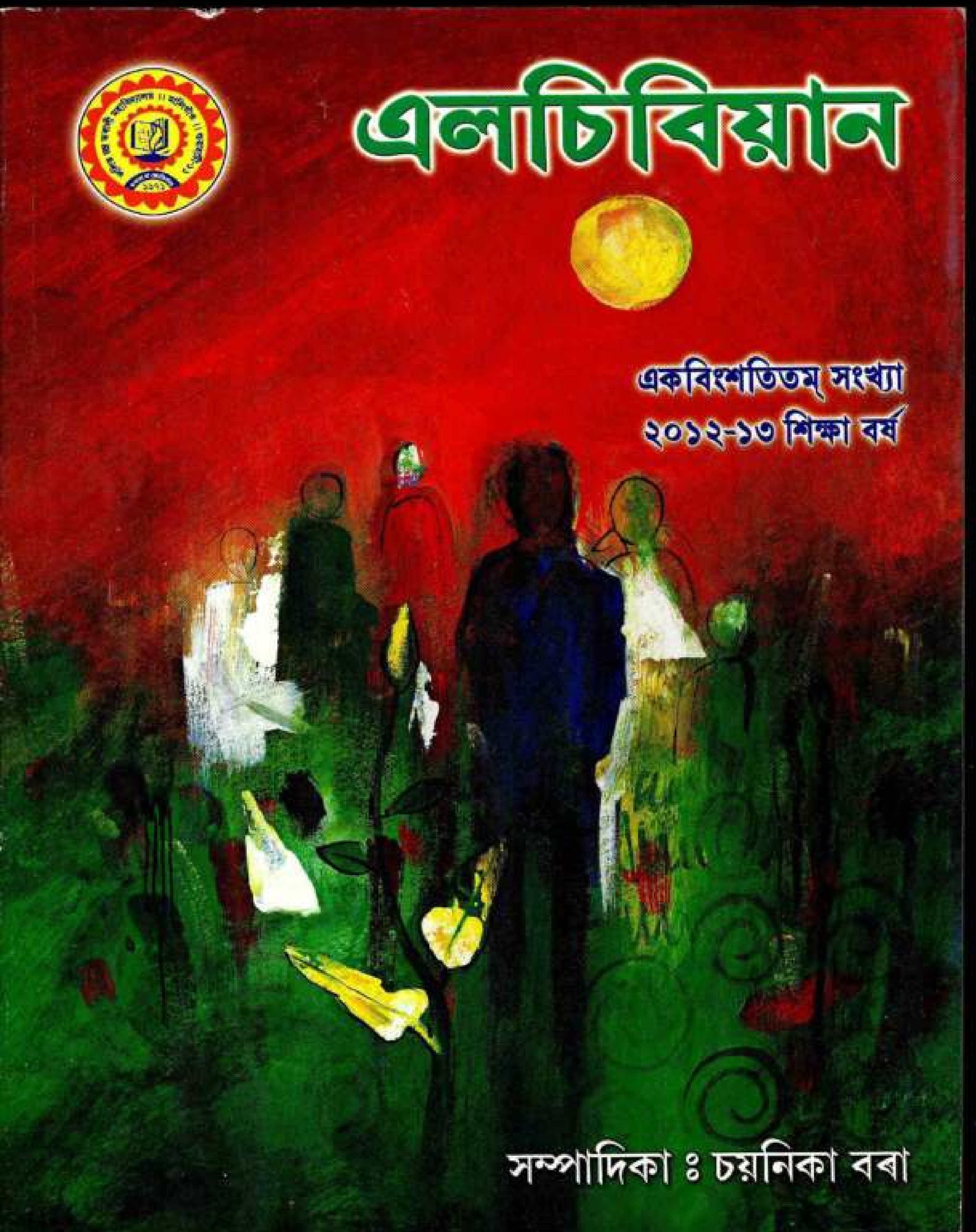

একবিংশতিতম্ সংখ্যা

২০১২-১৩ শিক্ষা বৰ্ষ

সম্পাদিকা ঃ চয়নিকা বৰা

আলোক-চিত্ৰ শিল্পী ঃ দীপজ্যোতি মজুমদাৰ

দীপৰ বিলৰ মাছমৰীয়াসকলৰ সকৰুণ জীৱন ও [illegible]

এলচিবিয়ান

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

একবিংশতিতম্ সংখ্যা ঃ ২০১২-২০১৩ শিক্ষা বৰ্ষ

প্ৰতি,

....

....

তত্ত্বাৱধায়ক ঃ অধ্যাপক ৰত্নেশ্বৰ মিলি

সম্পাদিকা ঃ চয়নিকা বৰা

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

এলচিবিয়ান

একবিংশতিতম্ সংখ্যা ঃ ২০১২-২০১৩ শিক্ষা বৰ্ষ

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত

মালিগাঁও, গুৱাহাটী - ৭৮১০১১

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ	ড° নিশিকান্ত ডেকা, অধ্যক্ষ
তত্বাৱধায়ক	ঃ	অধ্যাপক ৰত্নেশ্বৰ মিলি
শিক্ষক সদস্য / সদস্যা	ঃ	অধ্যাপিকা ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ
		অধ্যাপক দীপক গোস্বামী
		অধ্যাপিকা দিবা বৰুৱা
সম্পাদিকা	ঃ	চয়নিকা বৰা
ছাত্ৰ সদস্য	ঃ	নৃপেন কলিতা
আৰ্হি পাঠ	ঃ	অধ্যাপক ৰত্নেশ্বৰ মিলি
		ড° ধীৰাজ পাটৰ
		অধ্যাপিকা দিবা বৰুৱা
		অধ্যাপিকা কুঞ্জলতা ব্ৰহ্ম বাথাৰী
বেটুপাত শিল্পী	ঃ	চয়নিকা বৰা
স্কেচ	ঃ	চয়নিকা বৰা, মনজা দেৱী, শংকৰ বৰ্মন
অক্ষৰ বিন্যাস/অলংকৰণ	ঃ	জয়ন্ত সেনগুপ্ত

ঃ মুদ্ৰণ ঃ

প্ৰগতি গ্ৰাফিক্স

বৰবজাৰ, পাণ্ডু, গুৱাহাটী-১২

দূৰভাষ ঃ ৯৮৬৪১-১৫৭৪৪

: উৎসর্গা :

অসমীয়া

ভাষা-সাহিত্য-সমাজ-সংস্কৃতিলৈ

অনবদ্য অৱদান আগবঢ়োৱা

প্ৰতিগৰাকী

মৃত আৰু জীৱিত ব্যক্তিলৈ ...

সম্পাদনা সমিতি

: শ্ৰদ্ধাঞ্জলি :

ইং ২০১২-১৩ বৰ্ষত

সন্ত্ৰাসৰ বলি হৈ

অকালতে

মৃত্যুক আকোঁৱালি লোৱা

বিশ্বৰ প্ৰতিগৰাকী

শিশুলৈ ......

সম্পাদনা সমিতি

: অভিনন্দন :

- সাহিত্য একাডেমী বঁটা প্ৰাপক চন্দনা গোস্বামী (২০১২ বৰ্ষ)
- শ্ৰেষ্ঠ বোলছবি পৰিচালক জাহ্নু বৰুৱা (২০১২ আৰু ২০১৩ বৰ্ষ)
- অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা প্ৰাপক সমীৰ তাঁতী (২০১২ বৰ্ষ)
- সাহিত্য একাডেমী বঁটা প্ৰাপক ৰবীন্দ্ৰ সৰকাৰ (২০১২ বৰ্ষ)
- সাহিত্যত নোবেল বঁটা বিজয়ী এলিচ মুনৰ' (২০১৩ বৰ্ষ)
- সাহিত্যত নোবেল বঁটা বিজয়ী মো য়ান (২০১২ বৰ্ষ)
- জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী তেলুও সাহিত্যিক ৰাভুৰী ভাৰদাজা (২০১২ বৰ্ষ)
- ভাৰত ৰত্ন প্ৰাপক শচীন তেণ্ডুলকাৰ (২০১৪ বৰ্ষ)
- ভাৰত ৰত্ন প্ৰাপক বিজ্ঞানী চি. এন. আৰ. ৰাও (২০১৪ বৰ্ষ)
- শংকৰদেৱ বঁটা প্ৰাপক শৰ্মিলা ঠাকুৰ (২০১৩ বৰ্ষ)
- অসম ৰত্ন প্ৰাপক ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামী (২০১২ বৰ্ষ)
- অসমৰ পদ্মশ্ৰী বঁটা প্ৰাপক ঘনকান্ত বৰা বৰবায়ন (২০১৩ বৰ্ষ)
- অসমৰ পদ্মশ্ৰী বঁটা প্ৰাপক হেমেন্দ্ৰ প্ৰসাদ বৰুৱা (২০১৩ বৰ্ষ)

: কৃতজ্ঞতা আৰু ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা :

- তাগিদাসহ সকলো দিশতে দিহা-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° নিশিকান্ত ডেকা
- সম্পাদনা সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসকল
- ব্যস্ততাৰ মাজতো লেখাসমূহ দিয়া এই সংখ্যাৰ লেখক-লেখিকাসকল
- লেখা সংগ্ৰহত সহায় আগবঢ়োৱা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল
- অতি ব্যস্ততাৰ মাজতো লেখা নিৰ্বাচন কৰা আৰু 'প্ৰুফ' চোৱাত সহায় আগবঢ়োৱা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল
- আগ্ৰহ আৰু হেঁপাহেৰে আলোচনীখনৰ বিভিন্ন শিতানৰ ছবি অংকন কৰি দিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল ক্ৰমে চয়নিকা বৰা, মনজা দেৱী আৰু শংকৰ বৰ্মন
- প্ৰগতি গ্ৰাফিক্সৰ স্বত্বাধিকাৰী শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ ৰায় আৰু কৰ্মকৰ্তাসকল
- শেষত অজ্ঞতাবশতঃ আৰু অনিচ্ছাসত্বেও আলোচনীখনত ৰৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে

তত্বাৱধায়ক
আৰু
সম্পাদিকা

অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট - ৭৮৫০০১ ▸ ☎(০৩৭৬)২৩২০৩৭৯
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী- ৭৮১০০১ ▸ ☎(০৩৬১)২৫১৫৮০০ ফেক্স- ☎(০৩৬১)২৭০১৬৩৫
ডিফু কাৰ্যালয় : বাৰ্পিলা ভৱন, ডিফু - ৭৮২৪৬০ ▸ ☎(০৩৬৭১)২৭২২৯০
ধুবুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ধুবুৰী - ৭৮৩৩০১ ▸ ☎(০৩৬৬২)২৩২৫২৮
ডিব্ৰুগড় আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ৰামেশ্বৰলাল চহৰীয়া সংস্কৃতি ভৱন, ডিব্ৰুগড় - ৭৮৬০০৩ ▸ ☎(০৩৭৩)২৩১৫১২৮
শিলচৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, শিলচৰ-৭৮৮০০১ ফেক্স- ☎(০৩৮৪)২২৬৩৭৯৭
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ- ৭৮৭০০১
নগাঁও আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, কমলাদেৱী ভেটী স্মৃতি ভৱন, মহিচন্দ্ৰ বৰা পথ, নগাঁও- ৭৮২০০১
Website:www.asomsahityasabha.org ■ E-mail-asam.sahitya.sabha@gmail.com

ইমৰান শ্বাহ
সভাপতি

শুভেচ্ছাবাণী

গুৱাহাটীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই ২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'এলচিবিয়ান' প্ৰকাশ কৰিব বুলি জানিব পাৰি সন্তোষ অনুভৱ কৰিছো। মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য চৰ্চাৰ, সাহিত্য সৃষ্টিৰ কঠীয়াতলি ৰূপে 'এলচিবিয়ান' ফলে-ফুলে জাতিষ্কাৰ হ'ব বুলি মোৰ বিশ্বাস।

আশাকৰো, 'এলচিবিয়ান'ৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত গঁজালি মেলা অনুভৱৰ কোমল কঠীয়াৰ পৰা অঙ্কুৰিত মহৎ সাহিত্যৰ ৰস সাহিত্য সমাজে আস্বাদন কৰিবলৈ পাব—কবিতা, চুটিগল্প, প্ৰবন্ধ আদি সামৰি আলোচনীখনৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠা তেওঁলোকৰ সাহিত্য সুবাসেৰে ভৰি পৰক- তাৰেই কামনাৰে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু তথা 'এলচিবিয়ান'লৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা যাচিলো।

'এলচিবিয়ান' সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ হওক- তাৰেই কামনাৰে উদ্যোক্তাসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী।

দিনাংক : ৩ চ'ত, ১৪২০ ভাস্কৰাব্দ

ইমৰান শ্বাহ

(ইমৰান শ্বাহ)
সভাপতি
অসম সাহিত্য সভা

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY
Gopinath Bardoloi Nagar, Guwahati
Assam : India, PIN - 781 014
Website : www.gauhati.ac.in

ড° মৃদুল হাজৰিকা
উপাচাৰ্য
Dr. Mridul Hazarika
Vice-Chancellor

Message

I am happy to learn that L.C. Bharali College is going to publish its annual magazine 'LCBIAN' for the session 2012-13. College magazine is a strong medium for the constituent members of a college for intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate in to a totality of views of a community at a given time.

I hope that the magazine to be published will manifest the hidden potential in literary faculty.

I wish all success in the mission and hope the magazine will be enriching to all concerned.

Date: 19.02.2014

(Dr. Mridul Hazarika)

E-mail : vc_gu@yahoo.in, vc@gauhati.ac.in :: Ph. No.: +91-361-2570412 (O); 2570408 (R) :: Fax : +91-361-2570515

"অসমীয়া ভাষাৰ সংকট"

তত্ত্বাৰধায়কৰ আত্মাৰ চেৰেক...

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ দ্ৰুত উন্নয়নৰ ফলত বিশ্বায়ন প্ৰক্ৰিয়াই এক তীব্ৰ আলোড়ন সৃষ্টি কৰাৰ লগে লগে প্ৰত্যেকজন মানুহৰ অন্তৰত বিস্ময়, কৌতূহল আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ তীব্ৰ মানসিকতাই গভীৰভাৱে শিপাববলৈ ধৰিছে। আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত অনুষ্ঠিত যিকোনো প্ৰতিযোগিতাত নিজকে শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী হিচাপে প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ যাওঁতে সফলতাৰ প্ৰধান সহায়কাৰী ভাষা হিচাপে বিশ্বৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে ইংৰাজী ভাষাকে গ্ৰহণ কৰিছে। আমাৰ অসমতো এনে মানসিকতাই সবল ৰূপত গা কৰি উঠিছে। লগে লগে অসমৰ চুকে-কোণে, গাঁৱে-ভূঞে, নগৰে-চহৰে ইংৰাজী মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানেৰে ভৰি পৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিকেন্দ্ৰিকতাই অভূতপূৰ্ব অগ্ৰগতি লাভ কৰিছে। অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা নীতিয়েও ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শিক্ষানুষ্ঠান গঢ়ি উঠাকে মহা সমৰ্থন কৰে।

অসমৰ মাটিত কাঠফুলাৰ দৰে বাঢ়ি অহা ইংৰাজী মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত অসমীয়া ভাষাটোৱে ঘাত মাউৰা সন্তানৰ দৰে অৱহেলিত হৈ পৰিছে। ফলস্বৰূপে হাজাৰ-হাজাৰ বছৰ পুৰণি ভাৰতীয় আৰ্য ভাষাৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা, স্থানীয় বৈশিষ্ট্যযুক্ত আৰু সোণালী ঐতিহ্যসম্পন্ন অসমীয়া ভাষাটোৰ এতিয়া মহাসংকট।

আমাৰ ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়সমূহত প্ৰধানকৈ বহিৰাগত ব্যৱসায়ী, পুঁজিপতি লোকৰ সন্তানৰ শিক্ষা গ্ৰহণৰ আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠান। সেই হিন্দী আৰু ইংৰাজীভাষী মহাপ্ৰভুসকলৰ সন্তানক অসমীয়া মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত নপঢ়ায়। অসমীয়া ভাষা কোৱা আৰু শিকাটোৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ চৰম অনীহা আৰু অৱহেলা সততে লক্ষণীয়। অসমীয়া ভাষা পঢ়া, লিখা আৰু কোৱাটো ব্যৱসায়িক লাভালাভৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ বাবে পৰম লজ্জাজনক। তেওঁলোকে অসমীয়া মানুহক পঢ়াই-

তত্ত্বাৱধায়কৰ আত্মাৰ চেৰেক...

বুজাই-ফুচুলাই অসমৰ মাটিত শিক্ষানুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠা কৰি অসমীয়া মানুহৰ সন্তানকো সেই শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত পঢ়াবৰ কাৰণে পৰম ধন্যতাৰে উৎসাহিত কৰাৰ লগতে আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰি পৰোক্ষভাৱেও শিক্ষানুষ্ঠান পৰিচালনা কৰে। আনৰ ফুচুলনিত ভোল যোৱা, ইংৰাজী ভাষাক মহাসমীহ কৰা আৰু ইংৰাজী ভাষা জানিলে নিজকে বৰ মানুহ বুলি ভবা অসমীয়াই দেখাক দেখি কুকুৰৰ একাদশীৰ দৰে অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ৰ পৰিবৰ্তে ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত নিজৰ সন্তানক মহাজ্ঞানী কৰিবলৈ পঠিয়ায়। ফলত অসমীয়া ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে বিদেশী ইংৰাজী ভাষাটো প্ৰধান বিষয় আৰু নিজৰ মাতৃভাষা অসমীয়া ভাষাটো বিকল্প (Alternative) বিষয় হৈ পৰে।

মহাপ্ৰভু বহিৰাগত সকলে প্ৰতিষ্ঠা আৰু পৰিচালনা কৰা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত এফালে ইংৰাজী আৰু হিন্দীভাষী লোকৰ সন্তান; আনফালে অসমীয়া আৰু অন্যান্য থলুৱা ভাষাভাষী লোকৰ সন্তানৰ মহা সমাগম - এই সকলোৰে মুখৰ ভাষাৰ সংমিশ্ৰণত অসমৰ মাটিত সুৱদী-সুৰীয়া অসমীয়া ভাষাৰ ঠাইত এক অদ্ভুত ৰূপৰ পিজিন ভাষাৰ সৃষ্টি হৈছে। দেশী শব্দৰ লগত বিদেশী শব্দৰ সংযোগ, বিদেশী শব্দৰ লগত দেশী শব্দৰ সংযোগ, বিদেশী শব্দৰ লগত দেশী প্ৰত্যয়ৰ সংযোগ, উচ্চাৰণৰ বক্ৰতা, আখৰ-জোঁটনিৰ অশুদ্ধতা, ব্যাকৰণৰ নিয়মহীনতা আদিয়ে হৈছে এই পিজিন ৰূপৰ ভাষাৰ বৈশিষ্ট্য। অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী মিশ্ৰিত এই ভাষাটোৱে এতিয়া উঠি অহা নৱ প্ৰজন্মৰ মুখত বহুলভাৱে ব্যৱহৃত আৰু প্ৰচলিত হৈছে। ফলস্বৰূপে কথিত অসমীয়া ভাষাৰ বাক্যৰ গাঁথনি হৈ পৰিছে এনে ধৰণৰ - 'মই ইংৰাজী আৰু হিন্দী লেংগুৱেজত টকিং কৰোঁতে আচামিজ বৰ্ড ইউজ কৰাটো লাইক নহী কৰতা হুঁ।' শব্দ প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত ক'বই নালাগে। সকলোৱে শুনিছে আৰু দেখিছে।

গতিকে ক'ব পাৰি যে, ইংৰাজী মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া ভাষাত সংকটেই নহয়, মহাসংকট নামি আহিছে। এই মহাসংকটৰ পৰা অসমীয়া ভাষাটোক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে প্ৰত্যেকজন অসমীয়াই গভীৰ দায়িত্ব ল'ব লাগিব। এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভূমিকা আৰু উদ্যোগেই প্ৰথম আৰু প্ৰধান। ♦

ৰত্নেশ্বৰ মিলি

বাস্তৱৰ নতুন যুদ্ধ

সম্পাদকীয় প্ৰতিখন আলোচনী বা পত্ৰিকাৰে এটি গতানুগতিক আৰু অপৰিহাৰ্য শিতান। সেই গতিকে 'এলচিবিয়ান'ৰ সম্পাদকীয় লিখিবলৈ বৰ বিমোৰত পৰিছো। কেনেকৈ লিখিলে বাৰু ই বুদ্ধিদীপ্ত হ'ব, সৰ্বজনগ্ৰাহ্য হ'ব? সঁচা অৰ্থত সম্পাদকৰ লিখনি সৰ্বজনগ্ৰাহ্য হোৱাটো কোনোপক্ষেই সম্ভৱ নহয়। তথাপি চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাই। সেয়ে নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে ভবাই গৈছো ইটোৰ পিছত সিটো মোৰ বাস্তৱ সত্য।

স

ম্পা

দ

কী

য়

...

একবিংশ শতিকাৰ নতুন প্ৰজন্ম ঃ

জীৱন! হাঁহি-কান্দোন, মৰম-ভালপোৱা, সুখ-দুখ, যাৰ কোনো শেষ নাই। এনেকৈয়ে আমি পাৰ কৰোঁ ষাঠি বছৰীয়া অভিনয় এই মানৱ জীৱনৰ। বহুতো জল্পনা-কল্পনা, তৰ্ক-বিতৰ্কৰ অৱসান ঘটাই একবিংশ শতিকাৰ প্ৰথমটো দশক ইতিমধ্যেই আঁতৰি গ'ল। আমাৰ স্বপ্ন অলেখ। কিন্তু বাস্তৱত আমাৰ স্বপ্নবোৰ মাথোঁ মৰীচিকা। আমি প্ৰত্যেকেই এতিয়া 'নিবনুৱা সন্থা'ৰ একো-একোজন দায়িত্বশীল সদস্য। নক'লেও হ'ব যে স্কুলীয়া শিক্ষা শেষ কৰা, কলেজত দুই-এক শ্ৰেণী পঢ়ি পঢ়াশুনা বাদ দিয়া সৰহভাগ যুৱকেই এতিয়া উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটীত আহি ভিৰ কৰিছে। কাৰোবাৰ উদ্দেশ্য নিয়োগ বিনিময় কেন্দ্ৰ, আন কাৰোবাৰ ৰাজনৈতিক ব্যক্তিৰ অনুগ্ৰহ লাভ। এইদৰে নানা সমস্যাৰে ভাৰাক্ৰান্ত নতুন প্ৰজন্ম আজি এক সন্ধিক্ষণত উপনীত হৈছে। কিন্তু দোষ কাৰ? কেৱল নতুন চামটোৰ? ঘূণে ধৰা সমাজ ব্যৱস্থাৰ? নতুনক জানিবলৈ, বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰা অভিভাৱকসকলৰ? ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পথ প্ৰদৰ্শক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ? বুদ্ধিজীৱীসকলৰ? জুকিয়াই চালে দেখা যায় যে হতাশা আৰু আশংকাৰ কাৰণ আছে দেখাৰ, কিন্তু পাৰস্পৰিক সহযোগিতাৰ মাজেদি কিবা এটা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমি আটায়ে সমানে দায়বদ্ধ। মনত ৰাখিব লাগিব যে অন্ধ অনুকৰণেৰে আমি এটা জাতিক জাতি হিচাপে জীয়াই ৰাখিব নোৱাৰিম। পুৱা বিছনাৰ পৰা উঠি হাতত লোৱা ব্ৰাছৰ পৰা নিত্য ব্যৱহাৰ্য সামগ্ৰী আলু, দাইল, মাছ, মাংস, কণী, চাউললৈকে আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি

সম্পাদকীয়...

জাতি এটা বাচিবনে?

আমি সৰ্বসাধাৰণবোৰে আশা কৰোঁ যে, কৃষি-প্ৰযুক্তিৰে শেহতীয়া অৱদানবোৰক সাৰ্থকভাৱে কামত লগাব পাৰিলে অসমকে ধৰি সমগ্ৰ অঞ্চলটোত অৰ্থনৈতিক বিপ্লৱৰ সূচনা হ'ব। চাকৰিৰ বজাৰো বাঢ়িব আৰু নিবনুৱা সম্বাৰ সদস্যসংখ্যা কিছু পৰিমাণে হ'লেও লাঘৱ হ'ব। প্ৰকৃততে কৃষি আৰু উদ্যোগক ন ন ক্ষেত্ৰত সম্প্ৰসাৰিত কৰোৱাৰ লগতে খণ্ডদুটাক দৃঢ়তৰ কৰি তুলিছে তথ্য প্ৰযুক্তিয়ে। মানৱতাৰ উত্থানতো বৈপ্লৱিক ভূমিকা লৈছে। টেলিভিছন-ইণ্টাৰনেটে তথ্যৰ কল্পনাতীত প্ৰসাৰ ঘটাইছে, যাৰ আলমত বিল গেটছৰ দৰে হাইস্কুলৰ ডেওনা পাৰ নোহোৱা যুৱকে বিশ্বৰ প্ৰথমশাৰীৰ ধনী ব্যক্তিৰ খিতাপ লৈ ভাৰতক শ কোটি টকা দান দিব পৰা হৈছে। ইমানবোৰ সমস্যাৰ পুখুৰীত কক্‌বকাই থাকিও এখন সুস্থিৰ, নিশ্চয়তাপূৰ্ণ, জীৱনৰ লালসা বঢ়াই তুলিব পৰা সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ পৰা আমি এনেকুৱা দায়িত্ব, আন্তৰিকতা তথা কৰ্তব্যবোধ আশা কৰোঁ।

গণতন্ত্ৰ সন্দৰ্ভত ঃ

বুদ্ধিজীৱিসকলৰ মতে, গণতন্ত্ৰৰ অৰ্থ হ'ল সংখ্যাগৰিষ্ঠৰ শাসনাধিকাৰ। কিন্তু সেই সংখ্যাগৰিষ্ঠ হ'ব লাগিব অৰ্থনৈতিক মুক্তিৰ হকে, থিয় দিব পৰা পৰিৱৰ্তনমুখী শাসকৰ প্ৰতিনিধিস্বৰূপ। মৌলিক প্ৰয়োজন তিনিটাৰ মূলতে কিমানৰ জন্ম আৰু মৃত্যু তাৰ হিচাপ কোনে ল'ব? শাসন ব্যৱস্থাৰ পৰিচালকসকলক বাছি লোৱাৰ অধিকাৰ সেয়ে হোৱা উচিত শোষিত আৰু দৰিদ্ৰ জনগণৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত এনে এক শক্তিশালী ব্যৱস্থা যি অৰ্থনৈতিক শোষণৰ দুৱাৰ খুলি এক সমৃদ্ধ আৰু মূলতঃ স্বাধীন জীৱনৰ বাট দেখুৱাব পাৰে। কিন্তু স্বাধীনতাৰ পয়ষষ্ঠি বছৰৰ পিছতো ভাৰতবৰ্ষৰ গণতন্ত্ৰই প্ৰতিফলিত কৰা ছবিখনে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে ধনীৰ উৰ্দ্ধগামী আৰু দুখীয়াৰ নিম্নগামী শতাংশকহে। এই ছবিয়ে নিষ্ক্ৰিয় কৰি পেলায় সাৰ্বজনীন ভোটাধিকাৰৰ অৰ্থ। সমাজৰ গৰিষ্ঠ দুৰ্বল শ্ৰেণীটোৰ ব্যৰ্থতা, অজ্ঞতা, নিৰক্ষৰতা আৰু তাৰ পৰিণামস্বৰূপে ৰাজনৈতিক চেতনাহীনতাই সাৰ্বজনীন ভোটাধিকাৰক সূতা, কম্বল, আঠুৱাৰ বন্ধনলৈ সংকুচিত কৰি পেলাইছে। সামাজিক বিপ্লৱ হৈ পৰিছে কেৱল কিতাপৰ পৃষ্ঠাত বৈ যোৱা শব্দ।

তাৰ মাজত অৰবিন্দ কেজৰিৱাল, আন্না হাজাৰেৰ আন্দোলনে প্ৰকৃত গতিশীলতা লাভ কৰিলেনে নাই, সিও এক বিচাৰ্য বিষয় হিচাপে ধৰা হৈছে। লেনিনে কৈছিল — 'কেৱল দুটা শক্তিহে আচলতে থাকে, এটা পুঁজিপতিৰ একনায়কত্ববাদ আৰু আনটো সৰ্বহাৰাৰ একনায়কত্ববাদ। মাজৰ বাটেদি ৰাষ্ট্ৰ হ'ব নোৱাৰে। ই অসম্ভৱ।' আন্নাৰ আন্দোলনটোত এটা কথাই তল পৰি ৰ'ল যে পুঁজিবাদেই হৈছে ভাৰতীয় দুৰ্নীতিৰ মূল ভেঁটি।

সম্পাদকীয়...

ব্যস্ত জনজীৱন আৰু বন্ধ ঃ

আমাৰ অসমত মানুহে ৰাতিপুৱাই শুই উঠি কয়, 'আজি অসম বন্ধ'। জনসাধাৰণৰ মাজত হুলস্থুল লাগে। ইটোৱে সিটোক সোধে, 'কাইলৈ হেনো অসম বন্ধ'। কোনোদিনে বাতৰি কাকত নপঢ়া কেইজনেও কাকত বিচাৰি দৌৰাদৌৰি কৰে, পাত পাতকৈ বন্ধৰ খবৰটো চায়। টেলিভিজনৰ কাষত চাহৰ কাপ লৈ বহি যায়।

যি নহওক — বন্ধ বুলিলেই বন্ধ। কোনে দিছে, কিয় দিছে, প্ৰয়োজন নাই। কাকতৰ সংবাদদাতাসকলৰ উথপথপ্ লাগে বন্ধৰ বাতৰি পঠাবলৈ। কৰ্মচাৰীসকল কাৰ্যালয়লৈ নাহে, বাছ-মটৰ নচলে। স্কুল-কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বাছ, ৰিক্সা আদিৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকে। কাৰো বৰ বিশেষ দিকদাৰি নহয়। আটাইতকৈ বিপদত পৰে পথৰ দাঁতিত টেবুল পাৰি তামোল-পাণৰ দোকান দিয়া কেইজন, দৈনিক শাক-পাচলি বিক্ৰী কৰা মানুহকেইজন, ৰিক্সাবালা, ঠেলাবালা আৰু অন্যান্য ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায়ী কেইজন; যিসকলৰ দৈনিক আয় নহ'লে আখলত জুই নজ্বলে। বন্ধ এটা পালন কৰি উঠাৰ পিছদিনাৰে পৰা যদি চৰকাৰে সমস্যা সমাধানত তৎপৰতা দেখুৱালেহেঁতেন, তেতিয়াহে বন্ধ এটা কাৰ্যকৰী কৌশল বুলি গণ্য কৰিব পৰা গ'লহেঁতেন। কিন্তু চৰকাৰে যিহেতু নিজৰ স্বাৰ্থ নাথাকিলে বন্ধহে নালাগে, আমৰণ অনশনকো কেৰেপ নকৰে, গতিকে 'নিষ্ফল বন্ধ' এটা পালনৰ কোনো অৰ্থ নাই। বন্ধই যে এতিয়া সমাজৰ কোনো উপকাৰ সাধিব নোৱাৰে, ই বাস্তব সত্য।

বৃহৎ নদীবান্ধ আৰু থলুৱা জনগণ ঃ

পৃথিৱীৰ বহুতো দেশে যি সময়ত বৃহৎ নদীবান্ধৰ বিপক্ষে সচেতন হৈছে, সেই সময়ত অসমৰ সমাজ জীৱনক আওকাণ কৰি এতিয়াও চৰকাৰী মহল ব্যস্ত ২০০০ মেগাৱাট বিদ্যুৎ উৎপাদনৰ লক্ষ্যৰে নিৰ্মীয়মাণ নামনি সোৱণশিৰি বৃহৎ নদীবান্ধৰ স্বাৰ্থতে। এই প্ৰকল্প সন্দৰ্ভত বিশেষজ্ঞ সমিতিয়ে প্ৰদান কৰা ৫০০ পৃষ্ঠাৰ প্ৰতিবেদনো অৱহেলিত হৈয়ে পৰি আছে। উল্লেখ্য যে 'ৱৰ্ল্ড কমিছন অৱ ডেমছ'ৰ ভাষ্য অনুসৰি বান্ধ নিৰ্মাণত শেহতীয়া প্ৰযুক্তিয়েও কোনো চিৰস্থায়ী আশ্বাস দিব নোৱাৰে যদিহে তাত থলুৱা জনগণৰ সমৰ্থন আৰু সম্মতি নাথাকে। অথচ এই আয়োগ কোনো প্ৰতিবাদী সংগঠনো নহয়, এই আয়োগৰ সদস্যসকলৰ মাজতো আছে বিদ্যুৎকেন্দ্ৰিক বৃহৎ ব্যক্তিগত উদ্যোগৰ প্ৰতিনিধি। বিশেষজ্ঞ সমিতিয়ে স্পষ্টভাৱে কৈছে, নামনি সোৱণশিৰি অঞ্চলৰ ভূ-তাত্ত্বিক আৰু ভূ-কম্পন বিশিষ্ট অৱস্থাত বৃহৎ নদীবান্ধ কোনোমতেই গ্ৰহণযোগ্য নহয়। লগতে বৰ্তমান অৱস্থাত আৰু হিমালয়ৰ পাদদেশত জলবিদ্যুৎ উৎপাদনৰ বৃহৎ প্ৰকল্প নিৰ্মাণ কৰাটো অযুগুত।

সম্পাদকীয়...

এটা কথা সঁচা, জনগণৰ মাজত সজাগতাৰ অভাৱ হেতু চৰকাৰে প্ৰকল্পৰ অনুমোদনৰ সময়ত প্ৰকল্পৰ পৰা হ'ব পৰা কু-প্ৰভাৱ তথা অৰ্থনৈতিক লোকচানৰ বিষয়টো সদৰী নকৰে। ৰঙানদীয়ে বিধ্বস্ত কৰা সমগ্ৰ অঞ্চল, চমৰাজানৰ বালিয়ে পুতি পেলোৱা কৃষি উপযোগী মাটি আদিয়ে প্ৰশ্ন তোলে; এনেদৰেই যদি ধেমাজিৰ পৰা মাজুলীলৈকে প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ অবিচ্ছিন্নতা নিৰ্জীৱ আৰু দৰিদ্ৰ হৈ পৰে তেন্তে তাত কেনেকৈ জড়িত হ'ব উন্নয়নৰ প্ৰশ্ন!!

আমাৰ সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থা ঃ

ধনতকৈ বিদ্যা শ্ৰেষ্ঠ — এই কথাষাৰ লাহে লাহে ঠাইবিশেষে অসত্য বুলিয়ে প্ৰমাণিত হ'ব ধৰিছে। বিশেষকৈ আমাৰ দেশত ইয়াৰ বিপৰীত কথাষাৰৰ সত্যতাহে পৰিলক্ষিত হ'ব ধৰিছে। শিক্ষিত ব্যক্তিতকৈ ধনবান ব্যক্তিৰ প্ৰভাৱ সমাজত বেছিকৈ পৰিব ধৰিছে। ধনক লৈ সৰহসংখ্যক লোক ব্যস্ত হৈ পৰিছে। শিক্ষিত ব্যক্তিৰ কথা বা উপদেশতকৈ ধনী লোকৰ কথা আৰু নিৰ্দ্দেশৰ ওপৰতহে বেছি গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়। অপ্ৰিয় হ'লেও এয়া সত্য। সমাজত কোনো এটা অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিলে যিয়ে দুই পইচা সৰহকৈ দিব পাৰে তেওঁৰ কথা মতেহে কাম চলে। দুখীয়া শিক্ষিত ব্যক্তিৰ কথাৰ বিশেষ কোনো মূল্যই আজিৰ সমাজত নাই। এইবোৰ দেখি-শুনি সৰহভাগ মানুহে সুশিক্ষা অৰ্জন কৰি সমাজত নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰাতকৈ কেইপইচামান ধন সৰহকৈ ঘটি তাৰ সহায়ত সমাজত প্ৰভাৱশালী লোক হিচাপে জীয়াই থাকিব বিচাৰে। শিক্ষিত লোকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কমি অহাৰ লগে লগে আন্তৰিকতাৰে শিক্ষাদান কৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ সংখ্যাও কমি আহিব ধৰিছে। আওপকীয়াভাৱে সমাজৰ দুৰ্বল শ্ৰেণীৰ লোকসকলৰ বাবে এনে ব্যৱস্থাই সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। এওঁলোকে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ দ্বাৰাও লাভৱান হ'ব পৰা নাই। আনহাতে, ধনৰ অভাৱত গৃহ শিক্ষকৰ অধীনতো অধ্যয়ন কৰিব নোৱাৰে। সময় থাকোঁতে ছাত্ৰ, শিক্ষক, অভিভাৱক আৰু শিক্ষাবিদসকলে সংশোধন ব্যৱস্থা হাতত নল'লে অসমৰ শিক্ষা জগত অন্ধকাৰত বুৰ যাব আৰু তেতিয়া ইয়াৰ পৰা উদ্ধাৰ পোৱাৰ কোনো উপায় নাথাকিব। কেৱল সভা-সমিতি পাতি থাকিলে কোনো কামত নাহিব। হাতে-কামে আগুৱাই জনসাধাৰণক সজাগ কৰিব পাৰিলেহে সুফল পোৱা যাব। এইক্ষেত্ৰত শিক্ষাবিভাগৰ প্ৰতি চৰকাৰৰ দৃষ্টিভংগী থাকিব লাগিব যোল্লঅনাই ইতিবাচক।

ব্যস্ত জীৱনৰ সাহিত্যৰ উম বিচাৰি ঃ

বৰ্তমানৰ ধন সৰ্বস্ব যুগত আমি সকলোবোৰেই ভীষণ ব্যস্ত, নিজকলৈ। আমাৰ ব্যস্ততাৰ অধিকাংশ ঠাই আগুৰি লৈছে বিজ্ঞানে। বিজ্ঞানে আজি মানব ভাগ্য আৰু

সম্পাদকীয়...

মানৱ সভ্যতাৰ অপূৰ্ব সম্পদ কিতাপৰ সৈতেও প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাত নামিছে। এতিয়া সৰ্বাধিক জনসাধাৰণৰ আকৰ্ষণীয় তথা প্ৰয়োজনীয় বস্তু হৈ পৰিছে টেলিভিজন, ইণ্টাৰনেট আৰু বিশেষকৈ মোবাইল ফোন। ফলত সংযোগহীনতাত পৰিণত হৈছে অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য আৰু জাতিটোৰ ধাৰাবাহিকতা। অসকল সময়ৰ প্ৰতি সাহিত্যৰ আছে বিশাল দায়বদ্ধতা। 'মানুহ ধ্বংস হৈ যায়, কিন্তু কেতিয়াও পৰাজিত নহয়' — এই চিন্তনক মুকলিকৈ ব্যাখ্যা কৰিব পাৰে কেৱল সাহিত্যই। কাৰণ সাহিত্যই শিকায় সুস্থ চিন্তনৰ মাধ্যমত বিবেকৰ উত্তৰণ ঘটাবলৈ। এই উত্তৰণে যে নামানে কোনো ভৌগোলিক চাৰিসীমা। আলট্ৰা মডাৰ্ণ যুগৰ তীব্ৰ গতিশীলতাতো সেয়ে কমা নাই সাহিত্যৰ স্পন্দন। সাহিত্যই শিকাইছে শোষণৰ বিৰুদ্ধে জাগ্ৰত হ'বলৈ, সাহিত্যই শিকাইছে সমাজ আৰু সভ্যতাৰ প্ৰাচীন আৰু বৰ্তমানৰ মুক্তিৰ মাজত যোগসূত্ৰ হ'বলৈ।

কোনো পৃষ্ঠপোষকে অসমত গ্ৰন্থ সচেতনতাৰ পৰিৱেশ গঢ়ি তোলা নাই। এটা সময়ত জিলাই-জিলাই, গাঁৱে-গাঁৱে গঢ়ি তোলা জিলা পুথিভঁৰালবোৰৰ অৱস্থা এতিয়া একেবাৰে তথৈবচ। নতুনত্ববিহীন অৱস্থানমুখীতাই এনে পুথিভঁৰালবোৰক জৰাজীৰ্ণতাৰে সামৰি লোৱাৰ বাহিৰে আৰু একো বাকী ৰোৱা নাই। এইবোৰক পূৰ্ণৰূপত গঢ়ি তুলি অসমত এক গ্ৰন্থ বিপ্লৱৰ সূচনা কৰাতো নাই কাৰোৰে আগ্ৰহ নতুবা অৱকাশ। এক অৰ্থত অসমীয়া ভাষাটোৰ প্ৰতি দিনে দিনে বৃদ্ধি পোৱা অৱহেলাই অসমীয়া সাহিত্যতো এক গধুৰ অৱক্ষেপৰ সৃষ্টি কৰিছে। অসমীয়া সাহিত্যই এনে অৱহেলাৰ পৰা মুক্তিৰ পথ ৰচিবলৈ এতিয়া প্ৰয়োজন এক সুস্থ গ্ৰন্থ বিপ্লৱৰ, এক সচেতন কিতাপ পঢ়াৰ পৰিৱেশৰ, যি প্ৰতিজন অসমীয়াকে শিকায় অসমীয়া ভাষাৰে মহীয়ান হ'বলৈ। অসমীয়া সাহিত্যকো সেইদৰে প্ৰয়োজন পৰিবৰ্তনমুখী সময়ৰ স্তৰে-স্তৰে নতুন চিন্তন আৰু চেতনাৰ যি কেৱল প্ৰচাৰমুখীতাতে সীমাবদ্ধ নহয়, যাৰ শ্ৰেষ্ঠতা উচ্চাৰিত হয় মানৱতাৰ পক্ষত।

আঁতৰিব হতাশাৰ ডাৱৰ, আহিব জীৱনৰ মৃত সঞ্জীৱনী ঃ

শ্ৰদ্ধেয় পাঠক, পৃথিৱী, জীৱন, সমাজ নিজৰ নিয়মেৰেই চলি আছে। দিন-ৰাতি, পুৱা-গধূলি, বাৰিষাৰ বৰষুণ, শীতৰ কুঁৱলী, শৰতৰ নিৰ্মল আকাশ, হেমন্তৰ সোণালী ধাননি, বসন্তৰ বাসনা, জন্ম-মৃত্যু, হাঁহি-কান্দোন, যুদ্ধ-প্ৰেম সকলো আছে, আগৰদৰেই আছে। আমিবোৰ কেৱল হা-হুতাশ কৰি মৰোঁ 'আগতে সকলো ভাল আছিল এতিয়া বেয়া' বুলি। গতিকে আহক আমি সকলোৱেই এটা আশা লৈ জীয়াই থাকিবলৈ শিকোঁ। প্ৰকৃতি, দেশ, সমাজ আৰু ব্যক্তিৰ 'বেয়া'বোৰে মানৱতাক ধ্বংস কৰিব বুলি ভয় নকৰাকৈ জীয়াই থাকিবলৈ শিকোঁ। সেয়ে নিজকে বাৰে বাৰে সোঁৱৰাই সময়ে আঁতৰাব হতাশাৰ ডাৱৰ আৰু সন্মুখলৈ আগুৱাই গৈ থাকিব পৰিবৰ্তনকামী খোজবোৰ। ◆

চয়নিকা বৰা

সূচীপত্ৰ

প্ৰবন্ধ ঃ

- আলোক সন্ধানী কবি জ্যোতিপ্ৰসাদ ✍ ৰশ্মিতা দাস লহকৰ ১
- মহাত্মা গান্ধীৰ অহিংসা নীতি আৰু আমাৰ সমাজ ✍ ড° নিৰু হাজৰিকা ৩
- কাৰ্বিসকলৰ প্ৰব্ৰজন ঃ এটি আলোকপাত ✍ ডালিমী পাঠক ৭
- কামাখ্যা ধামৰ স্থাপত্য ভাস্কৰ্যৰ চমু আভাস ✍ ফুলমণি কলিতা ৯
- আমি স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক; কিন্তু .....??? ✍ মিনাক্ষ ডেকা ১১
- পাটি গণিতৰ অংকৰ পৰা বীজ গণিতৰ অংকলৈ ✍ প্ৰিয়াঙ্কী গগৈ ১৪
- সুখ-আনন্দৰ অন্বেষণত ✍ মাধুৰ্য্য গোস্বামী ১৬
- সম্প্ৰতি দেশত নাৰী নিৰ্যাতন ঃ এটি অৱলোকন ✍ অনুসূয়া দাস ১৮
- অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতি ✍ জিষ্ণু দত্ত ১৯
- বাৰেবৰণীয়া অসমৰ শিল্প-কলা ✍ ৰূপা সাহা ২০
- সংগীতৰ এক অনবদ্য অলংকাৰ বেহেলা ✍ নিকুমণি বৰা ২১
- এক ব্যতিক্ৰমী যাত্ৰা ✍ বিকাশ কলিতা ২২
- অৰুণোদয় যুগৰ অনুদিত উপন্যাসধৰ্মী ৰচনা ঃ এটি আলোচনা ✍ নিভাশ্ৰী ডেকা ২৪

সাক্ষাৎকাৰ ঃ

- লোকসংস্কৃতিবিদ ড° নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মাদেৱৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ ✍ চয়নিকা বৰা, নৃপেন কলিতা, মিনাংক ডেকা, নিকুমণি বৰা ২৫

গল্পগুচ্ছ ঃ

- কৰুণৰ দুখ ✍ মিনাংক ডেকা ৩২
- বিলুপ্তিৰ মৰ্যাদা ✍ চয়নিকা বৰা ৩৪
- প্ৰণীতাৰ প্ৰতিদিন ✍ শংকৰ বৰ্মণ ৩৬
- ভিক্ষাৰী ✍ ৰীমা দত্ত ৩৮
- কিয়??? ✍ অৰ্ণৱজ্যোতি শৰ্মা ৩৯
- সন্ধ্যা, জোনাক আৰু কিছু নীৰৱতা ✍ সমৰজ্যোতি দাস ৪১
- কালৰ বিপৰ্যয় ✍ মৃণাল কলিতা ৪৩
- বৰঢোল ✍ কাজল কুমাৰ বৈশ্য ৪৫

সূচীপত্ৰ

কবিতাৰ কুঁকি ঃ

- তুমি যে আহিবই লাগিব ✍ ড° নীলিমা গোস্বামী শৰ্মা ৪৭
- আজি তোমাৰ বিদায়ৰ আবেলি ✍ ৰত্নেশ্বৰ মিলি ৪৮
- ধূলি ✍ ড° ধীৰাজ পাটৰ ৪৯
- আহিলে বৰকৈ মনত পৰে ✍ চয়নিকা বৰা ৫১
- মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ✍ স্বৰ্ণা শৰ্মা ৫২
- মহাবিদ্যালয়ত বলিছে ৰঙৰ উতলা বতাহ ✍ অংকুৰজ্যোতি কপিল ৫৩
- মোৰ প্ৰেয়সী তুমি আকৌ আহিবা ✍ প্ৰশান্ত কলিতা ৫৪
- তুমি জীৱন দ্ৰাক্ষা ✍ অনুসূয়া দাস ৫৫
- ফাগুনৰ পছোৱা বা ✍ শংকৰ বৰ্মণ ৫৬
- ধূলিয়ৰী ফাগুনৰ পছোৱা ✍ বৰষা দাস ৫৭
- তুমি মই আৰু আমাৰ ফাগুন ✍ প্ৰাঞ্জল ঘিমিৰে ৫৮
- ফাগুন ✍ বিকাশ কলিতা ৫৯
- নীৰৱতা ✍ ৰুমি বেগম ৫৯
- শান্তিৰ পৃথিৱী ✍ জুমা বেগম ৬০
- পোহৰ ✍ আৰিফা চুলতানা ৬০
- চাকনৈয়া ✍ ৰিমঝিম্ বৰুৱা ৬১
- নিদ্ৰাহীন জীৱন ✍ মেৰাজুল হুছেইন ৬২
- পদুম পুখুৰী ✍ হিমাংশু কোঁৱৰ ৬২
- দুটুকুৰা বাস্তৱ ছবি ✍ পম্পী তালুকদাৰ ৬৩
- সন্ধানত প্ৰত্যাশিত যাত্ৰা ✍ দিশা দেৱী ৬৪
- জোনাকৰ বৰষুণ ✍ অনুভৱ বৰুৱা ৬৫
- স্বদেশ ✍ মিচ্ ৰেচমা বেগম ৬৬
- শীতৰ সেমেকা ৰাতি ✍ খগেন তালুকদাৰ ৬৬
- মা ✍ মিনাক্ষী শৰ্মা ৬৭
- মা ✍ পম্পী দেৱী ৬৮
- প্ৰেয়সী ✍ দিগন্ত কলিতা ৬৯
- প্ৰয়োজন ✍ ধৰিত্ৰী ডেকা ৬৯
- মোৰ শেষ ঠিকনা ✍ অৰূপ কুমাৰ শৰ্মা ৭০
- মুক্তি ✍ কিশোৰ কুমাৰ ডেকা ৭১

সূচীপত্ৰ

ARTICLES :

- FOOD SECURITY THROUGH PUBLIC DISTRIBUTION SYSTEM : SOME EMERGING ISSUES — ✍ Ranjana Sen — ৭৩
- CONSTITUTION AND LEGISLATIVE MEASURES FOR THE PROTECTION OF CHILD RIGHTS — ✍ Dr. Namita Sarmah — ৭৭
- AUTONOMOUS DISTRICT COUNCIL'S IN TRIBAL AREAS OF ASSAM — ✍ Chandra Mohan Kalita — ৮০
- SUCCESS DEPENDS ON OPPORTUNITY NOT ON CHARACTER — ✍ Diba Baruah — ৮৪
- STRUGGLE — ✍ Tapabrat Thakuria — ৮৫
- CURRENT SITUATION OF ASSAM — ✍ Biki Dullah — ৮৬
- CARS : FROM 1769 ..... TO 2013 — ✍ Rakesh Das — ৮৭
- WHEN WILL ASSAM SEE A PERMANENT SOLUTION TO FLOODS? — ✍ Nabanita Konwar — ৮৯
- SELF IMAGE — ✍ Lotongrenla Jamir — ৯০
- A REALITY SHOW : A VEHICLE OF SOCIAL REFORM — ✍ Manoj Talukdar — ৯১
- COMPUTER HACKING — ✍ Levy Krishna Goswami — ৯২
- GLOBAL WARMING — ✍ ? — ৯৩
- TRANSPARENT ELECTRONICS — ✍ Rakhi Talukdar — ৯৪
- ANTILIA : THE WONDER HOUSE — ✍ Krishanu Konwar — ৯৫
- THE CARBON CYCLE — ✍ Anjali Devi — ৯৬
- WASTE : INTERNATIONAL AGREEMENTS — ✍ Anjali Devi — ৯৭
- ADVANCEMENT IN A NEGATIVE WAY — ✍ Tina Mazumdar — ৯৮
- UNDERSTANDING GLOBAL WARMING — ✍ Jonali Begum — ৯৯
- ALBERT EINSTEIN AND HIS WORK — ✍ Nripen Kalita — ১০০
- INDIA'S RISE AS A SUPER NUCLEAR POWER — ✍ Nripen Kalita — ১০১
- MY COLLEGE – OH! REALLY IS IT

সূচীপত্ৰ

MY COLLEGE? PART I — ✍ Dipankar Sikdar — ১০২
- ECOLOGY AND ECOSYSTEMS — ✍ Antara Thakuria — ১০৫
- HUMAN-ROBOT INTERACTION — ✍ Rupashree Mishra — ১০৬
- GLUCOSE : FUNCTIONS AND DISORDERNESS ASSOCIATED WITH IT — ✍ Arunav Sarma — ১০৭
- SOME IMPORTANT FACTS OF SOLAR SYSTEM — ✍ Debarun Chakraborty — ১০৮
- KARIM CHACHA — ✍ Biki Dullah — ১০৯

POEMS :

- LONGING FOR YOU — ✍ Manoj Talukdar — ১১০
- IT'S UPTO YOU — ✍ Pankaj Singh — ১১০
- DARK NATURE — ✍ Biki Dullah — ১১১
- DREAM — ✍ Zeba Begum — ১১১
- MISS YOU MOM — ✍ Surajit Das — ১১২
- MY MOTHER — ✍ Nikumoni Borah — ১১২
- THE POEM OF LOST LOVE — ✍ Reema Dutta — ১১৩
- THE EYES — ✍ Philomina Begum — ১১৪
- OUR COLLEGE — ✍ Suzane Sultana — ১১৫
- A NEW DAY — ✍ Suzane Sultana — ১১৫

JOKES :

- IT'S JOKE TIME — ✍ Nripen Kalita — ১১৬
- QUOTES — ✍ Nikumoni Borah — ১১৭
- AMAZING FACTS — ✍ Rubi Saha — ১১৭

- ২০১২-২০১৩ বৰ্ষত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে অনুষ্ঠিত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল — ১১৮-১২৩
- প্ৰতিবেদন — ১২৪-১৩৬
- এলচিবিয়ানৰ সম্পাদক আৰু তত্ত্বাৱধায়কসকল — ১৩৭
- ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষসকল — ১৩৮
- মহাবিদ্যালয় সংগীত — ১৩৯

আমাৰ অধ্যক্ষ

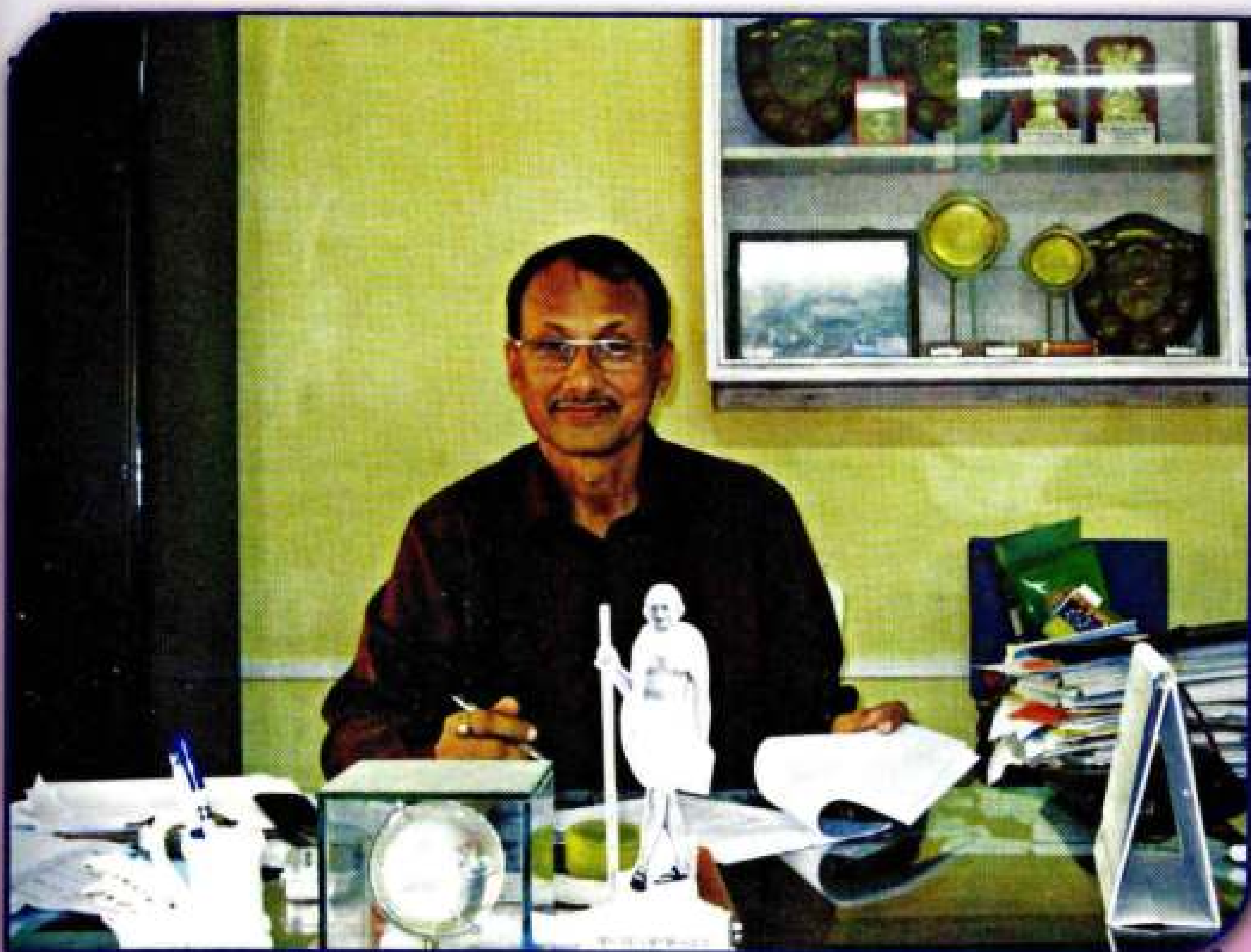

শ্ৰদ্ধেয় ড° নিশিকান্ত ডেকা

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ

অধ্যক্ষৰ সৈতে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ একাংশ

অধ্যক্ষৰ সৈতে প্ৰশাসনীয় আৰু পুথিভঁৰাল বিভাগৰ বিষয়ববীয়াসকলৰ একাংশ

সম্পাদনা সমিতিৰ বিষয়ববীয়াসকল

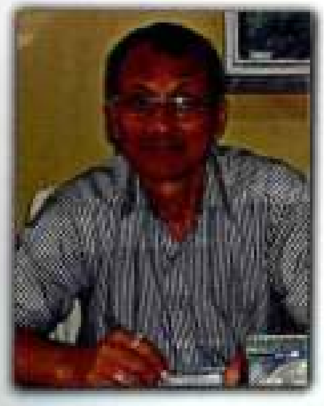

ড° নিশিকান্ত ডেকা
অধ্যক্ষ

ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ
অধ্যাপিকা

দিবা বৰুৱা
অধ্যাপিকা

ৰত্নেশ্বৰ মিলি
অধ্যাপক, তত্ত্বাৱধায়ক

দীপক গোস্বামী
অধ্যাপক

চয়নিকা বৰা
আলোচনী সম্পাদিকা

নৃপেন কলিতা
সাধাৰণ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল

সমুজ্জ্বল ডেকা
উপ-সভাপতি

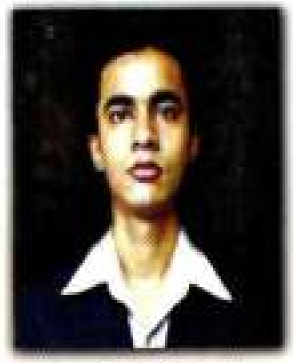

নৃপেন কলিতা
সাধাৰণ সম্পাদক

দীপজ্যোতি ধৰ বৰুৱা
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

চয়নিকা বৰা
আলোচনী সম্পাদিকা

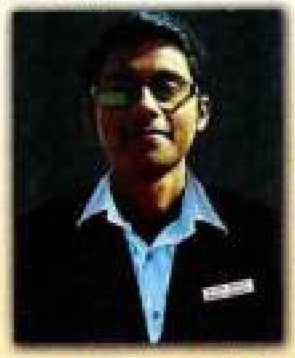

দেবাৰুণ চক্ৰবৰ্তী
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

বিকাশ কলিতা
সম্পাদক, তৰ্ক বিভাগ

দীপাংকৰ কলিতা
খেল সম্পাদক

মিলাংক ডেকা
সম্পাদক, সমাজসেবা

অংকুৰজ্যোতি কলিতা
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা

পূজা বসুমতাৰী
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

প্রবন্ধ

আলোক সন্ধানী কবি জ্যোতিপ্ৰসাদ

ৰঞ্জিতা দাস লস্কৰ
মুৰব্বী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত শংকৰদেৱ আৰু বেজবৰুৱাৰ পাছতেই ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই এখনি বিশিষ্ট আসন অধিকাৰ কৰি আছে। অসমৰ গীত, নাটক, কবিতা, চুটিগল্প, উপন্যাস, শিশুসাহিত্য, চিন্তাশীল প্ৰবন্ধ, চলচ্চিত্ৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে তেওঁ স্বকীয় প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ ৰাখি থৈ গৈছে। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ৰচনা সৰ্বতোপ্ৰসাৰী হ'লেও মৌলিক ৰূপত তেওঁ আছিল এজন কবিশিল্পী। তেওঁৰ কবিতা সংখ্যাৰ ফালৰ পৰা যে বহুত এনে কথা ক'ব নোৱাৰি। তেওঁতকৈ সৰহ কবিতা লেখা বহুকেইজন অসমীয়া কবি ওলাব। কিন্তু বহুমুখী কৰ্মব্যস্ততা তথা চুটি জীৱনকালৰ ভিতৰত যিখিনি কবিতা ৰচনা কৰি গৈছে, সেইখিনিয়েই জ্যোতিপ্ৰসাদক অসমীয়া কবিতাৰ ইতিহাসত আগশাৰীৰ স্থায়ী আসনত বহুৱাইছে। তেওঁৰ কবিতা প্ৰধানকৈ অসমীয়া জাতীয়ত্বত পৰিচায়ক হ'লেও ভাৰতীয় আৰু বিশ্বজনীন ভাৱক সেই জাতীয়ত্বৰ ধাৰণাই প্ৰতিবন্ধকৰূপে বাধা দিয়া নাই। তেওঁ জাতীয়ত্ব অক্ষুণ্ণ ৰাখিও সংকীৰ্ণ জাতীয়তাৰ উৰ্ধত উঠিবলৈ সক্ষম হৈছে। কবিৰ ভাষাত —

"লুইতৰ পাৰে-পাৰে ভাৰত সাগৰলৈ মুকুতা বিচাৰি ভটিয়াও
ওপজা গাঁৱৰ পৰা, নিজৰাৰ পাৰেদি, জান জুৰি নৈয়েদি
লুইতৰ ৰূপালী বালিয়ে মই
জোনাকৰ বালিভাত খাওঁ
সোৱণশিৰীয়া সোণ দিনৌ কমাও
মাৰ যোৱা বেলিটিৰ জিলিকণি লেখি মই
নতুন পুৱাৰ ছবি চাওঁ
মহাভাৰতৰ বাটে পৃথিৱীৰ সবাহলৈ যাওঁ
মই কিন্তু শিল্পীপ্ৰাণে গাঁৱৰ গণ্ডীতে থাকি
উপজিয়ে হৈ আছো বিশ্ব নাগৰিক।"

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল সুৰ সেৱী শিল্পী আৰু কবি। 'পাহৰনি নৈৰ পাৰত' পঁজা সাজি নিৰলে বাস কৰা পলায়নবাদী কবি শিল্পী তেওঁ নাছিল। তেওঁ কবিতাত ৰূপতকৈ ভাৱৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিছিল আৰু নতুন ধৰণৰ ছন্দও প্ৰয়োগ কৰিছিল।

এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য যে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জন্মৰ সময়ছোৱা (১৯০৩) আছিল ৰোমাণ্টিক পয়োভৰৰ সময়। এই সময়ছোৱাত (ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষ দশক আৰু বিংশ শতিকাৰ প্ৰথম চাৰিটা দশক) অসমীয়া সাহিত্যত পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ ভিন-ভিন আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ পৰিছিল যদিও এই সময়ৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ মূল সুৰ আছিল ৰোমাণ্টিক। সেই বাবে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কবিতাতো ৰোমাণ্টিক ভাবোচ্ছ্বাস লক্ষ্য কৰা যায়। অৱশ্যে তেওঁৰ কবিতাত সময়কালৰ ৰোমাণ্টিক কবিতাৰ সকলো বৈশিষ্ট্য মূৰ্তমান হৈ উঠা নাই। সমকালৰ স্বদেশানুৰাগৰ ৰোমাণ্টিক ভাবাবেগেহে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কবিতাক বিধৌত কৰিছিল। বিশেষকৈ জাতীয় মুক্তি আন্দোলনে কোমলমতীয়া ছাত্ৰ জ্যোতিক কবিতা ৰচনাৰ বহখিনি প্ৰেৰণা যোগাইছিল। সেই বাবে তেওঁৰ বহুতো কবিতাতেই ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ উদগ্ৰ বাণী শুনিবলৈ পোৱা যায়। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ উপৰিও সমকালীন ভাৰত তথা অসমত নতুনকৈ গঢ় লৈ উঠা অৰ্থনৈতিক শ্ৰেণীদ্বন্দ্বৰ চেতনায়ো শিল্পীজনক প্ৰভাৱান্বিত কৰিছিল। তদুপৰি বিংশ শতিকাৰ তৃতীয় দশকৰ পৰা অসমত গা কৰি উঠা মাৰ্ক্সীয় সাম্যবাদী ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শই জ্যোতিপ্ৰসাদক আকৰ্ষিত কৰিছিল। সেয়েহে তেওঁৰ কবিতাত সাম্যবাদী চিন্তাধাৰা বলিষ্ঠ ৰূপত উজলি উঠা দেখা যায়। ভাৰতীয় স্বাধীনতা আন্দোলন আৰু মাৰ্ক্সীয় চিন্তাধাৰাৰ উপৰিও সমকালীন বিজ্ঞান চেতনায়ো জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মনত গভীৰভাৱে ৰেখাপাত কৰিছিল। ফলস্বৰূপে তেওঁৰ কবিতাত জাতি-বৰ্ণ-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে ঐক্য আৰু শান্তিৰ বাণী ঘোষিত হৈছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল আজন্ম শিল্পী। তেওঁৰ জন্মগত মৌলিক প্ৰতিভা পূৰ্ণতা পোৱাৰ ক্ষেত্ৰত ঘৰখনৰ আধ্যাত্মিক আৰু বৌদ্ধিক পৰিবেশেও বিশেষভাৱে সহায় কৰিছিল। সেই বাবে নাট-গীত আদিৰ দৰে জ্যোতিৰ কবিতাতো আধ্যাত্মিক তথা সাংস্কৃতিক ৰুচি আৰু দৃষ্টিভংগী চকুত পৰে। আলোক, জ্যোতি, পোহৰ, সুন্দৰ আদি শব্দৰ সঘন প্ৰয়োগ তেওঁৰ কবিতাত লক্ষ্য কৰা যায়। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাৰ 'সুন্দৰৰ

আৰাধনা জীৱনৰ খেল'-উক্তিয়ে জ্যোতিৰ কল্পনাশক্তি আৰু স্বপ্নদৰ্শনত এটা নতুন মাত্ৰা দিছিল। কবি আলোকৰ যাত্ৰী। সেয়েহে 'শিল্পীৰ আলোকযাত্ৰা' কবিতাত তেওঁ গাইছে —

"অন্ততঃ জ্বলি থকা
প্ৰতিভা শিখাৰে মোৰ
চাকিটিৰে গৈ
অগ্নি পৰশাই
সহস্ৰ প্ৰতিভা চাকি তোলে উজলাই।"

শিল্পীসুলভ দৃষ্টিৰে জীৱনটো গঢ় দি সুন্দৰ কৰাৰ প্ৰয়াসকে শিল্পীৰ আদৰ্শ বুলি জ্যোতিয়ে একাধিক ঠাইত ব্যক্ত কৰিছে। তেওঁ বিমূৰ্ত সৌন্দৰ্যৰ পূজাৰী বা কবি নহয়। সৃষ্টি সম্বন্ধে তেওঁৰ শিল্প-ভাৱনাৰ আধাৰ হ'ল সংস্কৃতিৰ সৰ্বাত্মক ৰূপ। তেওঁৰ মতে মানৱৰ গোটেই জীৱন বিকাশেই সংস্কৃতিৰ অভিযান। এই সংস্কৃতি প্ৰসংগত ৰাজনীতি, ধৰ্মনীতি, অৰ্থনীতি, দৰ্শন, বিজ্ঞান আৰু সুকুমাৰ কলা-আটাইকে একেলগে সামৰি লোৱা হৈছে। এনে সংহত আদৰ্শ আগত ৰাখিয়েই জ্যোতিপ্ৰসাদে বিশ্বাস কৰিছিল যে যি কাব্য-সাহিত্য আৰু সুকুমাৰ কলা এমুঠি অভিজাত শ্ৰেণী আৰু ভাগ্যৱান লোকৰ বিলাস-বিনোদনৰ সামগ্ৰীৰূপে ব্যৱহৃত হয়, সেই সাহিত্য বা কলাৰ কোনো সাৰ্থকতা নাই। সেই বাবেই তেওঁ জনতামুখী শিল্প আৰু জনতাৰ সেৱাত লগা কলাৰহে অনুশীলনৰ পোষকতা কৰিছিল। অৱশ্যে শিল্প ধাৰণাৰ এই পৰিৱৰ্তন জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মনোজগতৰ পৰিৱৰ্তনৰ ফল। তেওঁৰ পৰিণত বয়সৰ ৰচনাতহে এই ধাৰণাই স্পষ্ট ৰূপ লয় বুলি ভাবিবৰ অৱকাশ আছে।

কবিতা মানৱতাৰ কণ্ঠস্বৰ। মানৱতাৰ কণ্ঠস্বৰ প্ৰতিফলিত হোৱা কবিতাৰ সাধনাত ব্ৰতী হওঁতে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছিল ওপজা মাটিৰ নানা বৈচিত্ৰ্যৰে পূৰ্ণ হৈ থকা জনতালৈ। তেওঁ শুনিবলৈ পাইছিল জনতাৰ মৰ্মস্পৰ্শী কণ্ঠস্বৰ, শুনাবলৈ বিচাৰিছিল লুইত-বৰাকৰ পাৰে পাৰে গঢ়ি উঠা বিচিত্ৰ ভাবধাৰা যি ভাবধাৰা গঢ় লয় জাতীয়তাবাদ আৰু বিশ্বজনীন ভাবধাৰাৰ মধুৰ স্পৰ্শত। আজীৱন দেশহিতৈষী আৰু সংস্কৃতিৰ একনিষ্ঠ সাধকৰূপে সংগীত, নাটক, নৃত্য, বোলছবি আদিৰ ক্ষেত্ৰৰ দৰে কবিতা সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল দেশবাসীক উদ্বুদ্ধ কৰিব পৰা চিন্তাচৰ্চাৰ ওপৰত। সেয়েহে ৰমন্যাসিক কবি প্ৰায় বেছিভাগৰ দৰে জ্যোতিপ্ৰসাদে কল্পনাৰ সপোন ৰাগীৰে বিভোৰ হ'ব খোজা নাই। বিলাসবহুল জীৱন এৰি সেয়েহে তেওঁ দুখৰ এন্ধাৰত ডুবি থকা জনতাৰ মাজলৈ ধাবমান হৈছিল। 'শিল্পীৰ আলোকযাত্ৰা' কবিতাত সেয়েহে তেওঁ গাইছে —

"শিল্পী মই, ময়ে শিল্পী
আন্ধাৰৰ সতে যুঁজি পোহৰলৈ যাওঁ
মানুহৰ জীৱনৰ খোটালিয়ে খোটালিয়ে
ৰঙা, নীলা, হালধীয়া
সাতো বৰণীয়া
নুনুমুৱা আলোকৰ চাকি জ্বলাওঁ।"

'মানুহৰ জীৱনৰ খোটালিয়ে খোটালিয়ে' বুলি কওঁতে জ্যোতিপ্ৰসাদে কেৱল অসমভূমিতে তেওঁৰ মন আবদ্ধ কৰা নাই, তেওঁ তেওঁৰ মনক তীব্ৰগতিৰে উৰুৱাই লৈ গৈছে বিশ্ব জনতাৰ সমীপলৈ। বিশ্ব মানৱৰ প্ৰাণৰ বেদনাক তেওঁ নিজৰ প্ৰাণৰ বেদনাৰূপে অনুভৱ কৰিছে এনেদৰে —

"বিশ্ব মানৱৰ মই প্ৰাণৰ বেদনা ব্যথা
আপোনাৰে দুখ কৰি লওঁ
মই মই পৃথিৱীৰে জনতাক
মই ৰূপে দেখি মই হৈও আমি হওঁ।"

জাতীয় সমস্যা, ৰোমাণ্টিক ভাবাদৰ্শ, ঐতিহ্যৰ প্ৰতি প্ৰখৰ চেতনাবোধ আৰু বিপ্লৱীসত্তা জ্যোতিৰ কবিতাত অধিক মূৰ্তমান হৈ উঠিছে। বিশেষকৈ মানৱতাবাদী, বৈপ্লৱিক চেতনাই কবিতাসমূহত ভুমুকি মাৰিছে আৰু লগতে আলোকৰ সন্ধানে তেওঁৰ শিল্পীসত্তা জাগ্ৰত কৰি তুলিছে। অন্ধকাৰনাশী আলোকৰ চেতনাৰে তেওঁৰ কবিতা আলোকিত। তেওঁৰ চিন্তা আছিল পোহৰমুখী। দিঠকক আওকাণ নকৰাকৈ তেওঁ আকাশলৈ মুখ তুলি চাব জানিছিল। ব্যক্তিগত অনুভূতিক আলফুলে সযতনে জীয়াই ৰাখিও তেওঁ দেশ আৰু জনতাৰ কথা ভাবিছিল। দেশ আৰু জনজীৱনক ভালপোৱাৰ মাজেদি তেওঁ বিশ্বজনতাক ঐশ্বৰ্যময় শিল্পীৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বিচাৰিছিল। সেয়েহে তেওঁ কৈছিল —

'জনতাৰ হৃদয়ত মোৰ সোণোৱালী দেশ
মই পিন্ধো বিশ্ববেশ
নতুন দৃষ্টিৰে চাওঁ সৃষ্টি অনিমেষ
নানা ভাষা, নানা আশা
নানা জাতি-বৰ্ণ জিনি
মই শুনো ৰিনি ৰিনি
বিশ্ব জনতাৰ এক অপূৰ্ব সংগীত।" ◆

****

মহাত্মা গান্ধীৰ অহিংসা নীতি আৰু আমাৰ সমাজ

(২০১৩ চনৰ ২ অক্টোবৰ 'অহিংসা দিৱস'ৰ দিনা অনুষ্ঠিত আলোচনা চক্ৰত পঠিতব্য পত্ৰ)

ড° নিৰু হাজৰিকা
অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী অধ্যাপিকা
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

আমি আমাৰ সমাজখনৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে কিছু বছৰৰ আগলৈকে শিক্ষা, স্বাস্থ্য, বিজ্ঞান ও প্ৰযুক্তিবিদ্যা আদিৰ ক্ষেত্ৰত অসমবাসীয়ে সীমিতভাৱেহে সা-সুবিধা লাভ কৰিব পাৰিছিল। কিন্তু বৰ্তমান দেখা যায় যে অসমত জনস্বাস্থ্যৰ ক্ষেত্ৰত ৰাজ্যখনৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰত চিকিৎসালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উপৰিও নতুন নতুন আঁচনি প্ৰস্তুত কৰি জনসাধাৰণৰ স্বাস্থ্যৰ উন্নতিৰ বাবে চৰকাৰে বলিষ্ঠ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। শিক্ষা জগততো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সংখ্যা বৃদ্ধি কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন পৰ্যায়ত সংস্কাৰ সাধন আৰু উচ্চ হাৰত আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰি শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ যথেষ্ট টনকিয়াল কৰি তোলা হৈছে। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিগত খণ্ডৰ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান সমূহৰ সেৱাও কোনো গুণে নুই কৰিব নোৱাৰি। তাৰোপৰি নতুন নতুন আইন প্ৰণয়ন কৰি ৰাজ্যখনত শান্তি-শৃংখলা অটুট ৰখা, মহিলাসকলক বিশেষভাৱে ঘৰৰ ভিতৰে-বাহিৰে সকলো ধৰণৰ অত্যাচাৰৰ পৰা ৰক্ষণাবেক্ষণ দিয়া, পিতৃ-মাতৃ আৰু বয়োঃজ্যেষ্ঠ ব্যক্তিৰ তত্ত্বাবধান লোৱা, শিশুৰ অধিকাৰৰ সুৰক্ষা প্ৰদান কৰা, বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাই আগবঢ়োৱা সা-সুবিধাৰ দ্বাৰা ৰাজ্যৰ ভিতৰুৱা অঞ্চলকো উপকৃত কৰাৰ বাবে চৰকাৰে প্ৰশংসনীয় প্ৰচেষ্টা চলোৱা দেখা যায়।

আনহাতে, আকৌ দ্ৰুতগতিত ভুৱা বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠান সৃষ্টি কৰি নতুন নতুন কৌশলেৰে এই সমাজতেই বিভিন্ন ব্যক্তিয়ে অজ্ঞতা, নিৰক্ষৰতা আৰু দৰিদ্ৰতাৰ সুযোগ লৈ শ শ লোকক সৰ্বস্বান্ত কৰি শোষণ কৰাত উঠি-পৰি লাগিছে। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো দেখা যায় ভুৱা শিক্ষানুষ্ঠান, ভুৱা ডিগ্ৰী, ভুৱা চাৰ্টিফিকেট আদিৰ সহায়ত বহু ব্যক্তিয়ে বিভিন্ন সা-সুবিধা গ্ৰহণ কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে। অকলশৰীয়া আৰু বয়োঃজ্যেষ্ঠ ব্যক্তিৰ প্ৰতি সহানুভূতিশীল হোৱাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁলোকে ওৰে জীৱন কষ্ট কৰি উপাৰ্জন কৰা সা-সম্পত্তিখিনিও কাঢ়ি নিবলৈ এক শ্ৰেণীৰ লোকে কুণ্ঠাবোধ কৰা নাই। ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে নিজ নিজ সম্প্ৰদায়ৰ দাবী পূৰণৰ বাবে আন্দোলন গঢ়ি তুলি জনসাধাৰণক বহু অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'বলৈ বাধ্য কৰিছে। বিভিন্ন ধৰণৰ দুৰ্নীতিত লিপ্ত হোৱা প্ৰশাসক, ৰাজনৈতিক নেতা আৰু আন প্ৰভাৱশালী ব্যক্তিসকলে নিজ নিজ সুবিধা অনুযায়ী যুক্তি দাঙি ধৰি নিজকে সৎ আৰু নিষ্ঠাবান সমাজ সেৱক বুলি প্ৰতিপন্ন কৰি প্ৰকৃতাৰ্থত সৎ আৰু নিষ্ঠাবান কৰ্মীসকলক একাষৰীয়া কৰাও পৰিলক্ষিত হৈছে এইখন সমাজতে।

এনে ধৰণৰ আপাতবিৰোধী পৰিস্থিতিয়ে সৰ্বসাধাৰণ

মানুহৰ জীৱন বিপদাপন্ন কৰি তুলিছে। বৰ্ত্তমান আমাৰ সমাজখনত গান্ধীৰ অহিংসা নীতিৰ প্ৰাসঙ্গিকতা নুই কৰিব নোৱাৰি। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে মানুহে সমাজ পাতি থাকিবলৈ লোৱাৰ পৰাই মানৱীয় মূল্যবোধ, নৈতিক নীতি আদিৰ গুৰুত্ব আহি পৰে। আমাৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধান আমি অৰ্থাৎ মানুহেই কৰিব লাগিব। পাৰস্পৰিক নিৰ্ভৰশীলতা ও সহযোগিতা, ভাৱৰ মুক্ত আদান-প্ৰদান আৰু মানৱ মৰ্যাদাৰ অক্ষুণ্ণতাইহে আমাৰ সমাজখনৰ উত্তৰণত সহায় কৰিব পাৰিব। ইয়াৰ বাবে প্ৰতিজন মানুহেই মানৱ শক্তিৰে শক্তিশালী হোৱাৰ অত্যন্ত প্ৰয়োজন হয়। অহিংসা নীতিয়েই হৈছে মানৱ শক্তিৰ মূল উৎস। এই শক্তি ব্যক্তিৰ মনতহে উদয় হয়। গতিকে অহিংসা কোনো এজন ব্যক্তিৰ শাৰীৰিক শক্তিৰ প্ৰতীক নহয়, ই ব্যক্তিৰ মানসিক অৰ্থাৎ আভ্যন্তৰীণ শক্তিৰহে প্ৰতীক।

অহিংসা মানেই হ'ল আনৰ অনিষ্টসাধন নকৰা। কিন্তু ই আকৌ ব্যক্তিৰ জড়তাক নুবুজায়। মানুহৰ মনত মৰম, দয়া, ভালপোৱা আদিৰ ভাব অহিংসাইহে জগাই তোলে। অৰ্থাৎ অহিংসা নীতিক মানৱ প্ৰেমৰ মূল উৎস বুলি ক'লেও ভুল নহ'ব। অহিংসা ধাৰণাটোৱে এজন ব্যক্তিৰ কথা, কাম আৰু চিন্তা এই তিনিওটা দিশেই সামৰি লয়, গতিকে আমাৰ কথা, কাম আৰু চিন্তাৰ মাজত সমন্বয় ৰক্ষা কৰিব পাৰিলেহে অহিংসা নীতি কৃতকাৰ্যতাৰে অৱলম্বন কৰিব পাৰিম। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় সাহসৰ। কিয়নো অহিংসা কেৱল সাহসীৰহে আহিলা, কাপুৰুষৰ নহয়। এই সাহসেৰে সাহসী হ'বলৈ প্ৰয়োজন হয় এক শৃংখলাবদ্ধ জীৱনৰ, যি ব্যক্তিয়ে আত্ম নিয়ন্ত্ৰণৰ দ্বাৰা নিঃস্বাৰ্থভাৱে কৰ্মত ব্ৰতী হয়, তেৱেঁই শৃংখলাবদ্ধ জীৱন যাপন কৰিব পাৰে। আত্মনিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় আত্মজ্ঞান আৰু আত্মজ্ঞানৰ পথ প্ৰশস্ত কৰে কেৱল আত্ম-বিশ্লেষণেহে। নিঃস্বাৰ্থভাৱে কৰ্মত ব্ৰতী হ'বলৈ হ'লে এজন মানুহ সাহসী হ'ব লাগিব। কিয়নো সাহসৰ অবিহনে কোনো ব্যক্তিয়েই ত্যাগী হ'ব নোৱাৰে, সেইবাবেই গান্ধীয়ে কৈছে যে অহিংসা ধৰ্ম কেৱল সাহসীৰহে আহিলা।

মহাত্মা গান্ধীয়ে অহিংসা নীতিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত এখন নতুন আদৰ্শ সমাজ গঢ়ি তোলাৰ বাবেও চিন্তা-চৰ্চা কৰিছিল। সমাজৰ সকলোৰে মঙ্গল সাধনৰ বাবেও তেওঁ প্ৰচেষ্টা কৰে। এনে এখন সমাজতহে প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ মনত নৈতিক দায়িত্ববোধ ও ভাতৃত্ববোধ জগাই তুলিব পাৰি বুলি গান্ধীয়ে দৃঢ়তাৰে বিশ্বাস কৰিছিল।

ঘৰুৱা পৰিৱেশৰ প্ৰভাৱেই গান্ধীৰ মনত বাল্য অৱস্থাৰ পৰাই অহিংসাবোধৰ উদয় হোৱাত অৰিহণা যোগাইছিল। গান্ধীৰ পিতৃ কাবা গান্ধী সত্যবাদী, সাহসী আৰু উদাৰ ব্যক্তিৰ বন্ধু আছিল আৰু পিতৃৰ এনে কাৰ্যই গান্ধীৰ মনত গভীৰভাৱে ৰেখাপাত কৰে। অপৰাধ কৰাৰ পিছত যদি অপৰাধীয়ে মুক্তভাৱে স্বীকাৰোক্তি দি পুনৰ অপৰাধজনিত কাৰ্যত লিপ্ত নহ'বলৈ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হয়, তেনে কাৰ্যকে অনুতাপ বুলি ক'ব পাৰি আৰু প্ৰকৃতাৰ্থত অনুতপ্ত হ'লেহে এজন ব্যক্তি সৎ বা শুদ্ধ হ'ব পাৰে। গান্ধীয়ে পিতৃৰ ওচৰত এনে কাৰ্যই কৰিছিল আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই তেওঁ পিতৃৰ মৰম আদায় কৰিবলৈ সক্ষম হয়। উপবাস আৰু ভগবানৰ প্ৰতি প্ৰাৰ্থনা কৰি আত্মনিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ গান্ধীয়ে তেওঁৰ মাতৃ পুতলীবাঈৰ পৰা শিক্ষা লাভ কৰে। পুতলীবাঈ এগৰাকী ধৰ্মপৰায়ণ নাৰী আছিল। উপবাসে থকা আৰু পুৱা-গধূলি ভগবানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰা তেওঁৰ দৈনন্দিন অভ্যাস আছিল। আকৌ ৰাম নাম উচ্চাৰণ কৰি জীৱনৰ সংকটৰ সময়ত নিৰ্ভীক হ'বলৈ গান্ধীয়ে শিকিছিল ঘৰুৱা পৰিচাৰিকা ৰম্ভাৰ পৰা। ইয়াৰ উপৰিও গীতা, হিন্দু ধৰ্ম, বৌদ্ধ ধৰ্ম, জৈন ধৰ্ম আদিৰ পৰাও গান্ধীয়ে নৈতিক শিক্ষা লাভ কৰে আৰু এইদৰেই গান্ধীয়ে অহিংসা নীতিৰ ওপৰত গভীৰ বিশ্বাসী হৈ পৰে।

গান্ধীয়ে বাল্যকালৰ পৰাই খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰতি ভুল ধাৰণা পোষণ কৰিছিল। তেওঁৰ ধাৰণা আছিল যে খ্ৰীষ্ট ধৰ্মাৱলম্বী এজন ব্যক্তিয়ে মদ্যপান আৰু গো-মাংস গ্ৰহণ কৰাটো বাধ্যতামূলক আছিল। লণ্ডনত থাকোতেহে তেওঁৰ এই ভুল ধাৰণা দূৰ হয়। তাত তেওঁ সদায় এখন নিৰামিষ আহাৰৰ হোটেলত আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ যায় আৰু তাতে তেওঁ মানচেষ্টাৰৰ পৰা অহা এজন খ্ৰীষ্ট ধৰ্মাৱলম্বী ব্যক্তিৰ সান্নিধ্যলৈ আহে। সেই ব্যক্তিজনে গান্ধীক জনাইছিল যে তেওঁ কেতিয়াও মদ্যপান কৰা নাই আৰু বাইবেলত তেনে কোনো বাধ্যবাধকতা নাই। গান্ধীয়ে তেওঁৰ উপদেশমতে বাইবেল গ্ৰন্থখন অধ্যয়ন কৰিবলৈ লয়। এই অধ্যয়নে গান্ধীক ত্যাগৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰে। তেওঁৰ মনত উদয় হোৱা ত্যাগৰ ভাৱে গান্ধীক শিকাইছিল যে কোনো ব্যক্তিয়ে আমাক যদি এগিলাচ পানী খাবলৈ দিলে আমি তেওঁক এসাঁজ আহাৰ আগবঢ়াব লাগে।

১৯০৩ চনত গান্ধীয়ে এবাৰ জোহান্সবাৰ্গৰ পৰা ডাৰ্বানলৈ ৰেলেৰে যাত্ৰা কৰিবলগীয়া হয়। সেই যাত্ৰা ২৪ ঘণ্টা জোৰা যাত্ৰা আছিল আৰু অতি আমনিদায়ক হ'ব বুলি চিন্তা কৰি তেওঁৰ বন্ধু Henry S. L. Polok-য়ে John James Ruskinৰ 'Unto This Last' নামৰ পুথিখন গান্ধীক দি যাত্ৰাত পঢ়িবলৈ কয়। গান্ধীয়েও তাকেই কৰে। এই পুথিখনে গান্ধীৰ চিন্তালৈ এক নতুন ধাৰা কঢ়িয়াই আনে। পুথিখনৰ প্ৰভাৱেও গান্ধীৰ মনত 'সৰ্বোদয়' ধাৰণাটো উদয় হোৱাত বহু পৰিমাণে অৰিহণা যোগায় আৰু তেতিয়াৰে পৰাই গান্ধীয়ে সকলোৰে কল্যাণ সাধন, শাৰীৰিক শ্ৰমৰ মৰ্যাদা আদিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

Count Leo Nickolaevich Tolstoyৰ 'The Kingdom of the God is within you' নামৰ গ্ৰন্থখন অধ্যয়ন কৰি অহিংসাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত এখন মানৱ সমাজৰ বিষয়ে গান্ধীয়ে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ লয়। গ্ৰন্থখনৰ অধ্যয়নৰ ফলত তেওঁৰ মনত মানৱপ্ৰেমে ৰেখাপাত কৰে। গান্ধীয়ে কয় যে 'স্বৰাজ'ৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় বিবেকৰ ওচৰত দায়বদ্ধতা। বিবেকৰ ন্যায়ালয় বৰ্তমানৰ ন্যায়ালয়তকৈও বহু উচ্চ মানদণ্ডৰ বুলি গান্ধীয়ে কয়। গতিকে বিবেকৰ ওচৰত উত্তৰদায়ী হ'ব পাৰিলেহে এজন ব্যক্তিৰ পক্ষে মানৱ সেৱা কৰা সম্ভৱ হয়।

এইদৰে দেখা যায় যে নিজৰ ঘৰখন, বিভিন্ন ধৰ্ম, মহৎ ব্যক্তিৰ সান্নিধ্য, মূল্যবান গ্ৰন্থই গান্ধীৰ জীৱন পৰিক্ৰমা সলনি কৰি পেলাইছিল। হয়তো সেইবাবেই গান্ধীয়ে অহিংসা ধৰ্মটো ব্যক্তিগত ধৰ্মৰ পৰা মানৱ ধৰ্মলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। গান্ধীয়ে এই ধৰ্মটো মানৱীয় দৃষ্টিভংগীৰে হৃদয়ঙ্গম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। ইয়াৰ উপৰিও ক'ব লাগিব যে গান্ধীৰ জীৱনাদৰ্শ ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ ওপৰত বহু পৰিমাণে প্ৰতিষ্ঠিত।

গান্ধীৰ অহিংসা নীতি বহু লোকে বাস্তৱমুখী নহয় বুলি সমালোচনা কৰে। সমালোচকসকলৰ মতে মানুহৰ আৱেগ, অনুভূতিৰ ওপৰত গান্ধীয়ে গুৰুত্ব আৰোপ কৰা নাছিল, গতিকে তেওঁৰ অহিংসা ধাৰণাটো অসম্পূৰ্ণ আৰু ক্ৰটিপূৰ্ণ আছিল। ইয়াৰ উত্তৰত গান্ধীয়ে কয় যে মানুহৰ মনৰ দুয়োটা দিশৰ প্ৰতিয়েই তেওঁ ভালদৰে জ্ঞাত আছিল। এফালে মৰম, দয়া, ভালপোৱা আদিৰ দিশ আৰু আনফালে খং, লোভ, মোহ, কাম আদিৰ দিশ। অহিংসা ধৰ্মই এজন মানুহৰ মনত থকা দয়া, মৰম, ভালপোৱা ভাব সক্ৰিয় কৰি তুলি তেওঁক মানৱ প্ৰেমিক অৰ্থাৎ ত্যাগী বা নিঃস্বাৰ্থ ব্যক্তি কৰি তুলিব পাৰে। আনহাতে আকৌ লোভ, মোহ, কাম, ক্ৰোধে এজন ব্যক্তিক স্বাৰ্থপৰ, হিংসুক আৰু ঠেক মনৰ কৰি তোলে। গতিকে দেখা যায় নৈতিক দায়বদ্ধতা, মানৱতা বোধ আদিয়েহে এখন মানৱ সমাজ গঢ়ি তোলাৰ মূল চাবি-কাঠি। এই সন্দৰ্ভত বৌদ্ধ ধৰ্মৰ বিষয়ে উল্লেখ ক'ব পাৰি যে খঙক মৰমেৰে, অশুভ শক্তিক শুভ শক্তিৰে আৰু লোভক উদাৰ নীতিৰেহে দমন কৰা সম্ভৱ হয়।

এজন ব্যক্তিৰ শক্তিক অৰণ্যৰ হাতী এটাৰ শক্তিৰ লগত তুলনা কৰি ক'ব পাৰি যে মানুহ জীৱশ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী আৰু অৰণ্যৰ সকলোতকৈ হাতী শাৰীৰিক শক্তিৰ শক্তিশালী জন্তু। এই শক্তিশালী হাতীটোৰ যদি চাৰিওখন ভৰি লোহাৰ শিকলিৰে সদায় বান্ধি ৰখা হয়, তেন্তে হাতীৰ শক্তি অথলে যাব। ঠিক সেইদৰে যদি এজন ব্যক্তি লোভ, মোহ, কাম, ক্ৰোধেৰে বান্ধ খাই থাকে, তেন্তে তেওঁৰ নিজৰ মানৱীয় শ্ৰেষ্ঠত্ব প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ব আৰু সমাজত তেনে ব্যক্তিৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠতাই সমাজখনক মানৱ সমাজক দৈত্যৰ সমাজলৈ অৱনমিত কৰিব। মানৱীয় গুণসম্পন্ন ব্যক্তিয়েহে মানৱ সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰে, দৈত্য-দানৱে নোৱাৰে।

অহিংসা নীতিয়েহে মানুহক মানৱীয় গুণৰ অধিকাৰী হ'বলৈ সহায় কৰে। সত্য আৰু অহিংসাক জীৱনৰ আদৰ্শৰূপে ল'ব পাৰিলেই আমাৰ সমাজৰ সকলো সমস্যা দূৰ কৰিব পৰা যাব। কিয়নো সত্য আৰু অহিংসা একেটা মুদ্ৰাৰেই দুয়োটা পিঠি।

সমগ্ৰ মানৱজাতিয়ে একত্ৰিত হৈ বিবাদ আৰু অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিওঁতেই মানুহৰ মনত অহিংসা ভাৱৰ উদয় হয়, অহিংসা ধৰ্মৰ জৰিয়তেহে সামাজিক সমস্যা বা ব্যাধি দূৰ কৰিব পাৰি বুলি গান্ধীয়ে দৃঢ়ভাৱে বিশ্বাস কৰে। সেইবাবেই ভাৰতৰ স্বাধীনতা আৰু ন্যায়ৰ হকে অহিংসা নীতিৰ ভিত্তিতেই গান্ধীয়ে আন্দোলন গঢ়ি তুলিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিল। অহিংসা এক গতিশীল শক্তি আৰু এই শক্তিয়ে পৰিস্থিতিয়ে কঢ়িয়াই অনা সকলো পৰিৱৰ্তনকে স্বীকাৰ কৰে। গতিকে অহিংসা নীতি অৱলম্বন কৰিবলৈ এজন ব্যক্তি সাহসী, আনৰ প্ৰতি দয়ালু আৰু ত্যাগী হ'ব লাগিব। কিয়নো অহিংসা নীতি এহেজাৰটা সূৰ্যতকৈ শক্তিশালী আৰু ইয়াৰ মূল্য এজন মানুহৰ জীৱনৰ মূল্যতকৈও উচ্চ বুলি গান্ধীয়ে ভাবে।

এইদৰে দেখা যায় অহিংসা, প্ৰেম আৰু সৰ্বোদয়ৰ আদৰ্শৰ ওপৰত গান্ধীৰ আদৰ্শ সমাজৰ ধাৰণাটো প্ৰতিষ্ঠিত বুলি ক'ব পাৰি। অহিংসা শক্তিৰ উপস্থিতিয়ে সকলো ধৰণৰ অত্যাচাৰৰ অনুপস্থিতিক বুজায়। অস্পৃশ্য সকলক জাতিভেদ প্ৰথাৰ নিষ্ঠুৰতাৰ পৰা, নাৰীক পুৰুষৰ দমনৰ পৰা আৰু শ্ৰমিকক মালিকৰ শোষণৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ অহিংসা নীতি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ। ইয়াক এক আধ্যাত্মিক শক্তি বুলিও কোৱা হয়। তাৰোপৰি এই শক্তিক নৈতিক দায়বদ্ধতা, ভাতৃত্ববোধ আৰু মানুহৰ মনৰ অন্তদৃষ্টিৰ প্ৰতীক ৰূপে গণ্য কৰিব পাৰি। এইদৰে মহাত্মা গান্ধীয়ে মানুহৰ জীৱনৰ বিভিন্ন দিশ আৰু কৰ্মত অহিংসা নীতি প্ৰয়োগ কৰি মানুহৰ মনটো ধ্বংসাত্মক, শোষণমূলক আৰু আবেগৰ উৰ্দ্ধত ৰাখিব পাৰি বুলি কয় আৰু ইয়াৰ জৰিয়তে হিংসাত্মক ধৰ্মৰ পৰিণতি সম্বন্ধেও ভালদৰে উপলব্ধি কৰিব পাৰি।

অহিংসা সৃষ্টিৰহে নীতি, ই ধ্বংসৰ নীতি নহয়, ই মানৱ সমাজৰ সংহতিৰ আশা, মানৱীয় সম্পৰ্কৰ পথ প্ৰদৰ্শক আৰু আধ্যাত্মিক শক্তি আহৰণৰ এক বেদবাক্য বুলি গান্ধীয়ে বিশ্বাস কৰিছিল।

বৃটিছসকলেও গান্ধীৰ অহিংসা নীতিৰ প্ৰতি বিশেষভাৱে সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰা পৰিলক্ষিত হয়। উদাহৰণস্বৰূপে গান্ধীজীৰ জন্ম শত বাৰ্ষিকী উদ্‌যাপন সম্বন্ধে উল্লেখ কৰিব পাৰি। ১৯৬৯ চনত ইংলেণ্ডত গান্ধীজীৰ জন্মশতবাৰ্ষিকী উদযাপন কৰিবলৈ আয়োজন কৰা হয়। লণ্ডনৰ 'ৰয়েল এলবাৰ্ট হল'ত ইয়াৰ আয়োজন কৰিছিল। এইচ. আৰ. এইচ. দা প্ৰিন্স অব ওয়েলছক সেইদিনা ভাষণ দিয়াৰ বাবে আমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। তেওঁৰ ভাষণ প্ৰসংগত কয় যে তেওঁৰ জন্মৰ প্ৰায় এবছৰৰ আগতেই গান্ধীৰ মৃত্যু হয় আৰু সেইজন ব্যক্তিৰ জীৱনাদৰ্শৰ বিষয়ে দুই-এটা কথা ক'বলৈ পাই তেওঁ গৌৰৱান্বিত। তেওঁ স্পষ্টকৈ কয় যে বৃটিছসকলক ভাৰতৰ পৰা ঘৰলৈ শুভতাই পঠিওৱাৰ বাবে গান্ধীয়েই আছিল মুখ্য পথ নিৰ্মাতা। তাৰোপৰি তেওঁৰ ককাকক "Emperor of India" উপাধি সলনি কৰি "হেড অব কমনৱেলথ" উপাধি ল'বলৈ গান্ধীয়েই বাধ্য কৰিছিল। কিন্তু তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ বিয়াৰ দিন ধাৰ্য হোৱাৰ খবৰ পাই সেই গান্ধীয়ে প্ৰথম শুভেচ্ছা বাণী প্ৰেৰণ কৰে Buckingham Palace লৈ। লগতে দুখ প্ৰকাশ কৰি তেওঁ জনায় যে বিয়াৰ উপহাৰ দিবলৈ তেওঁ সক্ষম নহয়, যিহেতু তেওঁৰ কোনো মূল্যবান সা-সম্পত্তি নাই। গান্ধীৰ এই বাৰ্তা পাই Lord Mountbaten -এ নিজহাতেৰে সূতা কাটি এখন কাপোৰ প্ৰস্তুত কৰি বিয়াৰ উপহাৰৰূপে প্ৰেৰণ কৰিবলৈ গান্ধীক পৰামৰ্শ দিয়ে। গান্ধীয়েও তাকে কৰিলে। Mountbaten -এ Hyderabadৰ Nizam -এ পঠোৱা হীৰাৰ নেকলেচৰ উপহাৰৰ সৈতে গান্ধীয়ে প্ৰস্তুত কৰা সৰু টেবুল কাপোৰখন Buckingham Palace লৈ প্ৰেৰণ কৰে। ১৯৪৭ চনৰ পৰা ১৯৬৯ চনলৈকে গান্ধীয়ে প্ৰেৰণ কৰা অৰ্থাৎ ৰাণীৰ বিয়াৰ উপহাৰটোৰ বিষয়ে বিশেষভাৱে বিচাৰ কৰা হোৱা নাছিল।

১৯৬৯ চনত গান্ধীৰ ওপৰত এখন প্ৰদৰ্শনীৰ আয়োজন কৰোঁতে সেই উপহাৰ অৰ্থাৎ টেবুল কাপোৰখন আয়োজক সকলে বিচৰাত সকলোৰে চিন্তাত পৰিছিল। অৱশেষত ৰাণীৰ অতি মূল্যবান সামগ্ৰীসমূহৰ সৈতে এই কাপোৰখন অতি যত্নেৰে ৰখা হৈছিল আৰু ৰাণীৰ সাঁচতীয়া সম্পদৰ মাজৰ পৰা কাপোৰখন উলিয়াই অনা হয়। এনে কাৰ্যই গান্ধীৰ আদৰ্শৰ প্ৰতি থকা বৃটিছসকলৰ সন্মান গভীৰতা উপলব্ধি কৰিব পাৰি।

২০০৭ চনটো ৰাষ্ট্ৰসংঘই আন্তৰ্জাতিক অহিংসা বৰ্ষ বুলি ঘোষণা কৰে আৰু তেতিয়াৰ পৰাই ২ অক্টোবৰ দিনটো "অহিংসা দিৱস" ৰূপে পালন কৰা হয়।

২ অক্টোবৰ দিনটোত শিক্ষানুষ্ঠান আৰু বিভিন্ন ৰাজহুৱা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত গান্ধীৰ অহিংসা নীতি সম্বন্ধে চৰ্চা কৰিব পাৰি যাতে ইয়াৰ দ্বাৰা আমি সমাজত সমস্যাসমূহ দূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। পৰিয়ালৰ সদস্য, ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত ব্যক্তিসকল আৰু শিক্ষা পদ্ধতিৰ সৈতে প্ৰত্যক্ষভাৱে জড়িত ব্যক্তিসকলে এই দিশত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে। ♦

ভুলকৈ জনাতকৈ একো নজনাই ভাল - শ্বেক্সপীয়েৰ

জুইয়ে শুকান খৰি পুৰি ছাৰখাৰ কৰাৰ দৰে, ঈৰ্ষাইও সকলো ভাল কাম নষ্ট কৰি দিয়ে - হজৰত মহম্মদ

কাৰ্বিসকলৰ প্ৰব্ৰজন ঃ এটি আলোকপাত

ডালিমী পাঠক
পঞ্চম ষাণ্মাষিক
অসমীয়া বিভাগ

প্ৰাগ্‌ঐতিহাসিক কালৰে পৰা ভিন্ ভিন্ নামেৰে প্ৰসিদ্ধ এই বিশাল ভূ-খণ্ডত পৃথিবীৰ ভিন্ ভিন্ ঠাইৰ পৰা বাৰেৰবৰণীয়া সংস্কৃতিসম্পন্ন ভিন্ ভিন্ পৰিয়ালৰ লোক বসবাস কৰি আহিছে। সময়ৰ সোঁতত চামে চামে হোৱা জন প্ৰব্ৰজনৰ ফলত এই ভূ-খণ্ডত এক নতুন বৰ্ণাঢ্য সংস্কৃতিৰ স্বৰ্ণসৌধ নিৰ্মিত হয়। কালিকা পুৰাণাদিত তথা ইতিহাসৰ পাতত উল্লেখ কৰা চাৰিটা পীঠৰ এই ভূ-খণ্ড সাম্প্ৰতিক কালত সাতখন ৰাজ্যত বিভক্ত হয়। ইয়াৰ অসম, অৰুণাচল, নাগালেণ্ড, মণিপুৰ আদিত বসবাস কৰা এক অন্যতম বৰ্ণাঢ্য জনগোষ্ঠী হ'ল কাৰ্বিসকল। নৃতাত্ত্বিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা কাৰ্বিসকল মংগোলীয় আৰু ভাষাতাত্ত্বিক দিশৰ পৰা মূলতঃ তিব্বতবৰ্মীয় লোক বুলি অধিক সংখ্যক লেখক আৰু পণ্ডিতে মত প্ৰকাশ কৰে।

তিব্বতবৰ্মীয় শাখাৰ কুকি চীনৰ অন্তৰ্গত কাৰ্বিসকলক আদিতে মিকিৰ বুলি অভিহিত কৰা হৈছিল যদিও তেওঁলোকে নিজকে 'কাৰ্বি' বুলিহে পৰিচয় দি গৰ্ববোধ কৰে। 'মিকিৰ' আৰু 'কাৰ্বি' শব্দ দুটা উৎপত্তি সম্পৰ্কত বিভিন্নজনৰ বিভিন্ন মত পোৱা যায়। এচামৰ মতে, কাৰ্বি বীৰ থিবেং ৰাংবেঙে পতা বৰ্তমান ডিমাপুৰৰ ওচৰৰ 'হায়ুং ডিমুৰা' নামৰ ৰাজ্যৰ মেক্ৰি নামৰ এজনী ৰাজকুমাৰী নগা ৰাজকুমাৰৰ লগত বিয়া হয়। নগাসকলে 'মেক্ৰি'ক শুদ্ধকৈ ক'ব নোৱাৰি 'মিকিৰ' বুলিছিল। তেনেকৈ মিকিৰ শব্দৰ উৎপত্তি হয়। আন এচামৰ মতে, 'কাবেৰী' শব্দৰ পৰাহি 'কাৰ্বি' শব্দৰ উৎপত্তি হৈছে। অৰ্থাৎ দক্ষিণ ভাৰতৰ কাবেৰী নদীৰ পাৰৰ পৰা এসময়ত যিটো জনগোষ্ঠী উত্তৰ ভাৰতলৈ আহিছিল, তেওঁলোকেই কাৰ্বি বুলি জনাজাত হ'ল।

কাৰ্বিসকলৰ অতীত ইতিহাস সম্পৰ্কে কোনো লিখিত নথিপত্ৰ, কোনো ঐতিহাসিক কীৰ্তিচিহ্ন, ভগ্নাৱশেষ বা আহিলা-পাতি নাই। ফলত তেওঁলোকৰ আদিম বাসস্থান আৰু প্ৰব্ৰজনৰ বিষয়ে পুংখানুপুংখ অধ্যয়নত সমস্যাই দেখা দিয়ে। সেয়েহে, তেওঁলোকৰ অতীত ইতিহাস জানিবলৈ হ'লে তেওঁলোকৰ মাজত পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা গীত আৰু জনশ্ৰুতি বা কিংবদন্তীৰ সহায় ল'ব লগা হয়। কাৰ্বিসকলৰ পূজা-পাতলৰ দেৱতাসমূহৰ উৎপত্তিৰ মিথ, কিংবদন্তীয়ে গৰকা বিশেষ থান, ঠাই জনশ্ৰুতি আৰু কিংবদন্তীৰ বীৰ, বীৰাংগনা, সংস্কাৰক আদিৰ নামৰ মাজত ইতিহাসৰ উপাদান সোমাই থাকে। এইবোৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বহু ব্যক্তিয়ে কাৰ্বিসকলৰ আদিম বাসস্থান আৰু প্ৰব্ৰজন সম্পৰ্কে মতামত আগবঢ়াইছে।

কাৰ্বিসকলৰ লোকগীতত সং নামৰ ৰজাজনে চালবিন নৈৰ পাৰত গাঁও পতাৰ উল্লেখ আছে। চলু বা চালবিন বৰ্তমান কুকিচীন অঞ্চল। কাৰ্বি চিন্তাবিদ লংকাম টেৰণৰ মতে সং ৰজা ইয়াংচিকিয়াং অথবা হোৱাংহো নৈৰ পাৰত আছিল। তাৰ পৰা কাৰ্বিসকলে তিব্বত, লাচা হৈ কুকিচীন অঞ্চললৈ আহে। কুকিচীন মানুহৰ যোগেদি ধানৰ সৈতে পৰিচয় হয়। মুৰিং মাৰাঙত বিয়াবাৰুৰ ৰীতি-নীতি শিকে, তাৰ পিছত পাটকাই পাৰ হৈ আৰকান, চলু, ৰমকিন্দুন, মাচুম আদিলৈ প্ৰব্ৰজন কৰে। কাৰ্বিসকলৰ জনশ্ৰুতিত পোৱা যায় যে মৃতকৰ আত্মাক যমপুৰী আৰু স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ বাট দেখুৱাই দিয়াটো পৰম্পৰাগত নিয়ম। তেওঁলোকৰ গীতত উল্লেখ কৰা শেষ ঠাই হৈছে স্বৰ্গ। শ শ বছৰৰ আগতে এৰি থৈ অহা পূৰ্বপুৰুষসকলৰ জন্মভূমি চীন দেশ। উল্লেখ্য যে, তিব্বত-বৰ্মী ভাষাগোষ্ঠীৰ বৃহৎ মংগোলীয় জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰাচীন বাসভূমি উত্তৰ-পশ্চিম চীনৰ হোৱাংহো আৰু ইয়াংচিকিয়াং নদীৰ উপত্যকা অঞ্চলৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰ, চিন্দুইন, ইৰাৱতী, চালবিন আৰু দক্ষিণ-পশ্চিম হৈ অসম-ব্ৰহ্মদেশৰ পৰ্বতমালাৰ গিৰিপথেদি অসমত প্ৰৱেশ কৰে বুলি টি. চি. শৰ্মা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা, পি. চি. চৌধুৰী, কে. এল. বৰুৱা, এডৱাৰ্ড গেইট, বি. এম. দাস প্ৰভৃতি

ভাষাবিদ তথা নৃতত্ত্ববিদে সহমত পোষণ কৰে। এইফালৰ পৰা ক'ব পাৰি যে কাৰ্বিসকলৰো আদিম বাসস্থান আৰু প্ৰব্ৰজনৰ ইতিহাস একেই। লোকগীতত থকা লোকবিশ্বাসবোৰেও তাকেই কয়।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা স্পষ্ট হয় যে উত্তৰ-পূৰ ভাৰতৰ আন আন জনগোষ্ঠীৰ দৰেই পশ্চিম চীন দেশৰ হোৱাংহো আৰু ইয়াংচিকিয়াং নদীৰ উপত্যকা অঞ্চলেই কাৰ্বিসকলৰো আদিম বাসস্থান। এই উপত্যকা অঞ্চলৰ পৰাই তেওঁলোকে ইৰাৱতী, চিন্দুবিন নদীৰ পাৰে পাৰে গতি কৰি ব্ৰহ্মদেশত প্ৰৱেশ কৰে আৰু তাত কিছুকাল থাকিবলৈ লয়। তাৰ পিছত মণিপুৰত বাস কৰে আৰু পিছলৈ জয়ন্তীয়া পাহাৰলৈ যায়।

কাৰ্বিসকল ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক উপত্যকাৰ সুবিস্তৃত অঞ্চলৰ আদিমতম অধিবাসী। এই ভূমিলৈ তেওঁলোকৰ প্ৰব্ৰজন আজিৰ পৰা বহু হাজাৰ বছৰৰ আগতেই হৈছিল। এই মিকিৰসকলেই আদিম অসমীয়াৰ প্ৰতিচ্ছবি এতিয়াও চিনাকি দি আছে। কিমান সংগ্ৰাম যে চলাইছিল, তেওঁলোকে কিমান যে যুঁজিছিল ইয়াৰ হিংস্ৰ জন্তুবিলাকৰ স'তে, তাক কল্পনা কৰিলেও আজিৰ অসমীয়াৰ মন প্ৰাণ আতংকত আতংকিত হয়, গাৰ নোম থিয় দিয়ে। ..... এই অসমত প্ৰথম মানৱৰ প্ৰথম প্ৰথম বাসস্থান গঢ়োতে কিমান পৰিশ্ৰম লাগিছিল, এই মিকিৰসকলেই জানে।

অসমভূমিলৈ প্ৰথমে প্ৰব্ৰজন কৰা জনগোষ্ঠী কাৰ্বিসকলে প্ৰব্ৰজনৰ একা-বেঁকা বাট বুলোতে ডিমাচা, খাছিয়া, জয়ন্তীয়া, কছাৰী আদি জনগোষ্ঠীসমূহৰ লগত প্ৰায়ে সংঘৰ্ষত লিপ্ত হ'ব লগাত পৰিছিল আৰু যুঁজ বাগৰত পৰাস্ত হৈ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন ঠাইলৈ পলাই যাব লগা হৈছিল। আনহাতে ঝুম পদ্ধতিৰ খেতিয়েও তেওঁলোকক এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ প্ৰব্ৰজন কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ লগত হোৱা যুঁজ-বাগৰৰ বাবে হওক বা ঝুম পদ্ধতিৰ খেতিৰ বাবেই হওক, বিভিন্ন ঠাই পৰিভ্ৰমণ কৰি অৱশেষত বহুসংখ্যক কাৰ্বি লোকে কপিলী-কলঙৰ আশে-পাশে থকা বৰ্তমান কাৰ্বি আংলঙৰ পৰ্বতীয়া অঞ্চলত থাকিবলৈ লয়। বৰ্তমান অসমৰ কামৰূপ, দৰং, নগাঁও, মৰিগাঁও, গোলাঘাট, শিৱসাগৰ, যোৰহাট, শোণিতপুৰ, লক্ষীমপুৰ আৰু বৰাক উপত্যকাৰ জিলাসমূহত বসবাস কৰি আছে। তদুপৰি অৰুণাচল, মণিপুৰ, নাগালেণ্ড, মেঘালয়, পশ্চিম মানমাৰ আৰু বাংলাদেশৰ উত্তৰ খণ্ডৰ পাহাৰীয়া অঞ্চল আদিতো তেওঁলোকৰ জনবসতি আছে। ২০০১ চনৰ লোকপিয়ল মতে বৰ্তমান কাৰ্বিসকলৰ জনসংখ্যা ৩৫,৩,৫১৩।

গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

- *গোস্বামী, ভাস্কৰজ্যোতি (সম্পা.) ঃ জনজাতীয় চৰ্চা (বাৰ্ষিক গৱেষণা পত্ৰিকা, জনজাতীয় গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠান, অসম সাহিত্য সভা) খণ্ড ১, সংখ্যা ১-২।*
- *দাস, বসন্ত ঃ কাৰ্বি সংস্কৃতিৰ ইতিহাস, অজিত ছিলাৰ (সম্পা.) আঁক-বাক, গুৱাহাটী, ১ম প্ৰকাশ ২০১০।*
- *দাস, শৈলেন ঃ কাৰ্বি সংস্কৃতিৰ প্ৰবাহ, জে. আই. পি. প্ৰিণ্ট এণ্ড চিয়েটিভ, গুৱাহাটী, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৩।*
- *দেৱী, মল্লিনা বাভা (সম্পা.) ঃ অসমৰ জনজাতি আৰু সংস্কৃতি, অসম সাহিত্য সভা, চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট-১, প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১১।*
- *পাটৰ, পদ্ম (সম্পা.) ঃ জনজাতি সমাজ সংস্কৃতি, ভৱানী অফছেট এণ্ড ইমেজিং ছিষ্টেমছ প্ৰাঃ লিঃ, গুৱাহাটী ১ম প্ৰকাশ, ২০০৮।*
- *হাকাচাম, উপেন ৰাভা (সম্পা.) ঃ অসম সাহিত্য সভা পত্ৰিকা, অসম সাহিত্য সভা, চতুঃষষ্ঠিতম বৰ্ষ, চতুৰ্থ সংখ্যা, যোৰহাট ২০১০।* ♦

এটা 'সৰু' সফলতা গ্ৰহণ কৰা আৰু তাক পাহৰি পুনৰ পূৰ্ণোদ্যমে পৰৱৰ্তী কামত লাগি যোৰাটোৱেই বোধ হয় পৃথিৱীৰ সবাতোকৈ কঠিন কাম।

- মালৰ্ক্স

কামাখ্যা ধামৰ স্থাপত্য ভাস্কৰ্যৰ চমু আভাস

ফুলমণি কলিতা
পঞ্চম ষাণ্মাষিক
অসমীয়া বিভাগ

শক্তিকে সকলোৱে মাতৃস্বৰূপা প্ৰকৃতিৰ শক্তি বুলিয়েই ভাৱে। সেয়েহে সকলোৱে জীৱন দায়িনী, কাল সংহাৰিণী বুলি কামাখ্যা দেৱীক কয়। জন্ম-মৃত্যুৰ সৃষ্টি আৰু ধ্বংসৰ মূল শক্তি কামাখ্যা দেৱীক এনেদৰে বিশ্বাস কৰি আহিছে। গতিকে কামৰূপটো আই গোঁসানী শক্তিৰূপে বিদ্যমান। ভক্তসকলে প্ৰথমে সংকল্প, অৰ্ঘ্যদান আৰু স্নান কৰি উঠি সৌভাগ্যকুণ্ডৰ পাৰত অৱস্থিত গণেশ মূৰ্তি দৰ্শন কৰিহে মহামায়া কামাখ্যা দেৱীৰ মন্দিৰ দৰ্শনৰ বাবে ভিতৰলৈ যাব লাগে।

পুৰণি কালৰে পৰা ভাৰতবৰ্ষত ধৰ্ম চৰ্চা চলি আহিছে। এই ধৰ্মৰ লগত পূজা-উপাসনাৰ এক কাৰুকাৰ্য মানুহে তাহানিৰ পৰাই কৰি আহিছে। ভাৰতবৰ্ষত পূজা-উপাসনাৰ কথা ক'বলৈ গ'লে শাক্ত, শৈৱ, বৈষ্ণৱ, বৌদ্ধ, জৈন আদি বিভিন্ন ধৰ্ম মাৰ্গৰ কথালৈ মনত পৰে। প্ৰতিটো মাৰ্গৰ উদ্দেশ্য কিন্তু সৃষ্টিৰ মূল শক্তিৰ অনুসন্ধান কৰা। এই ধৰ্মবিলাকৰ ভিতৰত বিশ্ব সৃষ্টিৰ মূল শক্তি পৰমব্ৰহ্মৰ আৰাধনা, পৰমব্ৰহ্মৰ সাকাৰ শিৱ-ৰুদ্ৰ, ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু আৰু শক্তিদেৱী। এইদৰে বৈষ্ণৱ, শৈৱ আৰু শক্তি ধৰ্মৰ সৃষ্টি হয়।

বৰ্তমান গুৱাহাটী মহানগৰীৰ নীলাচল পাহাৰত কামাখ্যা এখন জাগ্ৰত শক্তিপীঠস্থান। কামৰূপৰ নীলাচলত অৱস্থিত এই শক্তিপীঠৰ অন্তৰালত বৰ্তমানলৈকে নানান বিশ্বাস প্ৰবাহমান হৈ আছে আৰু কামাখ্যা ধামক মাতৃ ধাৰণা কৰি সকলোৱে পূজা-অৰ্চনা কৰে। কামাখ্যা দেৱীৰ যি শক্তি সেই

কামাখ্যা মন্দিৰৰ ভিতৰভাগ দৰ্শন ঃ গণেশৰ আদেশ লৈ দেৱী দৰ্শনৰ বাবে মন্দিৰলৈ সোমাব লাগে। মন্দিৰ প্ৰৱেশ কৰাৰ পিছত প্ৰথমে বাৰটা শিৱৰ মূৰ্তি পোৱা যায়। ইয়াৰ মাজতে দেৱীৰ 'চলন্ত' মূৰ্তি দেখা পোৱা যায়। ইয়াৰ আৰু এটা নাম 'হৰ-গৌৰী' মূৰ্তি। কিন্তু এই মূৰ্তিক 'ভোগ মূৰ্তি' বুলি জনা যায়। এই মূৰ্তি অষ্টধাতু আৰু শিলৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত। মূৰ্তিটো পঞ্চস্তৰ বিশিষ্ট এখন সিংহাসনত উপবিষ্ট হৈ আছে। ইয়াৰ উত্তৰভাগত বৃষভ বাহন থকা পঞ্চবক্ত্ৰ আৰু দহখন হাতবিশিষ্ট মহাদেৱ অৱস্থিত। দক্ষিণ ভাগত ছয়খন মুখযুক্ত বাৰটা বাহুযুক্ত আৰু আঠটা চকুযুক্ত সিংহশৰ পদ্মাসনা দেৱী কামেশ্বৰী বিৰাজমান। 'কালিকা পুৰাণ' অনুসৰি কামেশ্বৰী জগতমাতাক ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱইহে ধৰি আছে। সিংহ ৰূপত বিষ্ণু, শৱ

ৰূপত শিৱ আৰু ৰক্ত পদুম ৰূপত ব্ৰহ্মা। তেওঁলোকে নিজ নিজ ৰূপত দেৱীৰ বাহন হোৱা উচিত নহয় বাবে ভিন্ন মূৰ্তিৰ দ্বাৰাই দেৱীৰ বাহন হৈ আছে। সেইবাবে চলন্ত মূৰ্তিপূজা কৰিলে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱক পূজা কৰা হয় বুলি কোৱা হয়। ভক্তসকলে কামেশ্বৰী কামেশ্বৰ দৰ্শন কৰিহে মহামুদ্ৰাপীঠলৈ যাব পাৰে। চলন্তাৰ পৰা দহটা চিৰিৰে তললৈ নামি গ'লে আন্ধাৰ গুহাৰ মাজত অৱস্থিত যোনিপীঠ অৰ্থাৎ মহামুদ্ৰাপীঠ দেখা পোৱা যায়। তাত সকলো সময়তে অখণ্ড প্ৰদীপ জ্বলি থাকে বাবে ভক্তসকলৰ গুহাটোত যাবলৈ সহায় হয়। যোনিমণ্ডলৰ চৌদিশে অষ্ট ভৈৰৱৰ মূৰ্তি আছে যদিও আন্ধাৰৰ বাবে দেখা নাযায়। মন্দিৰৰ ভিতৰত দেৱালত বিভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ মূৰ্তি অংকিত হৈ আছে। সেই মূৰ্তিসমূহ হ'ল - শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ, দ্ৰোণাচাৰ্য, নীলকণ্ঠ, মহাদেৱ, মনসা দেৱী, কল্কি অৱতাৰ, কপিল মুনি, যুধিষ্ঠিৰ, মংগলচণ্ডী, বটুক ভৈৰৱ, অন্নপূৰ্ণা, নাৰায়ণ, গোপাল, নন্দী-ভৃংগী, কোচবিহাৰৰ মহাৰাজ নৰনাৰায়ণৰ প্ৰাচীন মূৰ্তি, জগৎকাৰ মুনিৰ প্ৰতিমূৰ্তি ইত্যাদি। যোনিমণ্ডলৰ পূব ফালে লক্ষ্মী আৰু সৰস্বতী পীঠ অৱস্থিত। লক্ষ্মী কমলা নামেৰে আৰু সৰস্বতী মাতংগী নামেৰে মা কামাখ্যাৰ লগতে বিৰাজ কৰি আছে।

চামুণ্ডা দেৱী দৰ্শন ঃ পঞ্চৰত্ন মন্দিৰৰ ভিতৰত ভক্তসকলে চামুণ্ডা দেৱীক দৰ্শন কৰিব পাৰে। চামুণ্ডা দেৱীৰ অদ্ভুত দাঁত আৰু ভয়লগা আকৃতিৰ যদিও সুন্দৰ মুখৰ তেওঁৰ চাৰিখন হাতৰ সোঁহাতৰ দুখনত খটাংগ আৰু অসি আছে। আনহাতে বাওঁহাত দুখনত পাশ আৰু নৰমুণ্ড আছে। তেওঁৰ গাৰ বৰণ ক'লা আৰু চুলিৰ বং নীল বৰণীয়া। চামুণ্ডা দেৱীৰ সাজ-পাৰ কিছু ভয়লগা ধৰণৰ। তেওঁ বাঘৰ ছাল পিন্ধে আৰু শৱৰ ওপৰত উপৱিষ্ট হৈ থাকে। ভক্তসকলে তেওঁক এই ৰূপতে পূজা-অৰ্চনা কৰে। প্ৰধান দেৱী মন্দিৰৰ ভিতৰত ৮টা ভৈৰৱ মূৰ্তি আছে। কিন্তু মন্দিৰৰ ভিতৰত আন্ধাৰে আৱৰি আছে বাবে এই মূৰ্তিসমূহ ভক্তসকলে দেখা নাপায়। এই ভৈৰৱ মূৰ্তিসমূহ হ'ল - (ক) অসিতাংগ ভৈৰৱ, (খ) ৰুৰু ভৈৰৱ, (গ) চণ্ডী ভৈৰৱ, (ঘ) ক্ৰোধ ভৈৰৱ, (ঙ) উন্মত্ত ভৈৰৱ, (চ) কপালী ভৈৰৱ, (ছ) ভীষণ ভৈৰৱ আৰু (জ) সংহাৰ ভৈৰৱ।

নাট মন্দিৰৰ বাহিৰৰ দেৱালত ২৪টা পুৰুষ মূৰ্তি আৰু ৩৬টা নাৰী মূৰ্তি বিভিন্ন ভংগিমাত আছে। কিছু লোকৰ মতে, এই মূৰ্তিসমূহ সংগীতৰ প্ৰতীক। ইয়াতে সংগীতৰ ছয়টা ৰাগ, ওঠৰটা উপৰাগ আৰু ত্ৰিশটা ৰাগিণী প্ৰতিফলিত হৈছে। আনহাতে কিছু লোকে এইবোৰক ভৈৰৱ আৰু যোগিনীৰ প্ৰতিমা বুলিও কয়।

নাট মন্দিৰলৈ সোমোৱা দুৱাৰৰ বাওঁফালে চতুৰ্ভুজ অৰ্থাৎ শঙ্খ, চক্ৰ, গদা, পদ্মধাৰী বিষ্ণুৰ মূৰ্তি আৰু সোঁফালে অষ্টভূজা কালী মূৰ্তি আছে। নাটমন্দিৰৰ ফালেও গো-মুখ, অশ্বমুখ আদি গন্ধৰ্বসকলৰ মূৰ্তি পৰিলক্ষিত হয়। এই মন্দিৰৰ ভিতৰৰ দুৱাৰ মুখৰ সোঁফালে অষ্টভূজা কালী মূৰ্তি আৰু বাওঁফালে অষ্টদশভূজা অৰ্থাৎ ওঠৰ হাতযুক্ত দুৰ্গা মূৰ্তি বিৰাজিত। ইয়াৰ উপৰিও মন্দিৰৰ বাহিৰত থকা ঘণ্টাবোৰৰ কাষত চক্ৰ ভৈৰৱ মূৰ্তি, বিশ হাতযুক্ত দুৰ্গা মূৰ্তি আৰু তাৰ কাষতে বিশ্বকৰ্মাৰ মূৰ্তি আছে।

কামাখ্যা মন্দিৰৰ এই বিভিন্ন মঠ-মন্দিৰসমূহ - মা ধূমাৱতী, ছিন্নমস্তা, তাৰা, কালী, ভূৱনেশ্বৰী, কমলা, কামাখ্যা দেৱী, ভৈৰৱী, বগলা, মাতংগী আদিক প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ আৰু কালাপাহাৰৰ আক্ৰমণৰ ফলটো কামাখ্যাৰ আৰু আশে পাশে থকা মন্দিৰসমূহৰ ভাস্কৰ্যৰ যথেষ্ট ক্ষতিসাধন হৈছে। কিন্তু সেইবোৰ এতিয়াও উদ্ধাৰ কৰাৰ আৰু পুনৰ নিৰ্মাণ কৰাৰ অৱকাশ আছে।

কামাখ্যা ধামৰ বিস্তৃত স্থাপত্য, ভাস্কৰ্যৰ বিষয়ে আমাৰ ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰ প্ৰবন্ধত সন্নিবিষ্ট কৰি বৰ্ণনা কৰা সম্ভৱ নহয়। সেয়েই আমাৰ প্ৰবন্ধৰ জৰিয়তে কামাখ্যা ধামৰ এই চমু আভাসহে দিয়া হ'ল। কামাখ্যা ধাম হ'ল এক বিশাল সংস্কৃতিৰ বিভিন্ন সমলৰ অধিকাৰী। ◆

খং-ৰাগৰ সমান শত্ৰু নাই, কামনাৰ সমান অগ্নি নাই, ক্ষমতাৰ সমান নিচা নাই - স্বামী বিবেকানন্দ

প্ৰেমৰ আনন্দ ক্ষণস্থায়ী, কিন্তু প্ৰেমৰ বেদনা চিৰস্থায়ী - ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ

আমি স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক; কিন্তু .....???

মিনাংক ডেকা
তৃতীয় ষাণ্মাষিক, কলা শাখা

সাত সাগৰ তেৰ নদীৰ সিপাৰৰ পৰা কেৱল ব্যৱসায় কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰেই ভাৰতলৈ আগমন ঘটিছিল বণিক গোষ্ঠী ইংৰাজৰ। এই ইংৰাজে অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে ব্যৱসায়েৰে ভাৰতত এক নিগাজী স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ব্যৱসায়ত সফলতাৰ মুখ দেখি তেওঁলোকে আগবাঢ়িছিল ভাৰতীয় ৰাজনীতিৰ দিশে আৰু এখোজ-দুখোজকৈ আগবাঢ়িয়ে এদিন ভাৰতবাসীৰ শাসন ক্ষমতা তেওঁলোকে হস্তগত কৰিছিল। ৰাজপাটত বহি এই ইংৰাজে শাসন ব্যৱস্থাৰ নামত চলাইছিল নানা ৰকমৰ উৎপীড়ন, শোষণ, দুৰ্নীতি, অন্যায়, অবিচাৰ। মুঠতে এক স্বেচ্ছাচাৰী কুশাসন। তেওঁলোকৰ এনে কুশাসনত অতিষ্ঠ হৈ পৰিছিল ভাৰতবাসী আৰু শেষত উপায়হীন হৈ ইংৰাজক ভাৰতৰ পৰা খেদি পঠিওৱাৰ বাবে ভাৰতবাসীয়ে তীব্ৰ আন্দোলন গঢ়ি তুলিছিল। মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত অহিংস আন্দোলনত সেও মানি ইংৰাজে ভাৰত ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল আৰু ভাৰতবাসী পৰাধীনতাৰ পৰা মুক্তি পাইছিল। অৰ্থাৎ স্বাধীনতা লাভ কৰিলে ভাৰতবৰ্ষ বা ভাৰতবাসীয়ে। এতিয়া কথা হ'ল কেৱল ইংৰাজ বা বৃটিছক ভাৰতৰ পৰা খেদি পঠিওৱাটোৱেই যদি স্বাধীনতা আন্দোলনৰ একমাত্ৰ উদ্দেশ্য আছিল তেন্তে আমি একেমুখে ক'ব পাৰোঁ আমি স্বাধীন ভাৰতৰ নাগৰিক। কিন্তু প্ৰশ্ন হয় ভাৰতবৰ্ষৰ শাসনৰ গাদীৰ পৰা ইংৰাজক আঁতৰি পঠিওৱাটোৱেই জানো স্বাধীনতা আন্দোলনৰ একমাত্ৰ লক্ষ্য

আৰু উদ্দেশ্য আছিল? নিশ্চয় নাছিল। ইংৰাজক আঁতৰাই পঠিওৱাৰ লগতে তেওঁলোকৰ শাসনৰ অংশ উৎপীড়ন, শোষণ, দুৰ্নীতি, অন্যায়, অবিচাৰ ইত্যাদিও তেওঁলোকৰ লগতে আঁতৰাই পঠিয়াব লাগিছিল। কিন্তু বাস্তৱত সেয়া নহ'ল। স্বাধীনতা লাভৰ পিছৰ কালছোৱা তথা বৰ্তমান যদি আমি ভালদৰে লক্ষ্য কৰো তেন্তে দেখিম যে সেই অন্যায়, দুৰ্নীতি, শোষণ, অবিচাৰ, উৎপীড়ন ইত্যাদি আজিও ভাৰতবৰ্ষত সুলভ। হিন্দু বিশ্বাসমতে, এজন মানুহৰ পৰলোকপ্ৰাপ্তি বা মৃত্যুত আত্মাই পাৰ্থিৱ দেহ ত্যাগ কৰি পৰলোকলৈ গমন কৰে আৰু দেহ বা শৰীৰটো নিৰ্জীৱ অৱস্থাত আমাৰ মাজত ৰৈ যায়। এই বিশ্বাসৰ পৰা ইংৰাজকো ভাৰতৰ পৰা আঁতৰি যোৱাটো যদি পৰলোকপ্ৰাপ্তি বুলি ধৰো তেন্তে দেখিম ইংৰাজৰ পৰলোকপ্ৰাপ্তি হ'ল ঠিকেই কিন্তু শৰীৰটোহে আঁতৰি গ'ল, আত্মাটো আমাৰ মাজত ৰৈ গ'ল। অৰ্থাৎ ইংৰাজে ভাৰত ত্যাগ কৰিলে ঠিকেই কিন্তু এই ইংৰাজৰ শাসনৰ কু-নীতি, আদৰ্শবোৰ এই ভাৰতত থাকি গ'ল। আৰু যিবোৰ আজিও আমাৰ শাসন ব্যৱস্থাত বিদ্যমান। স্বাধীনতা লাভৰ পিছৰ কালছোৱা বা ভবিষ্যতে এনে পৰিস্থিতি হ'ব পাৰে বুলি স্বাধীনতা আন্দোলনৰ মূল হোতা মহামানৱ গান্ধীয়ে তেতিয়াই সাৱধান কৰি দি কৈছিল 'স্বাধীনতা বা স্বৰাজ মানে কেৱল ভাৰতবৰ্ষ বৃটিশ ঔপনিবেশিকৰ শাসনৰ কবলৰ পৰা মুক্তি কৰা নহয়, আৰু যদি এয়াই হয়, তেন্তে বগা চাহাবৰ শাসন-শোষণৰ উত্তৰকালত ক'লা চাহাবৰ শাসন-শোষণৰ পথ প্ৰশস্ত হ'ব।' মহাত্মা গান্ধীৰ এই সাৱধানবাণীয়েই বাস্তৱত সত্য প্ৰমাণিত হ'ল। বগা চাহাবৰ শাসন-শোষণৰ উত্তৰকালত ক'লা চাহাবৰ শাসন-শোষণৰ বলি হোৱা ভাৰতৰ জনসাধাৰণে একেমুখে ক'ব পাৰিবনে যে আমি প্ৰকৃত স্বাধীনতা লাভ কৰিছো। নিশ্চয় নোৱাৰে। স্বাধীনতা আন্দোলনত মহাত্মা গান্ধীৰ বাহিৰে মুখ্য ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ হোৱা আন নেতাসবৰ উদ্দেশ্য কি আছিল সেয়া আজিও এক প্ৰশ্নবোধক (?)।

স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষত গণতন্ত্ৰৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ আন এক অন্যতম লক্ষ্য আছিল ভাৰতৰ স্বাধীনতা লাভৰ পিছতেই ইয়াত গণতন্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হ'ব। কাৰ্যত সেয়াই হ'ল আৰু ভাৰতবৰ্ষ বৃহৎ গণতান্ত্ৰিক দেশ ৰূপে পৰিচিত হ'ল। কিন্তু এই গণতন্ত্ৰৰ বিভিন্ন ত্ৰুটিৰ ভুক্তভোগী হ'ল দেশৰ জনসাধাৰণ।

গণতান্ত্ৰিক এই দেশত আজি জনসাধাৰণ মূলতঃ দুটা শ্ৰেণীত বিভক্ত। এটা ধনী, আনটো দুখীয়া। এই ধনী শ্ৰেণীটো দিনে দিনে ধনী হৈয়ে গৈ আছে আৰু দুখীয়া শ্ৰেণীটো দিনে দিনে দুখীয়া হৈয়ে গৈ আছে। দুখীয়াতো বাদেই নিজৰ পেটৰ ভাতমুঠি মোকলাব নোৱাৰি মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'ব লগা মানুহো এই গণতান্ত্ৰিক ভাৰতবৰ্ষতেই সুলভ। ইফালে গণতন্ত্ৰ নামৰ মুদ্ৰাটিৰ সিপিঠিত থকা নিৰ্বাচন ব্যৱস্থাটোও ত্ৰুটিপূৰ্ণ। স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষত ইতিমধ্যে বহুকেইটা নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হ'ল যদিও কিমান নিকা আৰু নিৰপেক্ষভাৱে অনুষ্ঠিত হ'ল সেয়া এক সন্দেহৰ বিষয়। আৰু লক্ষ্যণীয়ভাৱে ইতিমধ্যে কেইবাটাও বিসংগতি পোহৰলৈ আহিছে। ধনবল, বাহুবল, ভীতি আদিৰে পৰিচালিত এই নিৰ্বাচনবোৰ গণতন্ত্ৰৰ প্ৰতিয়ে ভাবুকি কঢ়িয়াই আনিছে। আনফালে, স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষত ন্যায় প্ৰদানৰ বাবে সংবিধান প্ৰস্তুতৰ লগতে ন্যায়ালয়ো স্থাপন হ'ল কিন্তু এই ন্যায় ব্যৱস্থা বা প্ৰক্ৰিয়া কিমান নিৰপেক্ষ ইও এক প্ৰশ্নবোধক (?)। স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষত আজি ন্যায় ব্যৱস্থাও চতুৰ ৰাজনীতিক, ধনবলী, বাহুবলী ইত্যাদিৰ হাতোৰাতেই বন্দী ফলত সমাজৰ সাধাৰণ তথা দুখীয়া মানুহখিনিয়ে ন্যায় পোৱাৰ উদাহৰণ খুব কমেই পোৱা যায়। এইক্ষেত্ৰত অসমতে বিভিন্ন উদাহৰণ পোৱা যায় যদিও আজিও বহুল চৰ্চিত, সত্যনিষ্ঠ, সাহসী, নিৰপেক্ষ সাংবাদিক পৰাগ দাস দেৱৰ হত্যাকাণ্ডটোকে উনুকিয়াব পাৰি। লোকচক্ষুৰ সন্মুখতে হত্যা কৰা পৰাগ দাস দেৱৰ হত্যাকাৰী তথা মূল অভিযুক্তজনে আদালতৰ নিৰ্দোষী প্ৰমাণিত হৈ মুকলি আকাশৰ তলত বিচৰণ কৰি থাকিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই ঘটনাই ত্ৰুটিপূৰ্ণ ন্যায় ব্যৱস্থাকেই উদঙাই দিয়া নাইনে? নিশ্চিতভাৱে দিছে। এই ত্ৰুটিৰেই পূৰ্ণ সুযোগ গ্ৰহণ কৰিছে উগ্ৰপন্থী তথা সন্ত্ৰাসবাদী সকলেও। হাজাৰ হাজাৰ নিৰীহ জনতাক হত্যা কৰি শান্তি আলোচনাৰ নাম লৈ আজি মুক্ত আকাশৰ তলত বিচৰণ কৰিব পাৰিছে। মন কৰিবলগীয়া যে, শাসক পক্ষ (চৰকাৰ)ৰ তীব্ৰ শোষণৰ বলি হৈ উগ্ৰপন্থা গ্ৰহণ কৰা সকলে তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্য আদায়ৰ দাবীত বোমা বিস্ফোৰণ, গুলীচালনা ইত্যাদি বিভিন্ন অযুক্তিকৰ কৰ্ম সংঘটিত কৰি শাসক পক্ষক সকীয়নি প্ৰদান কৰে বা নিজৰ অস্তিত্ব জাহিৰ কৰে। এই যুঁজ মূলতঃ শোষণকাৰী চৰকাৰ আৰু প্ৰাপ্য আদায়ৰ দাবীত উগ্ৰপন্থা গ্ৰহণ কৰা সকলৰ মাজতহে। যদিও দেখা যায়

দুই ম'হৰ যুঁজত বিৰিণাৰ মৰণৰ দৰে বিভিন্ন কূটাঘাতমূলক কার্য বা বোমা বিস্ফোৰণৰ দৰে নিকৃষ্ট কৰ্মসমূহত বলি হয় সাধাৰণ নিৰীহ জনতাখিনিহে। কোনোৱে যদি নিজৰ জীৱনটোকে হেৰায়, কোনোৱে আকৌ গোটেই জীৱন ঘূণীয়া বা পংগু হৈ জীৱন নির্বাহ কৰিবলগীয়া হয়। এনেবোৰ ঘটনাত শাসক পক্ষৰ কোনো ক্ষতি নহয় বা কোনো প্ৰভাৱ নপৰে। দুই পক্ষৰ এই যুঁজত বলি হয় মাথো সাধাৰণ জনতাখিনিহে। গতিকে এই সাধাৰণ নিৰীহ জনতাৰ আজি ন্যায় ক'ত? নিৰাপত্তা ক'ত??

১৫ আগষ্ট, স্বাধীনতা দিৱস। বছৰটোৰ বাকী দিনকেইটা বাদ দি স্বাধীনতা প্ৰাপ্তিৰ দিনস্বৰূপে পালন কৰা এই নির্দিষ্ট দিনটোও আমাৰ স্বাধীনতা কিমান সুৰক্ষিত? অঘোষিত বন্ধৰ ৰূপ লোৱা এই দিনটোৰ এসপ্তাহমান আগৰ পৰা প্ৰশাসনে চাৰিওফালে চলায় বোমা-বাৰুদৰ অনুসন্ধান কার্য। ৰাজপথত গাড়ী-মটৰ শাৰী শাৰী ৰখাই অনুসন্ধান কৰি হাৰাশাস্তি কৰাৰ উপৰিও নির্দোষী মানুহক বাট-পথৰ পৰা তথা নিজ ঘৰৰ পৰা জোৰ-জবৰদস্তি তুলি নি উগ্ৰপন্থী সজাই হত্যা কৰি প্ৰমোচন লোৱাৰ উদাহৰণ এই স্বাধীনতা দিৱসৰ প্ৰাকমুহূর্তত দেখা যায়। এনেবোৰ ঘটনা প্ৰত্যক্ষ কৰি স্তব্ধ হৈ পৰা জনসাধাৰণৰ বাবে এই স্বাধীনতা দিৱসটো হৈ পৰে ভয়, বিভীষিকা আৰু সন্ত্ৰাসৰ দিন যাৰ ফলত শাসক পক্ষই চৰকাৰী বিলাসবহুলভাৱে আয়োজন কৰা স্বাধীনতা দিৱসত জাতীয় পতাকাৰ তলৰ সাধাৰণ জনতাৰ উপস্থিতি হয় শূন্য। সাধাৰণ জনতাৰ অংশগ্ৰহণ অবিহনে পালিত হয় স্বাধীন ভাৰতৰ স্বাধীনতা দিৱস। কেৱল শাসনৰ বাঘজৰীৰ মাজত থকা ব্যক্তিসকলৰ বা নেতা-পালিনেতাসকলৰ বাবেহে যেন এই স্বাধীনতা দিৱস।

স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষাৰ দিশটোও তেনেই তথৈবচ। শিক্ষা অবিহনে গণতন্ত্ৰ, স্বাধীনতা নির্বাচন ইত্যাদিবোৰ মূল্যহীন তথা অৰ্থহীন। এটা বাস্তৱ অভিজ্ঞতা যদি উল্লেখ কৰো তেন্তে, আমাৰ শিক্ষা তথা সাধাৰণ জ্ঞানৰ নমুনা স্পষ্ট হ'ব। ২০১৩ বৰ্ষৰ জুন মাহত হৈ যোৱা গুৱাহাটীৰ পৌৰ নিগমৰ নির্বাচনত ৩১টা বাৰ্ডৰ ১৯টা বাৰ্ড কংগ্ৰেছ দলটোৱে দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এতিয়া মূল কথাটো এই পৌৰনিগম নির্বাচনৰ ফলাফল ঘোষণাৰ পিছত আমাৰ ঘৰৰ ওচৰৰে স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ অধ্যয়নৰত বন্ধু এজনে মোক সুধিলে কংগ্ৰেছৰ আগৰ (বিধানসভা)ৰ ৭৯ আৰু এতিয়া (পৌৰনিগম)ৰ ১৯ খন আসন লগ লাগি বহুত আসন হ'ল, এইবাৰ বা মুখ্যমন্ত্ৰী কোন হয়? বিধানসভা আৰু পৌৰনিগম একেলগ কৰি বন্ধুজনে কৰা এই প্ৰশ্নত মই একপ্ৰকাৰৰ হতভম্ব হৈছিলো যদিও বিধানসভা আৰু পৌৰনিগম সম্পৰ্কে যিখিনি পাৰো সেইখিনি বুজাই দিব চেষ্টা কৰিছিলো। ভোট দি নাগৰিকৰূপে পৰিচিত হোৱা এই বন্ধুজনৰ ৰাজনীতি সম্পৰ্কে সাধাৰণ জ্ঞানৰ অভাৱ স্বাধীন ভাৰতবৰ্ষৰ বাবে এক ভয়ংকৰ দিশ। এইটো এটা উদাহৰণহে মাত্ৰ। কংগ্ৰেছ আৰু বিজেপি একে ভাৰতবৰ্ষতেই সুলভ। এখন গণতান্ত্ৰিক দেশত নির্বাচনত ভোট দান কৰাই এজন নাগৰিকৰ শেষ কৰ্ম নহয়। ইয়াৰ বাহিৰেও বহু গুৰুত্বপূর্ণ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য একো একোজন নাগৰিকৰ থাকে। শিক্ষাৰ অভাৱত বহু নাগৰিকে ভোটদানেই শেষ কৰ্ম বুলি ভাবি লোৱাৰ ফলত আমাৰ চতুৰ নেতাসবে ইয়াৰ পূৰ্ণ সুযোগ গ্ৰহণ কৰি আহিছে। যিহেতু গণতন্ত্ৰ গতিকে ইয়াত দেশৰ প্ৰতিজন নাগৰিকেই শিক্ষিত হৈ অন্ততঃ ৰাজনৈতিক আৰু অর্থনৈতিক কথা সামান্যতম হ'লেও বুজি পোৱা বা জনাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয়। আৰু যদি সেয়া নহয় তেন্তে অজ্ঞানতাৰে আমি ভোট প্ৰদান কৰি নির্বাচিত কৰি পঠিওৱা প্ৰতিনিধিসকলৰ হাতত আমি শোষিত-লাঞ্ছিত হৈ থাকিব লাগিব। প্ৰতিটো প্ৰাপ্যৰ দাবীত আন্দোলন কৰিব লাগিব। যিটো বৰ্তমান হৈ আছে আৰু ই ভয়ংকৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। আমাৰ ভোটেৰেই জিকি আমাৰ অজ্ঞানতাৰ সুযোগ লৈ প্ৰতিনিধিসকলে বলীয়ান হৈ ৰাজকোষৰ ধনেৰে বিলাসী জীৱন যাপন কৰি নিজৰ স্বাৰ্থ পূৰণত ব্যস্ত হৈ পৰিছে, আন একাংশ প্ৰতিনিধিয়ে ৰাজকোষৰ ধন আত্মসাৎ কৰি ছুইচ বেংক অথবা জীৱন্ত কালতে নিজৰ প্ৰতিমূর্তি গঢ়াৰ দৰে জনগণবিৰোধী কৰ্মত লিপ্ত হৈ পৰিছে। ব্ৰিটিছ তথা ইংৰাজৰ নীতি আদর্শ জীয়াই ৰাখিব বিচৰা এই তথাকথিত নেতা-প্ৰতিনিধিৰ হাতত ভূলুণ্ঠিত আমাৰ স্বাধীনতা। যেতিয়ালৈ এনেবোৰ ঘটনা ঘটিয়েই থাকিব; এনেকুৱা তথাকথিত নেতা থাকিব তেতিয়ালৈ আমাক যদি কোনোৱে প্ৰশ্ন কৰে যে, তোমালোকে স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক হয়নে? তেতিয়া আমাৰ উত্তৰ হ'ব হয়, আমি স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক, কিন্তু ..?? ◆

• • • • • • •

পাটি গণিতৰ অংকৰ পৰা বীজ গণিতৰ অংকলৈ

প্ৰিয়াঙ্কী গগৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ
কলা বিভাগ

'বগাকৈ বগলী বহলাই বহিছে
বলুকাত বিয়লি বেলা
বকুল বাগৰিছে ৱৰষা ৰনতে
বুটলি বিলাওঁগৈ ব'লা ...।'

সময় !! দুৰন্তৰ গতিবেগত আগবঢ়া এই সময়। বকুলৰ সৰা ফুল বিচাৰি উমলাৰ দিনবোৰ আজি হৈ পৰিছে পঞ্চতন্ত্ৰৰ সাধু। সঁচাই খৰ গতিত গ'লগৈ দিনবোৰ স্মৃতিত জীপাল কৰি। সময়ত সোঁতে মহতিয়াই ক'লৈ বা নিয়ে তাৰো যে কোনো উৱাদিহ নোহোৱা হ'ল।

সৌ সিদিনা আইতাৰ কোলাত বহি সাধু শুনি শুনি পদুলিৰ নাহৰ জোপাৰ তলত দিন কটোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কিমানটায়ে ল'ৰালি পাৰ কৰিলো ...! দদাইদেউৰ লগত ব'হাগৰ সোমাইীত গৰু গা ধোৱাৰ পৰা আজি কিমানটা যে বসন্ত পাৰ কৰিলো! মোমাইদেউৰ লগত বাৰিষা পুজা চাই চাই বৰশী বোৱাৰ পাছত আৰু কিমানটা বাৰিষা পাৰ হ'ল তাৰো কোনো হিচাপ নাই। ক, খ, গ, ঘ এৰি যেতিয়া পঢ়িব পৰা হ'লো A, B, C, D। বুজিব পৰা হ'লো ৫০ পইচা বা ১ টকাৰ মূল্য তেতিয়াহে বুজিলো তাহানিৰ ৫০ পইচাৰ মূল্য আজি হ'ল ৫০ টকা। চাওঁতে চাওঁতে সঁচাই বৰ দুৰন্তৰ গতিত আগবাঢ়িল সময়বোৰ।

ক'ত যে লুকাল সোণালী অতীত। মনলৈ উভতি আহিলেই আকৌ নষ্টালজিক হৈ পৰো। বৰদেউতাৰ লগত জাৰৰ দিনত জুইশালত বহি লোৱা চাহৰ জুতি আৰু ককাদেউতাৰ লগত বুজি নোপোৱা সোবাদৰ ভাগ 'এবাতি সাজ'। আহ ... সঁচাকৈ আকৌ জীপাল হৈ পৰিছে অতীতবোৰ। দেউতাৰ চাইকেলৰ আগত বহি বজাৰলৈ যোৱা, মায়ে ভাত ৰান্ধি থকাৰ পৰা চিঞৰি চিঞৰি পঢ়িবলৈ কোৱাত পঢ়াৰ টেবুলত ভাগৰৰ টোপনি মৰা আৰু মই টোপনিৰ মাজতো দেউতাৰ মাতত সাৰ পাই মিঠাই খোৱাৰ তৃপ্তিত আপোন পাহৰা হোৱা। সঁচাই চকুৰ পচাৰতে দিন বাগৰিল নিঃশব্দে।

কিনকিনিয়া বৰষুণৰ তলত চুটি চুটি স্কাৰ্টৰ আগত লৈ ফুৰা বৰষুণৰ টোপালবোৰ, খালি ভৰিয়ে এল.পি. স্কুলৰ ঘাঁহনি দৰাত জপিয়াই ফুৰা আৰু সেই স্কুলৰ চোতালতে বৰষুণক লৈ মতা কবিতা -

"এটুপ এটুপ কৰি ডাৱৰৰ পানী পৰি
ভৰি গ'ল বহল সাগৰ
কণ কণ বালি চাহি ইতে সিতে লগ লাগি
সাঁজি দিলে ধৰণী ডাঙৰ ..."

তাৰ পিছত সেই একেখন চোতালতে একে একে দুই (১ + ১) = ২ নেওতা পঢ়াৰ পৰা আৰম্ভ কৰি একেবাৰে বীজগণিতৰ অংকলৈকে। তাৰ পিছত এতিয়া কৰিছো জীৱনৰ নিমিলা অংকবোৰ।

'শৈশৱ' ক'ত যে গ'ল তিনিটা আখৰৰ এই শব্দটো। হাহাকাৰ কৰি উঠিছে হৃদয়খনে, বিচাৰিছে এই যৌৱনৰ অশ্লীল বান্ধোনৰ পৰা নিজক মুক্ত কৰি এখন সেউজীয়া চোতাল, য'ত হাঁহি বওক আকৌ এজাক নাচনী নিজৰা, বৈ আহক এজাক সপোনৰ খিলখিলনি। বাজি উঠক আকৌ দৰা-কইনা খেলৰ উৰুলি, কাতি বিহুৰ তুলসীৰ তলত চাকি আৰু কণমাণি শৈশৱৰ প্ৰাৰ্থনাৰ গুণগুণনি।

উৰি গ'ল শৈশৱৰ সেইজাক চৰাই ... নাই দেখোন ... ক'ত বা বিহ জিৰণি ল'লেগৈ। বিচাৰি নোপোৱা দূৰত্বত। নাছিল দুখ-সুখক বিচাৰি ফুৰাৰ প্ৰশ্ন আৰু নাছিল প্ৰেমৰ নদীত উটি যোৱা যৌৱনৰ বলীয়া বান। ওহো ... মনত নাই মোৰ। তেতিয়াৰ অংকবোৰো মিলিছিল কিন্তু এতিয়া দেখোন নিমিলে

... নাই নিমিলেই। জীৱনৰ নিমিলা অংকবোৰৰ লগত শৈশৱৰ মৰম-ভালপোৱাৰ অনুভূতিবোৰহে মিলি গ'ল। জীৱনৰ এই যৌৱন নামৰ অধ্যায়টোৰ পৃষ্ঠাবোৰ কিয় জানো শেষ নহয়! সেই সময়ৰ সুখবোৰ মিলি গৈ নোহোৱা হৈ পৰিছে এই সময়বোৰত। আকাশৰ শূন্যতাত স্বাধীন বুলি উপবেশন কৰিছে নিজকে। সুখৰ বিপৰীতে অত্যাধিক দুখৰ বোজা ল'বলৈ গৈ মন নামৰ তুলাচনীখনে ভাৰসাম্য হেৰুওৱাৰ উপক্ৰম হৈছে।

বৰষুণত ভিজা সৰপাতবোৰৰ মাজে মাজে খোজ দি নিজকে লৈ ব্যস্ত হৈ পৰিছিলো। সুখত আছিলোনে নাই নাজানো কিন্তু নিজকে আছিলো। শৈশৱৰ দিনবোৰত হৃদয়ৰ ওজন কিমান বুজা নাছিলো কিন্তু অকৃত্ৰিমভাৱে ভাল পাবলৈ শিকিছিলো; ভালপোৱাৰ বিনিময়ত ভালপোৱা আৰু প্ৰেৰণাৰ বিনিময়ত প্ৰেৰণা বিচাৰিছিলো। মূল্য ইয়াৰ কোনো এককেৰে জুখিব নোৱাৰি।

কিন্তু যৌৱনৰ অধ্যায়ত মাথো দুখ, যন্ত্ৰণা, ক্ষোভ, শূন্যতা, নিঃসংগতা আৰু ... আৰু সন্দেহ আৰু বিশ্বাসৰ নামত হৃদয়ৰ বেচা কিনা। এইখন বজাৰত মৰম আৰু ভালপোৱাৰ নামত কেৱল স্বাৰ্থৰ টনা-আঁজোৰা। কোনোবাই কাৰোবাক ধাৰলৈ দিছে হৃদয়ৰ এটুকুৰা, কোনোবাই কাঢ়ি লৈছে, প্ৰেমৰ নামত কিমান হৃদয়ৰ পৰা ঘূৰ্ণীয়া হৈছে, কোনোবাই হৃদয়ৰ যন্ত্ৰণাত ওৰে নিশা উচুপিছে গাৰুত মুখ গুঁজি আৰু কোনোবাই উৎসৰ্গা দিছে জীৱনৰ, মাত্ৰ প্ৰেমৰ নামত। সঁচা অৰ্থত তেওঁলোকে খেলিছে জীৱনৰ হেতালি।

আস ... নোৱাৰি ইমান কোলাহৰ মাজত জীৱনটোকে জীয়াই ৰাখিব। এতিয়া কথাবোৰো নজনা-নুবুজা জটিলতা। এনেকৈ জানো শব্দবোৰৰ টনা-আঁজোৰা কৰি জীৱনটোক বুজিব পাৰি? ওহো নোৱাৰি। শৈশৱত পোৱা আম-মঞ্জৰীৰ গোন্ধৰ ঠাইত ৰ'ল যৌৱনৰ শিমলু-পলাশৰ গোন্ধ আৰু প্ৰত্যেক নিশাই এটা জীৱিত 'মৰাশ'। এতিয়া মাথো পৰ্যবেক্ষণ কৰি গৈছো চকুৰ সন্মুখতে জাহ যোৱা দিন-ৰাতিবোৰ আৰু আবদ্ধ কৰিছো মোৰ হাতৰ মুঠি।

ক'ত যে হেৰাল সেই দিনবোৰ ...., ল'ৰালিৰ ধেমালিবোৰ ... ঘূৰাই জানো পাম, ঘড়ীৰ কাঁটাই এৰি অহা প্ৰাচীন তাৰিখৰ কেলেণ্ডাৰখন। অতীতক ঘূৰাই পোৱাৰ মোহনাই ব্যাধিৰ দৰে মোৰ দিনবোৰক গিলিব ধৰিছে। আজিও জোনাকৰ ডেউকা মেলি আশাৰে স্মৃতি পালি ৰৈ আছো মই। আৰু মনে মনে নিজকেই কৈছো —

"এইয়াই চা ... পাটি গণিতৰ পৰম্পৰা
বীজগণিতৰ অংকলৈ যাত্ৰা।" ♦

ভিডিঅ' (VIDEO)

সংগ্ৰাহক ঃ ৰিমঝিম বৰুৱা, প্ৰথম ষাণ্মাষিক

ভিডিঅ'ৰ (VIDEO) অৰ্থ হ'ল চকুৰে দেখা। আজি আমি ভিডিঅ' মানে ইলেক্ট্ৰনিক পদ্ধতিৰ কেমেৰাৰে তোলা আৰু টেলিভিশ্বনত ভি.চি.আৰ. (V.C.R.) / ভি.চি.পি. (V. C. P.)ৰ সহায়ত লগে লগে চাব পৰা দৃশ্য গ্ৰহণ আৰু প্ৰদৰ্শনৰ ব্যৱস্থাকে বুজোঁ। ভি.ডি.অ'.ত কেৱল দৃশ্যই নাথাকে, শব্দও ৰেকৰ্ড হয় আৰু সেইদৰে শুনাও যায়।

টেলিভিশ্বনৰ আবিস্কাৰক জন বেয়াৰ্ডেই হ'ল ভিডিঅ' পদ্ধতিৰো আবিষ্কাৰক। ১৯২৯-৩০ চনৰ সময়ছোৱাতে তেওঁ টেলিভিশ্বনৰ লগতে এনে এটা যন্ত্ৰ সাজি উলিয়াইছিল। সহজে লৈ ফুৰিব পৰা আৰু ঘৰে ঘৰে ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা আজি আমি দেখা ভি.চি.আৰ. আৰু ভি.চি.পি. উৎপাদন আৰম্ভ হোৱা আজি প্ৰায় ২৫ বছৰ মানহে হৈছে। ১৯৭৪ চনত জাপানৰ ছ'নি (SONY) কোম্পানীয়ে বিটামেক্স (Bitamex) নামৰ এনেধৰণৰ প্ৰথম ভিডিঅ' কেছেট ৰেকৰ্ডাৰৰ ব্যৱসায়িক উৎপাদন আৰম্ভ কৰে। ১৯৮০-৮১ চন মানৰ পৰা বিভিন্ন বিভিন্ন কোম্পানীয়ে ভি.চি.আৰ. আৰু ভি.চি.পি. উৎপাদনত হাত দিয়ে আৰু ক্ৰমে সমগ্ৰ বিশ্বতে ই জনপ্ৰিয় হ'বলৈ ধৰে। ♦

সুখ-আনন্দৰ অন্বেষণত

মাধুৰ্য্য গোস্বামী
ইংৰাজী বিভাগ
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

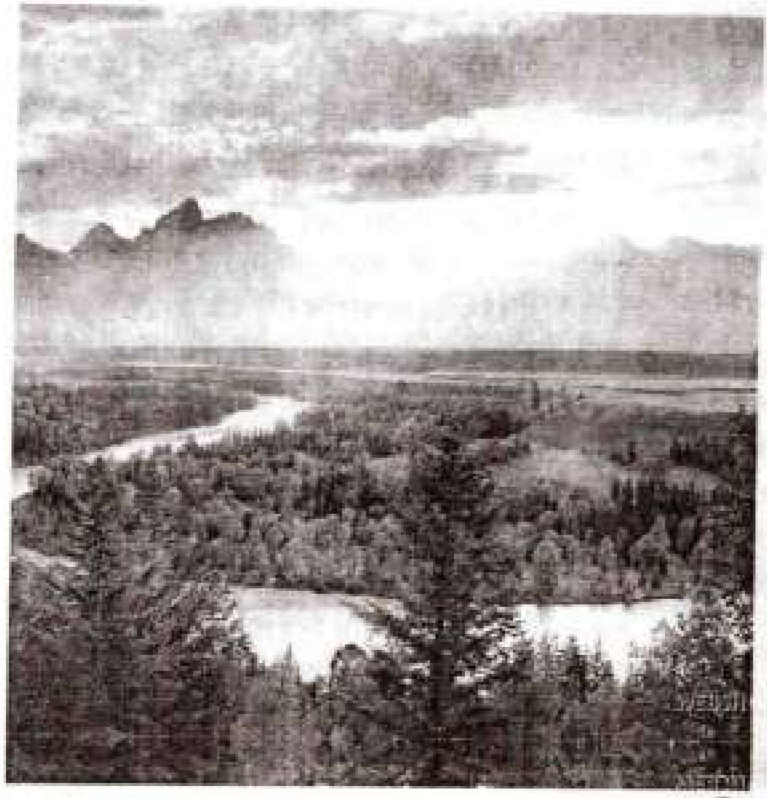

আধুনিকতাৰ ধামখুমীয়াত পূৰ্বৰ তুলনাত সুখ অধিক সুদূৰপৰাহত যেনহে অনুভূত হৈছে। আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ জীৱন আছিল শান্তিপূৰ্ণ। তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয়তাবোৰো সীমাবদ্ধ আছিল আৰু ইয়ে তেওঁলোকক যথেষ্ট আত্মসন্তুষ্টি প্ৰদান কৰিছিল। দৰাচলতে আত্মসন্তুষ্টিয়ে মানুহৰ সুখৰ ঘাই কাৰণ। কিন্তু তাৰ লগতে এইটোও ঠিক যে সম্পূৰ্ণ আত্মসন্তুষ্টিয়ে মানুহক ক্ৰমাৎ এলেহুৱা কৰিব পাৰে। তেনে মানুহে নিজৰ বৰ্তমানৰ অৱস্থাতকৈ উন্নত অৱস্থা এটালৈকেও গতি কৰিব নোখোজে। গতিকে সম্পূৰ্ণ আত্মসন্তুষ্টিয়ে সমাজ, সভ্যতা আৰু ব্যক্তিগত জীৱনলৈ কেৱল স্থবিৰতাহে আনে। কিন্তু সুখৰ বিষয় এয়ে যে মানুহৰ নিজৰ প্ৰকৃত অৱস্থাতকৈ উন্নত অৱস্থাত উপনীত হোৱাৰ প্ৰৱণতা আছে আৰু সেয়ে হয়তো আমি আজি এনে এখন পৃথিৱীত বাস কৰিবলৈ পাইছো।

সুখৰ প্ৰকৃত সংজ্ঞা আৰু মননশীলতাৰ কোনটো দিশৰ লগত ই জড়িত তাক বিশ্লেষণ কৰাটো টান। ই সম্পূৰ্ণৰূপে মানুহ এজনৰ অৱস্থাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। সুখৰ প্ৰকৃত সংজ্ঞা, উৎস আদিৰ বিষয়ে মানুহৰ অন্বেষণ অনাদি কালৰ পৰাই চলি আহিছে আৰু এতিয়ালৈকে তাৰ অন্ত পৰা নাই। এই সীমাহীন জগতখনৰ বিষয়ে মানুহৰ উৎসুকতাৰ, জিজ্ঞাসাৰ অন্ত নাই। সেয়েহে মানুহৰ সমগ্ৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰহস্য, প্ৰাণীজগতৰ ৰহস্য উদ্ঘাটনত আজি পৰ্যন্ত নিমজ্জিত।

সকলোতকৈ সস্তীয়া, সহজ আৰু নিৰাপদ আনন্দদায়ক প্ৰক্ৰিয়া হিচাপে হাঁহিক বিজ্ঞানীসকলে স্বীকৃতি দিছে। কিন্তু

কিন্তু বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাত অগ্ৰগামী হৈ আধুনিক মানুহ সুখী হওক বিচাৰি অসুখীহে হ'বলৈ ধৰিছে। আনন্দ উপভোগৰ বাবে যিমানেই বস্তু উদ্ভাৱন কৰিছে সিমানেই মানুহ কৰ্মবিমুখ হৈ পৰিছে। আধুনিকগ্ৰাসী এই মানুহবোৰৰ টকাই হৈছে সুখ-আনন্দৰ প্ৰধান সম্পদ। সকলোৱেই কেৱল মান-সন্মান, আদৰ্শ জলাঞ্জলি দি টকাৰ পিছত ধাৱমান হৈছে। প্ৰতিযোগিতাত সাফল্য লাভ কৰি কোনোবাই হয়তো হাঁহিছে, আৰু কোনোবাই হয়তো পৰাজয়ৰ গ্লানিত হতাশাত দিন কটাইছে। কিছুমান বিদ্যায়তনিক বা টকা-পইচাৰ দৌৰত আগবাঢ়িলেও ব্যক্তিগত জীৱনত অসুখী। মুঠতে সকলোৱে ভৱিষ্যতৰ ত্ৰাসত ত্ৰস্তমান হৈ অন্তহীন প্ৰতিযোগিতাৰ ঘূৰ্ণী-কুৰ্ণীময় ভৱিষ্যতৰ পিনে দৌৰাত ব্যস্ত। নিজৰ আত্মীয়জনৰ

সুখ-দুখৰ সমভাগী হ'বলৈ সময়ৰ আহৰি কাৰো নাই। সকলোবোৰ মাত্ৰ প্ৰতিযোগিতাৰ একো-একোজন ক্লান্ত যাত্ৰী। অৱসাদ, দুখ-যন্ত্ৰণা, হতাশা, বিশ্বাসহীনতা আদিয়ে মানুহৰ অন্তৰাত্মাৰ সুখবোৰ ক্ৰমাৎ ধূলিসাৎ কৰি নিব ধৰিছে।

প্ৰখ্যাত ব্ৰিটিছ দাৰ্শনিক বাৰ্ট্ৰাণ্ড ৰাছেলে 'কনকুৱেষ্ট অব হেপ্পীনেছ'ত কোৱা অনুসৰি মানুহে লাভ কৰা সুখ প্ৰধানতঃ দুই প্ৰকাৰৰ হৃদয়জাত আৰু মস্তিষ্কজাত। যিজন ব্যক্তিয়ে যিকোনো সময় বা পৰিস্থিতিত উচ্চাত্মিকাবোধ বা নীচাত্মিকাবোধত নোভোগে, যিগৰাকী ব্যক্তিৰ নিজৰ শক্তি আৰু ক্ষমতাৰ ওপৰত পূৰ্ণ বিশ্বাস থাকে, যিয়ে নিজৰ অধ্যৱসায়, পৰিশ্ৰম আৰু বুদ্ধিমত্তা প্ৰয়োগ কৰি শৃংখলাবদ্ধ জীৱন যাপন কৰে, তেনে ধৰণৰ লোকে উপৰোক্ত দুয়োবিধ সুখ লাভ কৰে। মানুহৰ ঋণাত্মক মনোভাব সুখ লাভৰ এটি প্ৰধান অন্তৰায়। মানুহৰ সুসংবদ্ধ চিন্তাৰ অভাৱ, আত্মবিশ্বাসৰ অভাৱ, বিশৃংখল জীৱন-যাপন আদিয়ে মানুহৰ জীৱনটোক নৰককুণ্ড সদৃশ কৰি তোলে। প্ৰকৃততে জীৱন হ'ল এনেকুৱা এটা বস্তু, যাক যিভাবেই উপস্থাপন কৰা যায়, সি সেই ৰূপেই পৰিগ্ৰহ কৰে। প্ৰকৃততে সমগ্ৰ জীৱনৰ পথ কাৰো বাবে মসৃণ নহয়। জীৱন বাটত খলা-বমা থাকিবই। উজুতি নাখালে মানুহে সচেতন হ'ব নোৱাৰে। গতিকে যিয়ে জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা পূৰণৰ বাবে অভিলাষ কৰে, তেওঁ জীৱনৰ হাজাৰ বিপদ-বিঘিনিক প্ৰত্যাহ্বান জনাই নিজৰ কৰ্মত প্ৰবৃত্ত হ'ব লাগে। তেতিয়াহে তেওঁ জীৱনত সুখ আৰু আনন্দ উপলব্ধি কৰিব পাৰিব। সফলতাৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সীমা নাই। বেন ছুইটলেণ্ডে কোৱাৰ দৰে "Success is a journey, not a destination"।

জীৱনটো সৰু-বৰ বিভিন্ন কামৰ সমষ্টি। সকলো ধৰণৰ কামেই সকলো ধৰণৰ মানুহক আনন্দ নিদিয়ে। কিন্তু সৰু-সৰু কামৰ মাজতো সুখ-আনন্দৰ বতৰা কৰিব পাৰি। গতিকে নিজৰ কৰ্তব্যৰ লগতে নিজ মনক আনন্দ দিয়া কৰ্ম নিজেই বাছি লোৱা উচিত। তেতিয়াহে জীয়াই থকাৰ আনন্দকণ উপভোগ কৰিব পাৰি। নহ'লে জীৱন আৰু জগত সম্পৰ্কে মনোজগতত কেৱল শূন্যতাহে বিৰাজ কৰিব। প্ৰকৃততে যিজন লোক যিমান বেছি স্তৰৰ কৌতূহলী আৰু পৰিশ্ৰমী, তেওঁৰ আনন্দ উপভোগৰ পৰিমাণো সিমানেই বেছি। কিন্তু এলেহুৱাসকলে সৌভাগ্যক কৃপা হিচাপে পোৱাৰ কল্পনাতে নিমগ্ন হৈ থাকে।

দৰাচলতে মানুহে সকলো সময়তে কৰ্মত প্ৰবৃত্ত হৈ থাকিব লাগে। সেয়া লাগিলে কায়িক হওঁক অথবা মানসিকেই হওঁক। অৱশ্যে দেহৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় জিৰণিখিনি লোৱাটো সকলোৰে বাবে জৰুৰী। যিজন ব্যক্তিয়ে নিত্য নতুন অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হৈ ন ন উদ্ভাৱনী চিন্তাৰে কিবা এটা কৰাত ব্যস্ত থাকে, তেওঁক ব'ৰডম শব্দটোৱে গ্ৰাস কৰিব নোৱাৰে। কোনোবা এজন প্ৰখ্যাত লোকে কৈছিল "জীৱনটো ইমান সুন্দৰ যে মৃত্যুৱেও ইয়াক ঈৰ্ষা কৰে। সেয়ে অনবৰতে মৃত্যুৱে জীৱনটো ধ্বংস কৰিব বিচাৰে।"

কিমান ভাল পালে এজন মানুহে এনেধৰণৰ মন্তব্য কৰিব পাৰে? উত্তৰত ক'ব পাৰি যে, জীৱনৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সুখ-আনন্দ কেৱল কৰ্মব্যস্ত লোকৰহে প্ৰাপ্য। কৰ্মবিমুখতাই হতাশা আৰু নিৰানন্দকহে প্ৰশ্ৰয় দিয়ে। মানুহৰ মানসিক আৰু অন্যান্য আনন্দ তেওঁৰ কি আছে আৰু কি নাই, সেইবোৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে। কৰে মানুহজনৰ অৱস্থাৰ ওপৰত। সেয়ে হয়তো আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ বিদ্ৰোহী জন ব্ৰাউনক চৰকাৰী অস্ত্ৰ লুট কৰা আৰু ক্ৰীতদাসৰ বিদ্ৰোহত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ বাবে ফাঁচীৰ হুকুম দিয়াৰ পিছতো গাড়ীত যাওঁতে নিজৰ কফিনৰ ওপৰত বহি আনন্দ কৰিব পাৰিছিল। অন্ধ, বাকশক্তিহীন আৰু বধিৰ চিন্তাবিদ হেলেন কেলাৰে কৈছিল "তোমাৰ দৃষ্টি সূৰ্যমুখী কৰা, তেতিয়া তোমাৰ ছাঁ দৃষ্টিগোচৰ নহয়।" শাৰীৰিক, মানসিক আৰু প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিক নেওচি যিজনে জীৱনৰ তমসাচ্ছন্নতাক আঁতৰাই দীপ্তিময়তাৰ দিশত ধাৱমান হয়, তেওঁৰ বাবে জীৱনটো কেতিয়াও দুখজনক হ'ব নোৱাৰে। সুখ আহিব বুলি যিয়ে ভাগ্যক থিয়াই বহি থাকে, তেওঁৰ ওচৰলৈ সুখতো নাহেই, বৰঞ্চ হাতত থকা সুখখিনিও হেৰুৱায়। জীৱনৰ চিৰ প্ৰবাহমান সোঁতত যিয়ে নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা জীৱনক জয় কৰিব পাৰিছে, তেওঁকহে ইতিহাসে মনত ৰাখিছে, বাকীবোৰ কালৰ গৰ্ভত বিলীন হৈ গৈছে। বিশ্বৰ ইতিহাসৰ পাত লুটিয়ালে ইয়াৰ নিদৰ্শন স্পষ্ট হৈ পৰিব।

শেষত ছমাৰচেট মমৰ সুন্দৰ এশাৰী উদ্ধৃতি দিয়া যাওঁক "সামান্য সাধাৰণ জ্ঞান, কিছু সহনশীলতা আৰু সামান্য ৰসবোধ এই তিনিবিধ বস্তুৱে তোমাৰ জীৱনক ইমান আনন্দ দিব পাৰে যে সেয়া তুমি কল্পনাও কৰিব নোৱাৰা।" ◆

****

সম্প্ৰতি দেশত নাৰী নিৰ্যাতন ঃ এটি অৱলোকন

অনুসুয়া দাস
স্নাতক বিজ্ঞান শাখা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

ভাৰতবৰ্ষ এখন দেশ য'ত দেৱতকৈ দেৱীৰ পূজাৰ প্ৰচলন সৰ্বাতোকৈ বেছি। মাতৃপূজাৰে বন্দিত এনেহেন এখন দেশৰ চুকে কোণে অনেক দেৱী পূজাৰ মহা পয়োভৰ। দুৰ্গা, পাৰ্বতী, লক্ষ্মী, সৰস্বতী, মনসা দেৱীৰ পূজাকে ধৰি বিভিন্ন দেৱী পূজাত আচ্ছন্ন এই দেশৰ জনগণ। য'ত ৰাৱণৰ দৰে এজন মহাপৰাক্ৰমী, অত্যাচাৰী, একনায়কত্ববাদী শাসকৰ হাতত মহাশত্ৰু ৰামৰ ভাৰ্যা সীতাও নিৰাপদে আছিল, সতীত্ব বিনষ্ট হোৱা নাছিল।

আজি একৈশ শতিকাৰ এই ভাৰতভূমিত নাৰী নিৰ্যাতনৰ জোৱাঁৰ উঠিছে। উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটীত যোৱাটো বছৰত বিশেষকৈ জি. এচ. ৰোডৰ কাণ্ডই ইয়াৰ জঘন্য উদাহৰণ। সভ্যতাৰ বেদীসদৃশ চহৰবোৰ নে নাৰী নিৰ্যাতনৰো প্ৰাণকেন্দ্ৰ। বিগত ২০১২ চনৰ ১৬ ডিচেম্বৰত দেশৰ ৰাজধানী চহৰ দিল্লীত সমগ্ৰ দেশজুৰি তোলপাৰ লগোৱা ২৩ বছৰীয়া পেৰামেডিকেল পাঠ্যক্ৰমৰ ছাত্ৰী এগৰাকীক নৃশংসভাৱে গণধৰ্ষণ কৰি গাড়ীৰ পৰা বিবস্ত্ৰ কৰি পেলাই থৈ যোৱা ঘটনাই ইয়াৰ সাক্ষী। যিটো ঘটনাই ভাৰতবৰ্ষক বিশ্বৰ আগত এখন জঘন্য প্ৰকৃতিৰ মানুহৰ দেশ বুলি চিনাক্ত কৰাত সহায় কৰিছে।

ইফালে দিল্লীৰ গণধৰ্ষণ গোচৰৰ তদন্ত ২০১৩ চনৰ ২২ জানুৱাৰীৰ পৰা ফাষ্টট্ৰেক আদালতত আৰম্ভ হোৱাৰ সময়তে পঞ্জাবত সংঘটিত আন এক সদৃশ ঘটনাই দেশজুৰি চাঞ্চল্যৰ সৃষ্টি কৰিছে। চাকৰিৰ সাক্ষাৎকাৰৰ বাবে চণ্ডীগড়লৈ যাত্ৰা কৰা যুৱতী এগৰাকীক যোৱা ১৮ জানুৱাৰীত অপহৰণ কৰি নিচাযুক্ত দ্ৰব্য খুৱাই দুদিন আবদ্ধ কৰি গণধৰ্ষণ কৰাৰ পিছত চলন্ত গাড়ীৰ পৰা পেলাই দিয়া হয় আৰু এই সমগ্ৰ জঘন্যকাণ্ডৰ দৃশ্য দুৰ্বৃত্তই কেমেৰাবেও বন্দী কৰি নিলে। প্ৰাপ্ত বাতৰি মতে এই কথা 'দৈনিক অগ্ৰদূত' কাকতত যোৱা ২২ জানুৱাৰী তাৰিখে "দলবদ্ধ ধৰ্ষণৰ পিছত গাড়ীৰ পৰা পেলাই থৈ গ'ল ধৰ্ষিতাক" শিৰোনামাৰে প্ৰকাশ পাইছে।

ইফালে 'দৈনিক অসম' কাকতত (পৃঃ ৮) যোৱা ২০ জানুৱাৰী তাৰিখৰ সংখ্যাত "মুম্বাইৰ চলন্ত স্কুল বাছত ৪ বছৰীয়া ছাত্ৰীক ধৰ্ষণ ঃ গ্ৰেপ্তাৰ কণ্ডাক্টৰ" শীৰ্ষক শিৰোনামাৰে সপোন নগৰী / বস্ত্ৰনগৰীৰ আন এক লোমহৰ্ষক ঘটনাৰ বৰ্ণনাই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ স্বৰূপ সুন্দৰভাৱে উন্মোচন কৰি দিলে।

তদ্ৰূপ অসমৰ শিৱসাগৰ জিলাৰ 'দলপা কাণ্ড' সন্দৰ্ভত সেনাবাহিনীৰ জোৱানে এগৰাকী গাভৰুক দিনদুপৰতে শ্লীলতাহানি কৰিবলৈ উদ্যত হোৱা ঘটনাই সমাজৰ শান্তিৰক্ষা বাহিনীৰ স্বৰূপ উদঙাই দিছে। তেনেকৈ দিল্লী কাণ্ডৰ কেইটামান দিনৰ পিছত অসমৰ গোষ্ঠী সংঘৰ্ষত পীড়িত এগৰাকী মহিলাক খোদ নিৰাপত্তাৰক্ষীৰ দ্বাৰা যৌন নিৰ্যাতনৰ বলি বুলি জানিব পৰা গৈছে যোৱা ২২ জানুৱাৰীৰ 'অসমীয়া প্ৰতিদিন' কাকতযোগে। এই গৰ্হিত ঘটনাটো সংঘটিত হৈছে চিৰাং জিলাৰ ঢালিগাঁও আৰক্ষী চকীৰ অন্তৰ্গত নেপালপাৰা গাঁৱত।

ইফালে 'দৈনিক অগ্ৰদূত' কাকতৰ (প্ৰথম পৃষ্ঠা) যোৱা ২২ জানুৱাৰী সংখ্যাত "দিল্লীৰ ধৰ্ষণকাণ্ডৰ পিছতো দেশজুৰি ৩৬ বলাৎকাৰ-হত্যা" শিৰোনামাৰে উল্লেখ কৰিছে যে দিল্লীৰ ঘটনাটোক লৈ দেশজুৰি প্ৰতিবাদৰ জোৱাৰৰ সৃষ্টি হোৱাৰ পিছতো যোৱা ১৬ ডিচেম্বৰৰ পৰা অদ্যাপি সমগ্ৰ দেশত ৩৬টা ধৰ্ষণ আৰু হত্যাৰ ঘটনা সংঘটিত হৈছে। আৰু কাকতখনৰ সিদিনাৰ ৫ পৃষ্ঠাত উল্লেখ কৰা মতে ভাৰতত প্ৰত্যেক ২০ মিনিটত এগৰাকীকৈ নাৰী ধৰ্ষণ হোৱা বুলি এক শিহৰণকাৰী তথ্য প্ৰকাশ পাইছে। অথচ হিচাপ নোহোৱাকৈও বহুতো তেনে ঘটনা দেশৰ চৌপাশে হৈয়ে আছে।

এইক্ষেত্ৰত স্কুল-কলেজ আৰু সমাজৰ দায়িত্বশীল ব্যক্তি তথা সংগঠনসমূহে দেশত এটা প্ৰবল জনমত গঠন কৰি দেশৰ এই কলংকসদৃশ নাৰী নিৰ্যাতন প্ৰতিৰোধৰ ব্যৱস্থা কৰাটো অতিকৈ জৰুৰী হৈ পৰিছে। অন্যথাই দেশৰ উন্নতিত ই হেঙাৰ হোৱাৰ লগতে মানৱজাতিৰ সন্মানৰ প্ৰতীকস্বৰূপ মাতৃ জাতি এনেকৈ ধৰ্ষিতা, অপমানিতা হ'লে মাতৃ তথা দেৱী পূজা কৰাৰ সাৰ্থকতাও জনগণে হেৰুৱাব লাগিব। ♦

(থিতাতে লিখা প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত প্ৰবন্ধ)

অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতি

জিণ্টু দত্ত
স্নাতক বিজ্ঞান শাখা
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতি ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সামাজিক এই তিনিটাক্ষেত্ৰত ব্যাঘাত ঘটিছে। যেনেকৈ অসমত ২০১২ চনৰ জুলাই মাহত আৰম্ভ হোৱা গোষ্ঠী সংঘৰ্ষৰ ফলত সামাজিক পৰিস্থিতি বিপথে পৰিচালিত হৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও অসমত চলি থকা অবৈধ বিদেশী প্ৰবেশৰ সমস্যা ইয়াৰ লগতে অসমৰ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহত অবৈধভাৱে মাটি বেদখলকাৰীৰ সমস্যাসমূহৰ উপৰিও এইঅসমৰ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানসমূহত বছৰ বছৰ ধৰি জীৱ-জন্তুবোৰ চোৰাং চিকাৰীয়ে হত্যা কৰি আহিছে। ইয়াৰ ফলত অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতিত বিষাদ বানিছে।

অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতিত বিশেষকৈ ব্যাঘাত জন্মিছিল গোষ্ঠী সংঘৰ্ষৰ ফলত। এই গোষ্ঠী সংঘৰ্ষৰ প্ৰভাৱে অসমৰ উপৰিও গোটেই ভাৰতবৰ্ষত জনজাতিৰ মাজত বিবাদ আনিছিল। অসমৰ কোকৰাঝাৰ, চিৰাং, আৰু ধুবুৰী জিলাত জনজাতীয় লোকৰ মাজত গোষ্ঠী সংঘৰ্ষৰ সূচনা হৈছিল। এই সংঘৰ্ষৰ ফলত এইবোৰ স্থানত ঘৰ-দুৱাৰ জ্বলাই দিছিল আৰু তাৰ ফলত বহু নিৰ্দোষী পৰিয়াল নিজ বাসস্থানৰ পৰা বঞ্চিত হ'বলগীয়া হৈছিল। তাৰ উপৰিও এইসংঘাতত বহু লোকৰ মৃত্যু ঘটিছিল। অসম চৰকাৰে এই গোষ্ঠী সংঘৰ্ষই যাতে অসমৰ লগতে গোটেই ভাৰতবৰ্ষৰ জনজাতিৰ মাজত সম্প্ৰীতিত ব্যাঘাত নজন্মায় তাৰ কাৰণে এই সংঘৰ্ষ ৰোধ কৰিবলৈ আইনীভাৱে প্ৰচেষ্টা চলাইছে।

অবৈধভাৱে বিদেশী প্ৰবেশৰ সমস্যাটোৱে বছৰ বছৰ ধৰি সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতি বিনষ্ট কৰি আহিছে। উল্লেখযোগ্য যে, বিদেশী বাংলাদেশী লোকসকলে বছৰ বছৰ ধৰি বেআইনীভাৱে অসমত প্ৰৱেশ কৰি আহিছে। অসমত ১৯৭১ চনৰ পৰা বিদেশী বাংলাদেশী লোকসকলক আইনীভাৱে প্ৰৱেশত বাধা আৰোপ কৰিছিল। কিন্তু বাধা আৰোপ কৰাৰ পিছতো বেআইনীভাৱে বিদেশী বাংলাদেশী লোকসকলে প্ৰৱেশ কৰি আহিছে। এই বিদেশী বাংলাদেশীৰ অনুপ্ৰৱেশ বন্ধ কৰিবৰ কাৰণে ১৯৭১ চনৰ পৰা বহু সংগঠনে আন্দোলন কৰি আহিছে। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে কোনো পদক্ষেপ হাতত লোৱা দেখিবলৈ পোৱা নাই।

ইয়াৰ উপৰি অসমৰ মূল সমস্যা হৈ পৰিছে বনাঞ্চল, ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহৰ মাটি অবৈধভাৱে বেদখল চলি থকাটো। ইয়াৰ ফলত এই বনাঞ্চল, ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহ ধ্বংস হ'বলৈ ধৰিছে। যেনেকৈ কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত কিছুমান মানুহে অবৈধভাৱে মাটি বেদখল কৰি তাতে ঘৰ-দুৱাৰ সাজিছে। ইয়াৰ ফলত বনাঞ্চলসমূহ ধ্বংস হ'বলৈ ধৰিছে। তাৰ উপৰিও এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহত চোৰাং চিকাৰীয়ে অবৈধভাৱে জীৱ-জন্তুসমূহ হত্যা কৰি আহিছে। বিশেষকৈ চোৰাং চিকাৰীয়ে এইউদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহত প্ৰতিবছৰে বহুতো গঁড় হত্যা কৰি আহিছে। গঁড় হত্যা কৰি তাৰ খৰ্গ কাটি বিশ্বৰ ক'লা বজাৰত চোৰাং চিকাৰীসকলে এই গঁড়ৰ খৰ্গ বিক্ৰী কৰে। এই চোৰাং চিকাৰীসকলক বাধা আৰোপ কৰিবৰ বাবে বন বিভাগে বহু প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছে কিন্তু সফলতা পোৱা নাই। ইয়াৰ ফলত অসমত গঁড়ৰ সংখ্যা বছৰ বছৰ ধৰি কমি আহিছে। ♦

(থিতাতে লিখা প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত প্ৰবন্ধ)

বাৰেবৰণীয়া অসমৰ শিল্প-কলা

ৰূপা সাহা
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাষিক

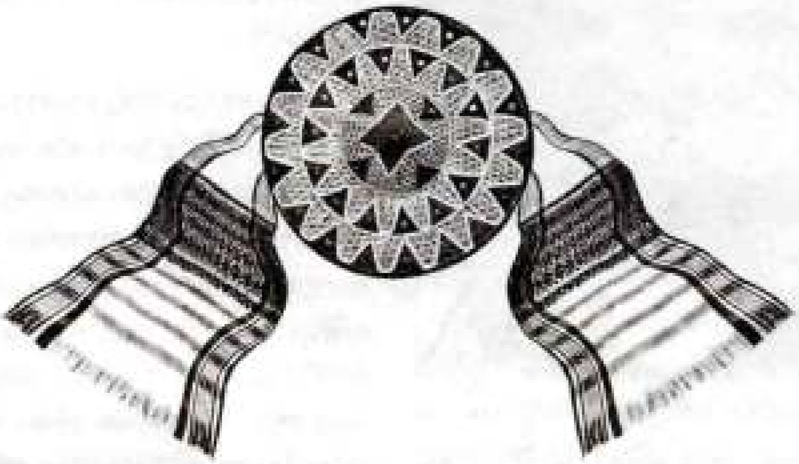

প্ৰকৃতিৰ নুমলী জীয়ৰী অসমী আইক স্ৰষ্টাই সৃষ্টি-কৌশলৰ সকলো মহিমাৰে মনোহৰা, মনোৰমাকৈ সৃষ্টি কৰিয়েই এৰা নাই, অসমীক প্ৰকৃতিৰ বুকুৰ সকলো সম্ভাৰেৰে ঐশ্বৰ্যশালী কৰিও তুলিছে। বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ অবদানেৰে গঢ়ি উঠিছিল অসমৰ শিল্প-কলা। অসমৰ শিল্প বুলি ক'লে, পোনপ্ৰথমেই মনলৈ আহে পাট-মুগাৰ কথা। অসমৰ পাট-মুগাৰ খাঁতে শুকোৱা মুঠিতে লুকোৱা সাজে এসময়ত দিল্লী-আগ্ৰাৰ মোগল হাৰেমসমূহত আলোড়নৰ সৃষ্টি হৈছিল। অসমৰ এক প্ৰাচীন শিল্প হ'ল কাঁহ-পিতলৰ শিল্প। সৰ্থেবাৰী হ'ল কাঁহ শিল্পৰ প্ৰধান কেন্দ্ৰ। বিভিন্ন ধৰণৰ কাঁহ-পিতলৰ বাচন-বৰ্তন, শৰাই আদি আজিও সন্মানৰ সামগ্ৰী হিচাপে পৰিগণিত হৈ আছে। সেইদৰে প্ৰাচীন কালৰে পৰা অসমৰ হাতীদাঁত শিল্পৰ বিশেষ সুনাম আছে। হাতীদাঁতৰ ফণী, পাটী, মাকো, ফুলকটা, শৰাই আদিয়ে এই শিল্পৰ অতীত গৌৰৱ ঘোষণা কৰে। মাটিৰ বাচন-বৰ্তন তৈয়াৰ কৰাটোও এক শ্ৰেণী অসমীয়া মানুহৰ ব্যৱসায়।

এক শ্ৰেণী দুখীয়া লোকৰ ইও এটা জীৱিকাৰ উপায়। বৰ্তমানেও অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত এই শিল্প বৰ্তি আছে আৰু ই দুখীয়া শ্ৰেণীৰ মানুহৰ উপকাৰ সাধন কৰি আছে।

অতীজৰ অসমীয়া শিল্পীয়ে তেওঁলোকৰ সৃষ্টিৰ মাধ্যম হিচাপে কাঠ ব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু তাৰে তেওঁলোকে কাঠৰ চকিয়া, উৰাল, শৰাই, পেৰা আদি বিভিন্ন ব্যৱহাৰ্য সামগ্ৰীৰ উপৰিও কাঠৰ মূৰ্তি, কাৰুকাৰ্যখচিত খুঁটা, জালিকটা আদি সাজি উলিয়াইছিল। অসমৰ বহু নামঘৰত থকা কাঠৰ মূৰ্তি, আসনসমূহ হ'ল এই শিল্পৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন।

সেইদৰে টকৌপাত, বাঁহ আৰু বেতেৰে সজা জাপি হ'ল অসমৰ এক আপুৰুগীয়া শিল্প। জাপি হ'ল অসমীয়াৰ নিজস্ব পৰিচয়। সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ ফলত অসমীয়া লোকশিল্পৰ জয় জয় অৱস্থা আজি আৰু নাই। আমি আটায়ে এই শিল্পসমূহৰ সংৰক্ষণৰ লগতে আধুনিকীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱস্থা লোৱা উচিত। ◆

যি শিক্ষাই ভুলক শুদ্ধ কৰাৰ সাহস আৰু একো নিদিয়ে সেই শিক্ষা প্ৰকৃততে মূলধন - কিৰণ বেদী

প্ৰচণ্ড পিয়াহ লগাৰ সময়ত যেতিয়া আপুনি ভাবে যে গোটেই সাগৰখন পি যাব পাৰিব

সেয়া বিশ্বাস আৰু পান কৰাৰ সময়ত এগিলাচক দুগিলাচহে খাব পাৰে সেয়া হৈছে বিজ্ঞান।

এণ্টন চেখভ

সংগীতৰ এক অনবদ্য অলংকাৰ বেহেলা

নিকুমণি বৰা
উচ্চ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

প্ৰাচ্য বা পাশ্চাত্য দুয়োধৰণৰ সংগীত পদ্ধতিত বহুলভাৱে তাঁৰত বেপি বজোৱা এবিধ তত্ বাদ্য হৈছে বেহেলা। সধাৰণতে ই ভায়'লিন নামেৰে পৰিচিত। স্বতন্ত্ৰবাদন আৰু সংগত দুয়ো ক্ষেত্ৰতে এই বাদ্যবিধ অতিকৈ জনপ্ৰিয়। ভাৰতবৰ্ষত ই বাগ-সংগীতৰ এক বাদ্যৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

বেহেলা বাদ্যৰ উৎপত্তি সঠিকভাৱে জনা নাযায় যদিও বহু সংগীতজ্ঞৰ মতে একাদশ শতাব্দীত আৰবসকল 'বিবেক' বাদ্যৰ অনুকৰণত ইটালীত 'ভিয়ল' নামৰ এক বেহেলাসদৃশ বাদ্যযন্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। 'অমৃতি', 'ৰবাব' আদি প্ৰাচীন ভাৰতীয় বাদ্যৰ সৈতেও বেহেলাৰ কিছু সাদৃশ্য দেখা যায়। উল্লেখযোগ্য যে ষষ্ঠদশ শতিকাত ইউৰোপত প্ৰথমে আধুনিক প্ৰকাৰৰ বেহেলা নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

ইউৰোপৰ জেকব ষ্টাইনাৰ, আদ্ৰে অমিটি, এণ্টনিঅ' ষ্টাডিভাৰি আদিৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাত বেহেলাই আজিৰ ৰূপত ভৰি দিবলৈ সক্ষম হৈছে। আনহাতে, কোনো কোনোৰ মতে, এই বাদ্যযন্ত্ৰটোৰ জন্মস্থান ভাৰত। প্ৰবাদ আছে যে, লংকাৰ অধিপতি ৰাৱণ এই বাদ্যৰ জন্মদাতা। ৰাৱণে ধ'বা পাত'ৰে সজোৱা এক তাঁৰযুক্ত 'ৰাৱণাস্ত্ৰম' নামৰ বাদ্যযন্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। একাদশ শতিকাত এই বাদ্যই পাৰস্য, স্পেইন আদি ঠাইত প্ৰচলিত হৈ শেষত ইউৰোপ পায়গৈ। সেই ঠাইতে এই বাদ্যযন্ত্ৰ কিছু পৰিবৰ্তন হৈ 'ভায়ল' আৰু পিছত প্ৰায় ষোল্ল শতিকাত বিকাশ হৈ 'ভায়'লিন'লৈ পৰিণত হয়।

বেহেলাৰ প্ৰধান অংগটো পাতল শুকান কাঠেৰে নিৰ্মিত। এই অংগৰ প্ৰধান ভাগ দুটা হ'ল বেলি বা ড্ৰাম আৰু ফিংগাৰ ব'ৰ্ড। ফিংগাৰ ব'ৰ্ডৰ তলৰ গোল অংশটোক ধাড়ি বুলি কোৱা হয়। বেলিৰ কাষৰ কাঠৰ অংশটোক ৰিবছ বোলে। বেলিৰ ওপৰত শেষ অন্তত টেইলপিছ নামৰ কাঠৰ এক অংশ থাকে। ইয়াৰ পৰা কাঠৰ ব্ৰীজ এখনৰ ওপৰেদি ৪ ডাল তাঁৰ সংযোগ কৰা হয়। তাঁৰকেইডালৰ আন মুৰকেইটা ধাড়িৰ পেগত বন্ধা থাকে। পেগ আৰু ৪টা এডজাষ্টাৰৰ সহায়ত তাঁৰৰ সুৰ নিয়ন্ত্ৰণ কৰা হয়। বেহেলাখন থুতুৰিৰে ধৰি ৰাখিবলৈ টেইলপিছৰ ওচৰত এখন চিনৰেষ্ট (chinrest) থাকে। ঘোঁৰাৰ নেজৰ এপোজা চুলি লাগি থকা এডাল 'বো'ৰ (bow) সহায়ত বেহেলা বজোৱা হয়।

সাম্প্ৰতিক সময়ত বিশ্বৰ প্ৰায় সকলো ঠাইতে বেহেলাই বিশেষভাৱে সমাদৰ লাভ কৰিছে। পাশ্চাত্য সংগীত ক্ষেত্ৰতো বেহেলাই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বাদ্যযন্ত্ৰ। ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীততো বেহেলাৰ এক বিশিষ্ট স্থান আছে। ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ লগতে অসমতো বেহেলাই সংগীতৰ পথাৰখনত এক সুকীয়া আসন দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ♦

ভুল আঁতৰাই সত্যক প্ৰতিষ্ঠা কৰাটোৱেই শিক্ষাৰ মূল লক্ষ্য	-	*চক্ৰেটিছ*
ভীৰুৰ দৰে জীয়াই থকাতকৈ বীৰৰ দৰে মৃত্যুবৰণ কৰাহি শ্ৰেয়	-	*মহাত্মা গান্ধী*
শৰীৰৰ বাবে খাদ্য যেনে আত্মাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা তেনে	-	*কে. জি. ভৱানী*
প্ৰেম স্বৰ্গৰ দৰে, কিন্তু ই নৰকৰ দৰে আঘাত দিব পাৰে	-	*ম্যাৰণ স্টেইন*

এক ব্যতিক্ৰমী যাত্ৰা

বিকাশ কলিতা
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

এন্ধাৰ নাশিবলৈ কেতিয়াবা এগছি চাকিয়েই যথেষ্ট হয়, ঠিক তেনেদৰে মানৱ সমাজকো এন্ধাৰ প্ৰদেশৰ পৰা উলিয়াই আনি জ্ঞান আৰু উন্নতিৰ দিশলৈ লৈ যাবৰ বাবে প্ৰথমে প্ৰয়োজন হয় এন্ধাৰৰ মাজত এজন 'জোঁৰ' ধৰোঁতাৰ। এখন দেশ বা এটা জাতি কেতিয়াও একে অৱস্থাতে নাথাকে। সময়ৰ লগে লগে পৰিৱৰ্তন "আৱশ্যম্ভাৱী" নিশ্চিত, কিন্তু প্ৰয়োজন হয় এজন গুৰি ধৰোঁতাৰ। শ শ বছৰ ধৰি শোষণ আৰু বঞ্চনাৰ চিকাৰ হৈ থকা লেটিন আমেৰিকাৰ 'কৃষ্ণাঙ্গ' সকলৰ মুক্তিৰ হকে যিসকল মানুহ আগবাঢ়ি আহিল, তেওঁলোকৰ ভিতৰত সফলতাৰ দিশলৈ জাতিটোকে আগুৱাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আটাইতকৈ নিখুঁত আৰু মহান বৰগুণি যিগৰাকী লোকে আগবঢ়ালে, তেঁৱেই হ'ল আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰথম কৃষ্ণাঙ্গ ৰাষ্ট্ৰপতি অ'বামা।

অ'বামাৰ সম্পূৰ্ণ নাম হ'ল বাৰাক হুছেইন অ'বামা। তেওঁৰ দেউতাক বাৰাক হুছেইন অ'বামা (জ্যেষ্ঠ) কেনিয়াৰ পৰা হাৱাই বিশ্ববিদ্যালয়লৈ পঢ়িবলৈ আহিছিল। তাতেই কানছাছৰ শ্বেতাংগী এন. ডানহামৰ লগত চিনা-পৰিচয় আৰু প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠে। তাৰ পিছত দুয়ো বিবাহপাশত আবদ্ধ হয় আৰু ১৯৬১ চনৰ ৪ আগষ্টৰ দিনা হাৱাই দ্বীপৰ ৰাজধানী হ'ন'লুলুত তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ পুত্ৰসন্তান অ'বামাৰ জন্ম হয়।

অ'বামাৰ মাত্ৰ ২ বছৰ বয়সতে তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ বিবাহ বিচ্ছেদ ঘটে। পিতৃ অ'বামা (জ্যেষ্ঠ) কেনিয়ালৈ যায়। তাতে তেওঁ নতুন সংসাৰ পাতে। শিশু অ'বামা মাকৰ লগত থাকি যায়। জ্ঞান হোৱাৰ পিছত ১০ বছৰ বয়সতহে তেওঁ দেউতাকক লগ পাইছিল। তাৰো ১১ বছৰৰ পিছত ১৯৮২ চনত এটা দুৰ্ঘটনাত পতিত হৈ পিতৃ অ'বামাৰ (জ্যেষ্ঠ) মৃত্যু হয়। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ খবৰ পাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে অ'বামা কেনিয়ালৈ যায়।

অ'বামাৰ ছয় বছৰ বয়সত বিবাহ-বিচ্ছিন্না মাতৃ এন. ডানহামে ইণ্ডোনেছিয়াৰ এজন তেল ব্যৱসায়ী লোলো ছোয়েটোৰোক বিয়া কৰায়। তাৰ পিছত ৪ বছৰ জাকাৰ্তাত কটাই অ'বামা হাৱাইলৈ উভতি যায় আৰু তাতে ককা-দেউতাকৰ লগত থাকিবলৈ লয়।

ইণ্ডোনেছিয়াৰ জাকাৰ্টাত অ'বামাই স্কুলীয়া জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল আৰু তাতে তেওঁ দহ বছৰ বয়সলৈকে অধ্যয়ন কৰিছিল। ইয়াৰ পিছত একাদিক্ৰমে তেওঁ লছ এঞ্জেলেছৰ অক্সিডেন্টেল কলেজ, ১৯৮৩ চনত কলম্বিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা কলা শাখাত স্নাতক (বিষয় ঃ আন্তৰ্জাতিক সম্পৰ্ক) আৰু হাৰ্ভাৰ্ড আইন স্কুলৰ পৰা আইনৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। পঢ়াশুনা সমাপ্ত কৰি অ'বামাই নিউ য়ৰ্কৰ এখন বিত্তীয় সংস্থাত ১৯৮৩ চনত কনচালটেণ্ট পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ১৯৮৫ চনত চিকাগোত উন্নয়নশীল সমাজৰ আঁচনি ৰূপায়ণৰ কামত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ১৯৯১ চনত চিকাগোৰ আদালতত অধিবক্তা হিচাপে যোগদান কৰি ১৯৯২ চনত বিল ক্লিণ্টনক ৰাষ্ট্ৰপতি হোৱাত তেওঁ যথেষ্ট অৰিহণা যোগাইছিল। এই আটাইবোৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও ১৯৯৬ চনত অ'বামাই ইলিনইৰ ছিনেটৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে।

১৯৯২ চনত মিচেল লা ভন ৰবিনছনক অ'বামাই পত্নী হিচাপে গ্ৰহণ কৰে। মিচেলো এগৰাকী আইনজীৱী। এতিয়া তেওঁলোকৰ দুটি কন্যা সন্তান মালিয়া আৰু চাষা।

জীৱনৰ আগ বয়সতেই বাৰাক অ'বামাই আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ৪৪তম আৰু ৪৫তম ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে দুবাৰকৈ নিৰ্বাচিত হোৱা ঘটনাই সেই দেশৰ ইতিহাসত ব্যতিক্ৰম বুলিয়েই চিহ্নিত হৈছে। প্ৰব্ৰজিত মানুহৰ ৰক্তৰেই সিক্ত আমেৰিকাৰ ইতিহাস, বিভিন্ন সময়ত আগমন ঘটা নানাজনৰ শ্ৰম-ঘামে

যুক্তৰাষ্ট্ৰীয় সৌধ গঢ়ি তুলিছে। অথচ, তেনে এক সঁচা বাস্তৱৰ ভেটিত গঢ় লোৱা দেশখনত সৌ-সিদিনালৈকে কেৱল গাৰ ৰঙৰ বাবেই এচাম মানুহক ঘৃণা কৰি অহা হৈছিল, অৱদমিত কৰি ৰখাৰ চেষ্টা চলিছিল, নিৰ্যাতন কৰা হৈছিল আৰু ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল ক্ৰীতদাস হিচাপেও।

সেয়া আছিল আমেৰিকাৰ বাবে এক ভয়ানক কলংকিত ইতিহাস। কিন্তু, সমাজ যিহেতু পৰিৱৰ্তনৰ বাট বুলে, সেয়ে, ইতিহাসত বঞ্চনাৰ আখৰ কমি আহিছে, যাৰ ফলস্বৰূপে কৃষ্ণাংগৰ গৰ্ভত জন্ম লাভ কৰিও বাৰাক অ'বামাই এক নতুন বিশ্বাস, নতুন আস্থা তথা প্ৰতিশ্ৰুতিৰে ২০০৮ৰ ৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে আমেৰিকাৰ দৰে এখন মহাশক্তিমান দেশৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত হয় আৰু ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে এবাৰ দেখুৱা দক্ষতা, মহানুভৱতা আৰু তেওঁৰ বিশাল ব্যক্তিত্বৰ বাবে আকৌ এবাৰ জনসাধাৰণে তেওঁক নিজৰ এজন ত্ৰাণ কৰ্তা হিচাপে বিচাৰিলে। সেয়ে ২০১২ চনৰ নিৰ্বাচনতো তেঁৱেই আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ৪৫ তম ৰাষ্ট্ৰপতি হ'ল। ইয়াৰ লগে লগেই বৰ্ণবৈষম্যৰ দৰে কলংকিত অধ্যায় আমেৰিকাৰ ইতিহাসৰ পৰা সম্পূৰ্ণভাৱে মোহাৰি পেলোৱা হ'ল। অ'বামা এগৰাকী সমাজসেৱক, আইনজীৱী আৰু চিৰকালৰ এজন সফল ৰাষ্ট্ৰনেতা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাৰ উপৰিও এজন লেখক হিচাপেও বিদ্বান মহলত প্ৰসিদ্ধ। তেওঁৰ শেহতীয়া গ্ৰন্থ দুখন হ'ল - 'Dreams from My Father : A story of Race and Inheritence' (1995) আৰু 'The Audacity of Hope : Thoughts of Reclaiming the American Dream' (2006)। অ'বামাৰ এইবোৰ অভাৱনীয় কৃতিত্বৰ বাবেই পৃথিৱীবাসীয়ে তেওঁক শান্তিৰ নোবেল বঁটা প্ৰদান কৰে।

সময়ক নিজৰ অনুকূলে ঘূৰাই আনি দুৰ্দান্ত বিজয় সাব্যস্ত কৰা অ'বামাৰ দৰে পুৰুষ সঁচাই ব্যতিক্ৰমী পুৰুষ। তেওঁ নিজৰ জাতিটোৰ বাবে, নিজৰ দেশখনৰ বাবে বহু কৰিছে আৰু হয়তো বহু কৰিব বাকী আছে। কিন্তু যি কৰিছে বা যি বাকী আছে তাতকৈ, তেওঁ যি পথত যাত্ৰা কৰিছে সেয়া গোটেই বিশ্বতেই বিৰল আৰু এক ব্যতিক্ৰমী যাত্ৰা।

বিঃ দ্ৰঃ প্ৰবন্ধটো যুগুত কৰাৰ সময়ত বিভিন্ন গ্ৰন্থ তথা বাতৰি কাকতৰ সহায় লোৱা হৈছে। ♦

অকথ্য

চাৰ্জি স্নেহা পাৰ্বিন, স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

১) এপাহ ফুলৰ সুগন্ধি অকল বতাহজাকৰ দিশতহে বিয়পে কিন্তু এজন ব্যক্তিৰ গুণবোৰ চাৰিও দিশতে বিয়পে।

২) আদিম যুগত আমি যুদ্ধ কৰিছিলোঁ ইজনে সিজনক বুজি নোপোৱাৰ বাবে আৰু এতিয়া আমি যুদ্ধ কৰোঁ ইজনে সিজনক ভালদৰে বুজি পোৱাৰ বাবে।

৩) সত্য সদায় ক্ষুদ্ৰ আৰু নিৰ্দিষ্ট পৰিধিত সীমাবদ্ধ, অসত্য সদায় ব্যস্ত।

৪) প্ৰতিভা হ'ল মৰুভূমিত বৰষুণৰ সপোন দেখিব পৰা কল্পনা শক্তি।

৫) দুখীয়া হ'লে মানুহৰ জুমৰ ভিতৰত নোসোমাবা, দুভগীয়া হ'লে মিতিৰ-কুটুম নিবিচাৰিবা।

৬) ধুনীয়া দেখি এগৰাকী নাৰীক বিয়া কৰোৱাৰ অৰ্থ হ'ব কবিৰ কাৰণে এটা ঘৰ কিনা।

৭) জীৱনত সকলোৱেই জ্ঞানী আৰু পণ্ডিত হ'বলৈ বিচাৰে, কিন্তু তাৰ মূল্য দিবলৈ আগবঢ়াই অহা লোক খুব কম।

৮) কোনো জীৱনেই কেৱল হাঁহি নহয়, কেৱল কান্দোন নহয়, জীৱন মিলিত মিশ্ৰিত এক অনুভূতি।

৯) জীৱনটোনো কি? এই কথাটো যেতিয়া আমি ভালদৰে হৃদয়ংগম কৰোঁ, তেতিয়ালৈ আমাৰ আধা জীৱন পাৰ হৈ যায়।

১০) জীৱনত সুখী হ'বলৈ হ'লে আমাক তিনিটা বস্তুৰ দৰকাৰ কৰিবলৈ এটা কাম, ভাল পাবলৈ কিবা এটা বস্তু বা এজন মানুহ আৰু আশা কৰিবলৈ কিবা এটা বস্তু। ♦

অৰুণোদয় যুগৰ অনুদিত উপন্যাসধৰ্মী ৰচনা ঃ এটি আলোচনা

নিভাশ্ৰী ডেকা
অংশকালীন অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া সাহিত্যত উপন্যাস হৈছে এক আধুনিক সৃষ্টি। পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ আৰু প্ৰত্যক্ষ অনুকৰণৰ ফলতেই ইয়াৰ জন্ম। অসমীয়া সাহিত্যলৈ ঊনবিংশ শতিকাৰ দ্বিতীয়াৰ্ধত উপন্যাসৰ আমদানি হয়। বিখ্যাত ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ চৰ্ত অনুসৰি ১৮২৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে যেতিয়া অসম দেশ ইংৰাজৰ অধীন হয়, তেতিয়াৰ পৰাই অসমীয়া জাতি আৰু পাশ্চাত্যৰ ইংৰাজৰ মাজত সংযোগ ঘটে। ইয়াৰ লগত ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু শিক্ষাগত সংযোগৰ ফলতেই অসমত আধুনিক যুগ আৰম্ভ হয়।

অসম দেশ যেতিয়া ইংৰাজৰ শাসনাধীন হয়, তেতিয়া ইংৰাজৰ অধীনত চাকৰি কৰিবলৈ আহি কিছুমান বঙালী কেৰাণী-মহৰীয়ে ষড়যন্ত্ৰ কৰি ১৮৩৬ চনৰ পৰা অসমীয়া ভাষাক আদালত, শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা আঁতৰাই বাঙালী ভাষা প্ৰচলন কৰিলে। এনেবোৰ সমস্যাৰ হেঁচাত পৰি অসমতে অসমীয়া লোকে নিজৰ মাতৃভাষাৰ পৰা বিৰত থাকিবলগীয়া হয়। সেই বিপদকালতে আমেৰিকান বেপটিষ্ট মিছনেৰীৰ দল এটা অসমত খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে আহি উপস্থিত হয়। মিছনেৰী দলৰ ড° নাথান ব্ৰাউন, ড° মাইলছ ব্ৰন্সন, ও. টি. কটৰ, এ. এইচ. ডেনফোৰ্ড, এছ. এম. হুইটিং প্ৰভৃতিৰ অসম আগমন বিপদাপন্ন অসমীয়া জাতিৰ বাবে আশীৰ্বাদস্বৰূপ হ'ল। প্ৰধানভাবে তেওঁলোকে অসমত খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈহে আহিছিল যদিও অসমীয়া মানুহৰ চাৰিওফালে দুখ-দুৰ্গতি দেখি সেইবোৰক বিলুপ্তিৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ মিছনেৰীসকল কামে-কাজে লাগি গ'ল। এই মিছনেৰীসকলৰ যত্নতেই ১৮৪৩ চনৰ ১৫ নৱেম্বৰ তাৰিখৰ পৰা শিৱসাগৰত প্ৰেছ স্থাপন হ'ল। এই প্ৰেছৰ পৰাই ১৮৪৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ জানুৱাৰী মাহৰ পৰা তেওঁলোকে 'অৰুণোদয়' নামৰ প্ৰথম অসমীয়া মাহেকীয়া কাকতখন উলিয়াই তাৰ যোগেদি বাহিৰৰ ভূ-ভা নোপোৱা অসমীয়া মানুহক দেশ-বিদেশৰ নানা খবৰ, বিবিধ বিষয়ক জ্ঞান, পশ্চিমীয়া সমাজৰ ৰাজনীতি-ধৰ্ম-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ আভাস দিব ধৰিলে।

এই 'অৰুণোদয়' কাকততেই আধুনিক অসমীয়া কবিতা, গল্প, নাটক, প্ৰবন্ধ, আলোচনা আদিৰ উন্মেষ ঘটে। সেই গতিকে 'অৰুণোদয়' কাকতে অসমীয়া উপন্যাসৰো বীজ ৰোপণ কৰিলে। মিছনেৰীসকলেই পোন প্ৰথমে অসমীয়া ভাষাত উপন্যাস ৰচনা কৰে। তেওঁলোকে অসমীয়া ভাষালৈ ইংৰাজী আৰু বঙালী ভাষাৰ পৰা উপন্যাস অনুবাদ কৰিছিল। সেই সময়ত ৰচনা কৰা উপন্যাসবোৰ প্ৰকৃত উপন্যাসৰ শাৰীত নপৰিলেও সেইবোৰক উপন্যাসধৰ্মী ৰচনা বা উপন্যাসিকা বুলি ক'ব পাৰি।

অসমীয়া ভাষাত উপন্যাসৰ লেখীয়া প্ৰথম গ্ৰন্থ গুলায় 'জাত্ৰিকৰ যাত্ৰা'। বহুমুখী প্ৰতিভাৰ গৰাকী ড° নাথান ব্ৰাউনে জন বুনিয়নৰ ৰূপকধৰ্মী উপন্যাস 'Pilgrim's Progress' অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি 'জাত্ৰিকৰ যাত্ৰা' নামেৰে ১৮৪৮ চনৰ 'অৰুণোদয়' কাকতত প্ৰকাশ কৰি অসমীয়া পাঠক দৰ্শকক উপন্যাসৰ সোৱাদ দিয়ে। এইখন উপন্যাসত পাপভাৰক্লিষ্ট মানুহ কেনেকৈ মুক্তিপথৰ পথিক হয় আৰু শেষত ভগৱৎ দৰ্শন লাভৰ দ্বাৰা কেনেকৈ জীৱন ধন্য কৰিব পাৰে ৰূপকৰ মাধ্যমেৰে মুমুক্ষুৰ সেই মানসৰ ইতিহাস অপূৰ্ব সমীক্ষা আৰু সহানুভূতিৰে বুনিয়নে বৰ্ণনা কৰিছে। ব্ৰাউন চাহাবে 'জাত্ৰিকৰ যাত্ৰা'ত যি গদ্য প্ৰয়োগ কৰিছে সি পৰিমাৰ্জিত কলাত্মক গদ্য নহয়, আৰু কিছু পৰিমাণে ইংৰাজী বাক্য ৰীতাশ্ৰয়ী। তদুপৰি ইয়াৰ কাহিনীভাগ সুদৃঢ় বা সুসংবদ্ধ নহয়। দহোটা অধ্যায়ত বৰ্ণিত হোৱা কথাসমূহৰ সংযোগৰ সেতু হ'ল মোক্ষপ্ৰয়াসী খ্ৰীষ্টিয়ান জন, যি জনৰ আধ্যাত্মিক যাত্ৰাৰ বিৱৰণেই মূল প্ৰতিপাদ্য বিষয়। অনুবাদ হ'লেও, অসংস্কৃত গদ্যত ৰচিত হ'লেও আৰু জীৱনৰ সুসংবদ্ধ কাহিনীৰ অভাৱ সত্বেও 'জাত্ৰিকৰ যাত্ৰা'ই ভবিষ্যৎ উপন্যাস সাহিত্যৰ সম্ভাৱনা দাঙি ধৰিছিল। ♦

সাক্ষাৎকাৰ ....

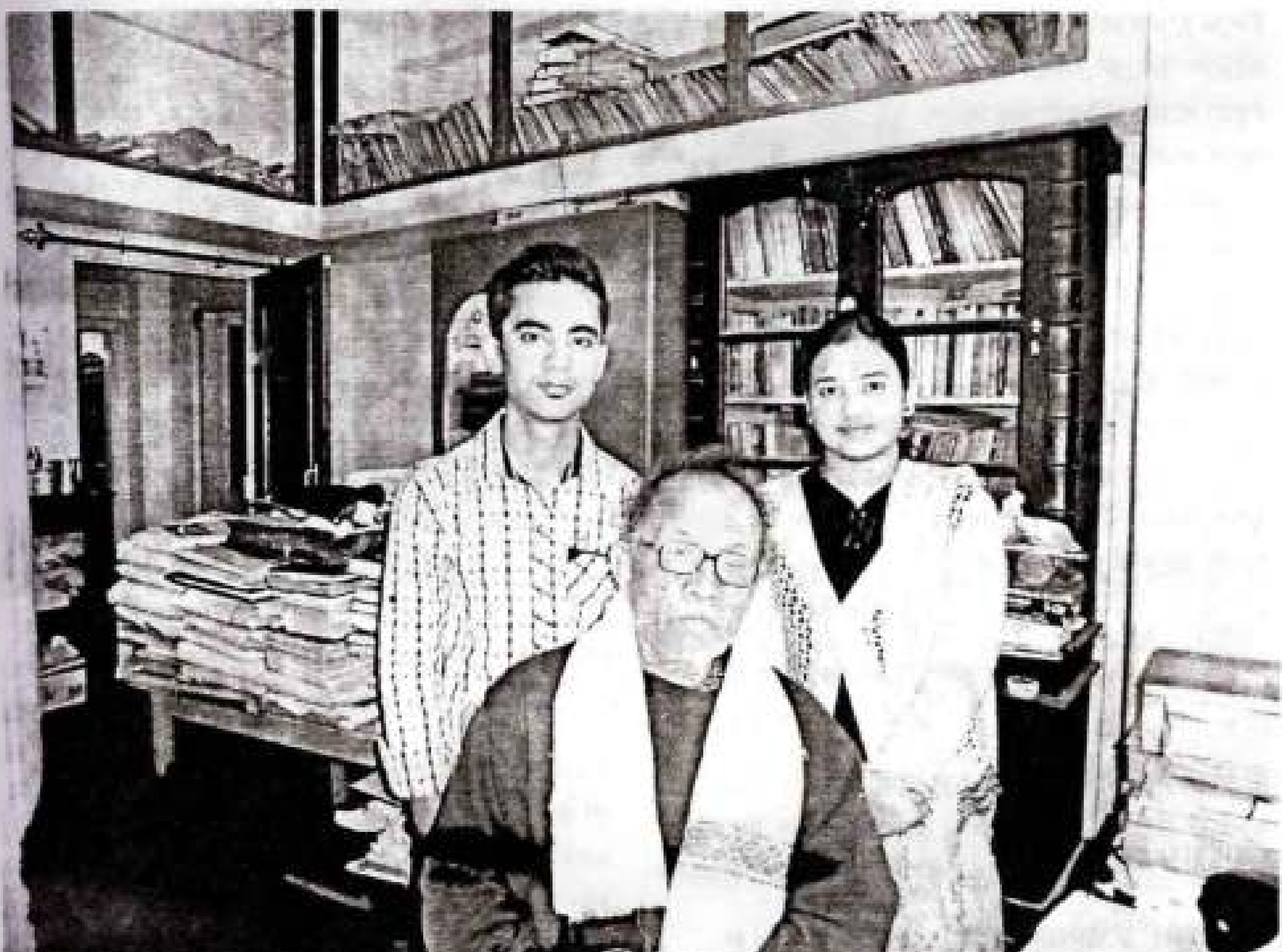

লোকসংস্কৃতিবিদ ড° নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মাদেৱৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ ঃ চয়নিকা বৰা, নৃপেন কলিতা, মিনাংক ডেকা, নিকুমণি বৰা

প্ৰ ঃ ছাৰ, শৈশৱেই এজন ব্যক্তিৰ ভৱিষ্যৎ গঢ়াৰ সোণালী সময়। সেয়েহে আপোনাৰ দৰে সচেতন ব্যক্তি এজনৰ শৈশৱনো কেনেকুৱা আছিল জানিবলৈ বিচাৰিছোঁ।

উ ঃ মই তেতিয়া ক-মান শ্ৰেণীত পঢ়ি আছোঁ। আমাৰ ঘৰৰ ওচৰৰে শ্ৰীনন্দেই ডেকা আমাৰ লগতে পঢ়ে যদিও সি মোতকৈ এবছৰে ডাঙৰ। শাওন মাহ ভৰ বাৰিষা। আমাৰ ঘৰৰ সন্মুখতে থকা পুখুৰীটোত বানপানী সোমাইছে; পাৰৰ পাৰ বাগৰিবলৈ বেছি সময় নালাগিব যেন লাগিছে। আমি দুয়ো বৰশী বাই আছোঁ। পিতা আৰু খুড়াই পুখুৰীত থকা পুনিবোৰ উলিয়াই দিবৰ চেষ্টা কৰিছে কলৰ ভেলেৰে। নন্দেই পিতাকৰ ওচৰতে থিয় হৈ চাই আছে। আমাৰ মাজত জোকোৱাজুকি লাগি আছে। মোৰ খং উঠিল। ভৱিষ্যৎ কি হ'ব সেই বিষয়ে চিন্তা নকৰি তাক পানীত ঠেলা মাৰি দিলোঁ। জপহ কৰে সি পানীত পৰিল। পাৰত থকা মানুহে নন্দেই পানীত পৰিল, নন্দেই পানীত পৰিল বুলি চিএঞৰিব ধৰিলে। চকুৰ পচাৰতে নন্দেইৰ পিতাক খুড়া ককাই জাপ মাৰি পানীত পৰি ডুব মাৰি দুমুৰ মান তলৰ পৰা নন্দেইক তুলি আনিলে আৰু তাক কান্ধত লৈ ঢেকী দি দি সি খোৱা পানীবোৰ উলিয়াই নিৰাময় কৰিলে। পিতাই মোক মাৰিব খুজিছিল কিন্তু নন্দেইৰ বাপেকে ক'লে, অজান চলি-পলিক শাস্তি দি কি হ'ব? আমি দুয়ো আগৰ নিচিনাকৈ খেলিব ধৰিলোঁ।

প্ৰ ঃ আপোনাৰ শৈক্ষিক সাধনাৰ স্বৰ্ণিল বছৰকেইটিৰ বিষয়ে কওকচোন।

উ ঃ এই প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ এনে হ'ব বুলি ভাবোঁ, যি যি বছৰত মই পৰীক্ষাত ভাল ফল দেখুৱাই পৰৱৰ্তী জীৱনত আগবাঢ়ি যোৱাৰ সুবিধা কৰিব পাৰিছিলোঁ।

ক) খ্ৰীঃ ১৯৪৯ চনত প্ৰাথমিক পৰীক্ষাত প্ৰতিযোগিতামূলক বৃত্তি লাভ। হাইস্কুলত পঢ়িবৰ বাবে বিত্তীয় চিন্তা প্ৰায় নোহোৱা হ'ল।

খ) হাইস্কুলৰ দশম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতে নৰ্মাল পঢ়িবৰ বাবে বাছনি পৰীক্ষা দি ২০ টকীয়া মাহিলী বৃত্তি লাভ - যাৰ সহায়ত গুৱাহাটীৰ এম.ই. স্কুলত চাকৰি কৰি আই.এ., বি.এ. পঢ়িবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

গ) বি. এ. অনাৰ্ছ পৰীক্ষাৰ তিনিটা প্ৰতিযোগিতামূলক বৃত্তি লাভ কৰি এম.এ. পঢ়িবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

ঘ) এম.এ. পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হোৱাৰ কেইদিনমানৰ মূৰতে বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ পৰা জুনিয়ৰ ফেল'শ্বিপ লাভ কৰিছিলোঁ (২৫০.০০ মাহেকত)।

ঙ) ২০০৫-২০০৭ ঃ বিশ্বদ্যিালয় অনুদান আয়োগৰ দ্বাৰা অনুমোদিত ইমেৰিটাছ ফেল'শ্বিপ (Emeritus Fellowship) দুই বছৰৰ বাবে লাভ কৰি (মাহেকত ২০,০০০.০০) "Shamanistic Dances of the Tribal and the Non-Tribal People of Assam : A Critical Study" গ্ৰন্থখন ৰচনা কৰা হৈছে - প্ৰকাশ কৰিছে চন্দ্ৰপ্ৰকাশে (পানবজাৰ) মূল্য ৯৫০.০০ (নশ পঞ্চাশ) টকা।

চ) ২০০৮ চন ঃ সাহিত্য একাডেমীৰ Indian Writers in Residentia -স্কীম অনুযায়ী (মাহে ২০,০০০.০০ টকাকৈ) ছমহীয়া জলপানি লাভ কৰি অসমৰ লোকনাট নামৰ গ্ৰন্থখন প্ৰণয়ন কৰা হয়। প্ৰকাশ কৰিছে বাণী প্ৰকাশে।

প্ৰ ঃ আপুনি কেতিয়াৰ পৰা লেখা-মেলাৰ লগত জড়িত হৈ পৰে?

উ ঃ ক) প্ৰাথমিক স্কুলত পঢ়ি থাকোঁতে আমাৰ বাৰীত থকা চৰাই-চিৰকতিৰ বিষয়ে কিবা-কিবি লিখিছিলোঁ। (বিশেষকৈ সিহঁতে কৰা উপকাৰৰ বিষয়ে)

খ) অষ্টম শ্ৰেণীত থাকোঁতে দুখীয়া বিধবা নাৰী এজনীৰ দুখৰ আধাৰতে গল্প এটা লিখিছিলোঁ।

গ) নৱম-দশম পঢ়ি থাকোঁতে দুই-চাৰিটা প্ৰবন্ধ লিখিছিলোঁ।

ঘ) নৰ্মাল স্কুল-কলেজ আদি পঢ়িবলৈ লোৱাৰ পৰা লেখা-মেলাত গুৰুত্ব দিছিলোঁ।

প্ৰ ঃ আপুনি লেখা-মেলা কৰাৰ বাবে কাৰ পৰা অনুপ্ৰেৰণা পাইছিল?

উ ঃ আমাৰ শিক্ষক-অধ্যাপকৰ মাজৰ দুই-চাৰিজনে অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল।

প্ৰ ঃ ছাৰ, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰাটো আপোনাৰ জীৱনৰ সৰ্বোত্তম সাধনা। আপোনাৰ গৱেষণাৰ বিস্তৃতি আৰু গ্ৰন্থ ৰচনাৰো এইছোৱা স্বৰ্ণময় কাল। এই সময়ছোৱাৰ বিষয়ে অলপ জানিব বিচাৰিছোঁ।

উ ঃ বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰিবৰ বাবে কোনোবা দিনত যোগ্যতা লাভ কৰিব পাৰিম বুলি কোনো দিনে ভবা নাছিলোঁ। মোৰ উদ্দেশ্য আছিল বি.এ. আৰু বি.টি. পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হৈ হাইস্কুলত চাকৰি কৰিবলৈ। কিন্তু মোৰ পৰম সৌভাগ্য যে মই বি.এ. অনাৰ্ছ পৰীক্ষাত (আজিকালিৰ মেজৰ) প্ৰথম শ্ৰেণীত প্ৰথম হলোঁ। মাহে ১১০.০০ টকাকৈ বৃত্তি পোৱাৰ ব্যৱস্থাও আছে। গতিকে মই এম.এ পঢ়িবলৈ ললোঁ। এম.এ. পঢ়া সময়ছোৱা মোৰ কাৰণে অতিকৈ সৌভাগ্য ভৰা জীৱন আৰু সময় আছিল। বিশ্ববিখ্যাত পণ্ডিত, গৱেষক, ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ, লোকবিদ্যা পাৰ্গত প্ৰফেছৰ ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা মহোদয়, প্ৰফেছৰ ডক্টৰ সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা মহোদয়, প্ৰফেছৰ ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগ মহোদয়, ডক্টৰ গোলোক চন্দ্ৰ গোস্বামী, ডক্টৰ উপেন্দ্ৰ নাথ গোস্বামী, ডক্টৰ বিশ্বাস ছাৰ আদি গুৰুসকলৰ তলত পঢ়িবলৈ পোৱাটো বাস্তৱিকতে সৌভাগ্যৰ বিষয়। এনেদৰে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত আধুনিক ভাৰতীয় ভাষা বিভাগৰ পণ্ডিত প্ৰবৰ ডক্টৰ সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ নিৰ্দেশনাত গৱেষণা কৰিবলৈ পোৱাটোও সৌভাগ্যৰ বিষয়। এম.এ. পঢ়ি থাকোঁতেই আৰু গৱেষণা কৰি থকা সময়তেই কিতাপ, প্ৰবন্ধ, গল্প আদি লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰি এতিয়ালৈকে ১০০ খনৰো ওপৰ কিতাপ ৰচনা কৰিছোঁ। প্ৰকৃতাৰ্থত মোৰ গৱেষণা-সাহিত্য ৰচনাৰ বুনিয়াদ নিৰ্মিত হৈছিল এই সময়তেই।

প্ৰ ঃ আপোনাৰ ৰচনাৰাজিৰ বিষয়ে জানিব বিচাৰিছোঁ।

উ ঃ মোৰ গ্ৰন্থৰাজি এনেদৰে ভাগ কৰিব পাৰি ঃ

ক) সাধুকথা ঃ পৰম্পৰাগত কথা আৰু কাহিনী, খ) লোক সাহিত্য বা বাচিক কলা, পৰিৱেশ্য কলা, প্ৰাকৃতিক জীৱন

বা সমাজ জীৱন সম্পৰ্কীয় ৰচনা, লোক সংস্কৃতি বিষয়ক গ্ৰন্থকেইখন (প্ৰায় ২৫ খন), **লিখিত সাহিত্য সম্পৰ্কীয় ৰচনা** ঃ পুৰণি অসমীয়া কবিসকল, আধুনিক অসমীয়া কবিসকল, ৰাজনীতিবিদ, সমাজনীতি, অৰ্থনীতি, বিজ্ঞানী আদি বিষয়ক গ্ৰন্থ। গল্প (৪খন), উপন্যাস (১খন), কবিতা (৩০/৩৫টি), সমালোচনামূলক ইত্যাদি, মুঠ এশখনতকৈও ওপৰ।

প্ৰ ঃ সাহিত্য ৰচনাৰ বাবে কেনে ধৰণৰ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন?

উ ঃ তুমি যি বিষয়ত (যেনে ঃ জীৱনীৰ ওপৰত, উপন্যাসৰ ওপৰত বা প্ৰকৃতিৰ ওপৰত) কিতাপ লিখিব লাগিলে, সেই বিষয়ক কেইবাখনিও কিতাপ পঢ়িব লাগিব আৰু প্ৰয়োজন হ'লে ক্ষেত্ৰ অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। এইদৰে প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান-সমল সংগ্ৰহ কৰি একাগ্ৰ আৰু একান্ত মনে সেই বিষয়ৰ সাহিত্য লিখাত কোনো অসুবিধা নহ'ব বুলি মই ভাবোঁ।

সাহিত্য ৰচনাৰ বাবে প্ৰয়োজন গভীৰ অভিজ্ঞতা আৰু অনুভৱ তথা প্ৰকাশ ক্ষমতা আৰু অনুশীলনৰ উপযোগী ধৈৰ্য-সাহস আৰু নিৰ্ভীকতা।

প্ৰ ঃ ছাৰ, প্ৰখ্যাত লোকসংস্কৃতিবিদ ড° প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীয়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰি থৈ যোৱা অসম জনকৃষ্টি সমাজে ইয়াৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যত উপনীত হ'ব পাৰিছেনে?

উ ঃ সম্পূৰ্ণভাৱে পাৰিছোঁ বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু সীমিত সমলেৰে যিমান পাৰোঁ কৰি আছোঁ। গ্ৰন্থ আৰু আলোচনী প্ৰকাশ দুয়োটা কাম আৰু বিভিন্ন বাৰ্ষিক তিথি আদি পালিত হৈ আছে।

প্ৰ ঃ লোকসংস্কৃতিৰ একান্ত সাধক হিচাপে আপুনি বৰ্তমানৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিষয়ে কি ক'ব বিচাৰে?

উ ঃ আজিকালি বা বৰ্তমান সমাজৰ শিক্ষিত ডেকা-গাভৰুৱে সংস্কৃতি বিষয়ক বা সাহিত্য বিষয়ক (সাহিত্য মহাকৃতিৰ ভিতৰুৱা) কিতাপ লিখাৰ উপৰিও সৃষ্টিমূলক (Creative Literature) কবিতা-নাটক-উপন্যাস আদি লিখিবলৈ লৈছে। ই নিশ্চিতভাৱে শুভ লক্ষণ। বিশিষ্ট মান বা standard-ৰ প্ৰশ্নটো লেখা-লেখি হোৱাৰ পিছতহে আহিব। ডেকা-ডেকেৰীয়ে ইতিমধ্যে তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে।

বৰ্তমান সমাজত অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি ল'ৰা-ছোৱালী বা অভিভাৱকৰ যি অনীহা দেখা গৈছে তালৈ চাই ভৱিষ্যতে কি হ'ব ভাবিবলগীয়া; কিন্তু আত্মপ্ৰত্যয়শীল যে, অসমীয়া ভাষা হাজাৰ বিপদ বা সংঘাতৰ মাজতো নিজৰ শ্ৰী অক্ষুণ্ণ ৰাখিব পাৰিব। যিহেতু মাতৃভাষা জাতীয় চৈতন্যৰ সৈতে সম্পৃক্ত।

প্ৰ ঃ আপোনাৰ ৰচনাত অসমৰ গ্ৰাম্য জীৱনৰ লোকসংস্কৃতিয়ে সততে প্ৰাধান্য পায় আৰু ই অতি মনোৰম ৰূপত প্ৰকাশ লাভ কৰে। এয়া আপোনাৰ এক ধৰণৰ মোহ নে আন কিবা কাৰণ?

উ ঃ এইটো তুমি উপযুক্ত প্ৰশ্ন কৰিছা। গ্ৰাম্য জীৱনৰ প্ৰতি যে মোৰ অনুচিত মোহ নহয়, আন কিবা কাৰণহে। মই সংস্কৃতিৰ ছাত্ৰ; কোনো এটা অঞ্চলৰ লোকসংস্কৃতি বা সংস্কৃতি বিষয়ক কিবা এটা লিখিব লাগিলে সেই অঞ্চলৰ প্ৰচলিত সাংস্কৃতিক বা লোকসাংস্কৃতিক উপাদানৰাজি, লোকজীৱন আশ্ৰয়ী পুৰুষ-মহিলা, ভাই-বাই, ল'ৰা-ছোৱালীৰ মুখৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰোঁ তেওঁলোকে শব্দটো বা বাক্যটো যিভাৱে উচ্চাৰণ কৰে সেই ৰূপত। লোক-সংস্কৃতিৰ পৰিৱেশ বা টেক্সচাৰ জমিন অব্যাহতভাৱে থাকিব লাগিব। গোৱালপাৰা, ধুবুৰী, বঙাইগাঁও, কোকৰাঝাৰ আদিৰ পৰা গীত এটা সংগ্ৰহ কৰোঁতে গীতটোৰ গায়কে যি ভাষা প্ৰয়োগ কৰিছে, সেই ভাষা লিখিত ৰূপতো থাকিব লাগিব। ধৰা আমাৰ নামনি অসমৰ বঠি শব্দৰ প্ৰতিশব্দ উজনিত ময়দা। এনেদৰে দৰখ / ৰচী আদি একেটা বিষয়কে বুজোৱা শব্দ আছে। সেই শব্দবোৰ সংগ্ৰহ কৰিব পাৰিলে আৰু ব্যৱহাৰ হ'লে আমাৰ অসমীয়া ভাষাৰ শব্দভাণ্ডাৰ চহকী হ'ব। মানুহৰ মুখ-পৰম্পৰা প্ৰচলিত সকলো শব্দই সমানে অৰ্থপূৰ্ণ আৰু উৎকৃষ্ট।

প্ৰ ঃ সাহিত্য-সংস্কৃতি সংক্ৰান্তত এলবিচিয়ান সকললৈ আপোনাৰ মতামত?

উ ঃ এলচিবিয়ানসকললৈ মোৰ সীমাহীন মৰম-চেনেহ-আশীৰ্বাদ থাকিল। চেষ্টাৰ অসাধ্য একো নাই। বাহিৰৰ ৰং-চঙীয়া জীৱনটোৰ ভাল-বেয়া নিৰ্ণয় কৰিব লাগে, কিন্তু তাত লেণ্ড খাই নপৰি সমসাময়িক সমাজৰ ভাল-বেয়া দিশবোৰ নিৰ্মোহভাৱে চাব জানিলে-তোমালোক ভাল ভাল সাহিত্যিক,

সংস্কৃতিবিদ হ'ব পাৰিবা, তাত কোনো বাধা থাকিব নোৱাৰে।

নিজ দেশৰ পৰম্পৰাৰ প্ৰতি সজাগ হৈ তাত প্ৰয়োজনীয়ভাৱে নতুনত্বৰ সমাৱেশ কৰি সৰ্বজনৰ উপযোগীকৈ সাহিত্য-কাব্যাদি ৰচিব পাৰিলে সমাজে স্ৰষ্টা আৰু সৃষ্টিক আদৰি ল'ব।

অতিৰিক্ত প্ৰশ্ন ঃ

ক) জন্মস্থান আদি ঃ

মোৰ জন্মস্থান দৰঙৰ অন্তৰ্গত মঙলদৈৰ হাজৰিকাপাৰা গাঁৱৰ বামুনচুবাত। পিতাৰ নাম ˚ইন্দ্ৰনাথ শৰ্মা আৰু আইৰ নাম ˚যমুনা দেৱী। আমাৰ জন্মস্থান, নদ-নদী, পথাৰ-সমাৰ, গছ-গছনি, বাঁহ-বেত, প্ৰকৃতিয়ে দিয়া কল-তামোল-পান, নাৰিকল, বিভিন্ন জন্তু, চৰাই-চিৰিকতি, বিবিধ খেতি-পথাৰ, সমাৰ, নদ-নদী, বিল-পুখুৰী, খাল-ডোং আদিৰে ভৰপুৰ। আমাৰ শৈশৱৰ গাঁওখনত চাকৰিয়াল-বাকৰিয়াল তেনেই কম আছিল, প্ৰাথমিক বিদ্যালয়, ছাত্ৰবৃত্তি বিদ্যালয়, অফিচৰ কেৰাণী, মহৰি, মণ্ডল আদি দুই-চাৰিজন আছিল। অধিবাসীসকলক জাতি-সম্প্ৰদায় অনুসৰি এনেদৰে ভাগ কৰিব পাৰি। আমাৰ গাঁও বা অঞ্চলটোত মুছলমান-খ্ৰীষ্টান আদি নাছিল, বৰ্তমানো নাই। অধিবাসীসকলক জাতিৰ দিশৰ ফালৰ পৰা এনেদৰে ভাগ কৰিব পাৰি ঃ ব্ৰাহ্মণ, দৈৱজ্ঞ, কলিতা, কেওট, কোচ আদি। অধিবাসীসকলৰ আৰ্থিক অৱস্থা পেটে-ভাতে খোৱা। বাৰিষা পথাৰত আহু-শালি-আইজং আদিৰ খেতি কৰে, খৰালিত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ চাপৰিত মাহ-সৰিয়হ, আলু, শাক-পাচলিৰ খেতি কৰে, গৰু-গাই, ম'হ, ছাগলী আদি ৰাখে। গাখীৰৰ ব্যৱসায়ো কৰে। মাজুলিত আপোনা-আপুনি হোৱা খেৰ কাটে নিজৰ ঘৰৰ চাল চিয়ায়, অধিকাংশখিনি বেচি দিয়ে।

অৱশ্যে বাংলাদেশীসকলৰ আগ্ৰাসনে অসমৰ খেতিয়কসকলৰ চকুৰ টোপনি হৰিছে।

আমাৰ গাঁওখনৰ পূৰ্বৰ নাম শ্বেতমদাৰ। নোহোৱা-নোপোজা বগা মদাৰ গছ এজোপা আপোনা-আপুনি হৈছিল আৰু সেই গছজোপাৰ কাৰণেই এই অঞ্চলটোৰ নাম হৈছিল শ্বেতমদাৰ - শেতমদাৰ - শেপোন্দৰ - শেপোন্দৰ। মানৰ দিনত কলীয়া হাজৰিকাই চাৰি-পাঁচজন মানক বধ কৰি অঞ্চলটোক মানৰ আক্ৰমণৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পৰা গুণে লাহে লাহে অঞ্চলটোৰ নাম হাজৰিকাপাৰা হ'ল।

আমাৰ হাজৰিকাপাৰা অঞ্চল সংস্কৃতিৰ দিশত বৰ চহকী আছিল। খুলীয়া ভাউৰীয়া, বিয়াহ ওজাপালি, সুকনানি ওজাপালি, নাম ঃ পুৰুষৰ-মহিলাসকৰ নাগাৰা নাম, খোল সংগত কৰি পুৰুষসকলে গোৱা নাম (সংকীৰ্তন), কৰতাল, খুঞ্জৰি, ডগৰ, ৰাম তাল সংগত কৰি গোৱা পুঠিমেটীয়া, বৰখেলীয়া গোৱা গীত-পদ আদি আমাৰ অঞ্চলত সঞ্চিত হাতে লিখা সাচিপতীয়া পুথি আৰু আমাৰ অঞ্চলৰ সাধাৰণ-অকৃত্ৰিম জীৱন আৰু সমাজে মোক বৰ আকৰ্ষণ কৰিছিল। মোৰ আইৰ জৰিয়তেই সাধুকথা, আই-নাম, বিয়া-নাম আদিৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈছিলোঁ। এইসকল মানুহ, সমাজ, কৃষ্টি-সংস্কৃতি আদিৰ প্ৰভাৱ মই অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ অঞ্চলত ব'হাগ মাহৰ প্ৰতিটো দিনত অনুষ্ঠিত দেউল, আহিন-কাতি মাহৰ দোমাহীত অনুষ্ঠিত মখেলী বা মথনী, ভাদ'-আহিনৰ দোমাহীত অনুষ্ঠিত পাচেতি বা পাচতি আদি বিভিন্ন উৎসৱ-অনুষ্ঠান, পূজা-পাতল, মাঁৰৈ পূজা, ৰং পূজা, জগোৱা পূজা, এলিনীয়া পূজা, ৰাজহুৱা শীতলা পূজা আৰু ভেল দিয়া উৎসৱ ইত্যাদিয়ে মোৰ মন হিয়াত বিভিন্ন ভাৱৰ সৃষ্টি কৰে। সময়ৰ লগে লগে এই ভাৱে মোক লিখিবলৈও বাধ্য কৰিছিল।

খ) পিতৃ-মাতৃৰ স্বভাৱ ঃ

সন্তানৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ গঠনত পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰভাৱ নিশ্চয় আছে। মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে খোৱা-লোৱা, পিন্ধা-উৰা আদিৰ পাৰ্যমানে সহায় কৰাৰ দৰে মোৰ দায়িত্ব পালন যাতে কোনো ক্ৰটি নোহোৱাকৈ অব্যাহত গতিত চলি থাকে তাৰ বাবে মৰম-চেনেহ, দাবী-ধমকি, এচাৰিৰ সহায় লৈছিল। আই-পিতাৰ ভূমিকাইহে মোক পোন পথেৰে আগবঢ়াত সহায় কৰিছিল। পিতৃ-মাতৃ চৰিত্ৰবান, কৰ্তব্যপৰায়ণ, বিবিধ গুণসম্পন্ন প্ৰকৃত মানুহ আছিল। মানুহ হোৱাৰ চেষ্টাত মোক পিতা-আইক আদৰ্শই বৰ সহায় কৰিছিল।

প্ৰ ঃ ছাৰ, যি মূলা বাঢ়ে ..... হৈছিল নে?

উ ঃ কিছু পৰিমাণে ক'ব পাৰি। প্ৰাইমাৰী বৃত্তি পৰীক্ষাত বৃত্তি লাভ, এম.ই পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগ পোৱা, নৰ্মাল বাচনি পৰীক্ষাত বৃত্তি পোৱা ইত্যাদি নানা কাৰণবশতঃ এই কথাষাৰ

কিছু পৰিমাণে হ'লেও সত্য হ'ব পাৰে।

প্ৰ ঃ আপুনি কেতিয়াৰ পৰা লিখিছিল ?

উ ঃ মই দ্বিতীয় মান শ্ৰেণীত এটা সাধুকথাত নতুন ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ৪ৰ্থ মান শ্ৰেণীত ফেঁচাৰ বিষয়ে এখন ৰচনা লিখিছিলোঁ-যাৰ লিখা আলোচনীত ছপা হৈছিল। নৰ্মালত পঢ়ি থাকোঁতে এটা কবিতা আৰু গল্প লিখিছিলোঁ। কলেজত পঢ়োঁতে প্ৰবন্ধ লিখিছিলোঁ। প্ৰথম গল্পটো চতিয়া নৰ্মালৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'শোণিত জ্যোতি'ত প্ৰকাশ হৈছিল।

প্ৰ ঃ আপোনাৰ জন্মস্থানৰ .....

উ ঃ এতিয়া সেই সময়ৰ ৰেহ-ৰূপ আমাৰ অঞ্চলৰ সমাজৰ পৰা আঁতৰি গৈছে। সকলো ফালে পৰিবৰ্তন। গোলকীকৰণে আধুনিকতাক জোৰ-জুলুম কৰি সম্মানীয় আসন দিছে। ইফালে তাহানিৰ গঞা জীৱনক নিষ্ঠুৰভাবে খেদিছে।

আপোনাৰ স্কুলীয়া শিক্ষা ঃ

প্ৰাথমিক স্কুল ঃ আমাৰ ঘৰৰ ওচৰতে প্ৰতিষ্ঠিত হাজৰিকাপাৰা ছাত্ৰবৃত্তি বিদ্যালয়ৰ প্ৰাথমিক স্তৰত।

হাইস্কুল ঃ ছিপাঝাৰ হাইস্কুলৰ দশম শ্ৰেণীলৈ পঢ়ি থাকোঁতে নৰ্মাল বাচনি পৰীক্ষা দি বৃত্তি পাই চতিয়ালৈ নৰ্মাল পঢ়িবলৈ গলোঁ। বন্ধু-বান্ধৱ আছিল সাধু-অসাধু, শান্ত-দুষ্ট সকলো ধৰণৰ। প্ৰতিযোগিতা চলিছিল, শত্ৰুতা নাই, বুকুৰ বান্ধৱ। প্ৰতিযোগিতা আছিল, ছোৱালীৰ লগতো চিনাকি আছে, গাঁৱৰ ছোৱালী, মোৰ ভনী বা বাইদেউৰ দৰে। আজিৰ দৰে নহয়। আমাৰ দৃষ্টিত আমাৰ গাঁৱৰ ছোৱালীৰ সম্মান ৰক্ষা কৰি সেই আমাৰ গাঁৱৰ পৰা আমাৰ ভাইৰ দৰে মৰম-চেনেহৰে ভৰা। আজিও আমাৰ মাজত সেই ভাই-ভনীৰ মৰম-চেনেহ আছে। পাইছোঁ, সাহিত্যানুৰাগী, বন্ধু-বান্ধৱ পাইছোঁ, লিখা-পঢ়া কৰা মানুহক মই বৰ ভাল পাওঁ। কলেজীয়া শিক্ষা আৰম্ভ হৈছিল গুৱাহাটীৰ আৰ্য বিদ্যাপীঠত। শিক্ষা আৰম্ভ হৈছিল গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত।

প্ৰ ঃ ছাৰ, আজি আপোনাক সকলোৱে জানে ....

উ ঃ স্মৰণীয় ব্যক্তি আছে, পোনতে মোৰ আই স্বৰ্গীয়া যমুনা দেৱী। সৰুৰে পৰা মোৰ ভাই গোৱা বিবিধ লোকগীত (বিয়াগীত, আই-নাম, গুপুনীৰ নাম, শিৱৰ নাম, লক্ষ্মীৰ নাম, সৰস্বতীৰ নাম, কালুৰী আইৰ গীত, সাধুকথা = দেৱ-দেৱী, ভূত-প্ৰেত, মানুহ-দুনুহ, ৰজা-ৰাণী, ৰাজকোঁৱৰ, ৰাজকুঁৱৰী, জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিৰিকতি ইত্যাদি) নানা পূজা-পাতল, ব্ৰত-উপাসনা, দোমাহী, বিহুৰ সময়ত পালিত বিভিন্ন আচাৰ অনুষ্ঠান, পূজা-উপাসনাৰ সময়ত কৰণীয় কৃত্যবোৰ, মানুহ-দুখীয়া-সুখীয়া সকলোৰে প্ৰতি মৰম-সনা ব্যৱহাৰ, খোৱা-লোৱা, পিন্ধা-উৰা, নীতি-নিয়ম আদি মানবীয় গুণৰ আধাৰত সৃষ্টি হোৱা সংস্কৃতিৰ বিষয়ে আইৰ পৰা শিকিছিলোঁ। আই পঢ়িব নাজানিছিল, কিন্তু সৰ্বজ্ঞানভাণ্ডাৰ সদৃশ।

ইয়াৰ পিছত আছিল লিখিত পুথি-পাঁজি ঃ

ক) ড° অতুল চন্দ্ৰ বৰুৱা, খ) ৰমণী কান্ত শৰ্মা, গ) ডক্টৰ বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা, ঘ) ডক্টৰ প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামী - এখেতসকলৰ মৌখিক আলোচনা, কিতাপ-গ্ৰন্থ-প্ৰবন্ধ আদিৰ জৰিয়তে মই বিশেষভাবে প্ৰভাবান্বিত হৈছিলোঁ। ডক্টৰ প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্যৰ 'অসমৰ জনজাতি', ভবেন নাৰ্জীৰ 'বড়ো-কছাৰীৰ সংস্কৃতি', ব্ৰিটিছ লেখকসকলে ইংৰাজীত লিখা গাৰো, খাচী, নগা, কাৰ্বি, মেইতেই আদি নৃগোষ্ঠীৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰিছিল।

সংস্কৃতি সমল সংগ্ৰহ কৰিবলৈ যাওঁতে নগা সমাজ, ঘৰ, খেতিৰ মাটি আদি লৈ গৈছিল। শলাত দিয়া মউহ ঘৰত কৰা মদ আদি খাবলৈ জোৰ কৰিছিল, পিছে মই নোখোৱাকৈ আহিছিলোঁ। তেনেদৰে, নগা ডেকা-গাভৰুৰ সৈতে নাচিবলৈও (যদিও নাজানো) বাধ্য হৈছিলোঁ। আমাৰ জনজাতীয় লোকসকল সহজ-সৰল, অতিথি পৰায়ণ আৰু অতিকৈ সহায়কাৰী। তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ, কথা-বতৰা, মৰম-চেনেহলৈ সদায় মনত পৰে। এবাৰ আমি গৈছিলোঁ হাফলঙলৈ, তাতে তেতিয়া উগ্ৰপন্থীৰ বৰ প্ৰকোপ আছিল। আমিএটা গ্ৰুপৰ লগত কথা পাতি থাকোঁতে দুজন মান তেনে শ্ৰেণীৰ ডেকাই এ.কে. ৪৭ হাতে হাতে অফিচৰ অফিচাৰজনক মাৰি থৈ গ'ল। আমি ভীতিবিহ্বল হৈ আন চিন্তা এৰি হাফলঙৰ চাৰকুইট হাউচ পালোঁহি।

গুৰু অবিহনে ...

গুৰুৰ কৃপা অবিহনে কোনো বিদ্যাকেই শিকিব নোৱাৰি।

সকলো শিক্ষাই গুৰুমুখী। ভাৰতীয় জীৱন আৰু সমাজত গুৰু ব্ৰহ্মা, গুৰু বিষ্ণু, গুৰু সৰ্বদেৱ। গুৰুক মই শ্ৰদ্ধা কৰোঁ, তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ আজিও বিচাৰোঁ।

আচলতে আমি গাঁৱলীয়া ছাত্ৰবিলাকে আমাৰ শিক্ষা-গুৰুসকলক অতিকৈ শ্ৰদ্ধা কৰোঁ, তেখেতসকল সদায় আমাৰ নমস্য। শিক্ষকৰ প্ৰতি মোৰ আজিও অসীম শ্ৰদ্ধা। আমাৰ

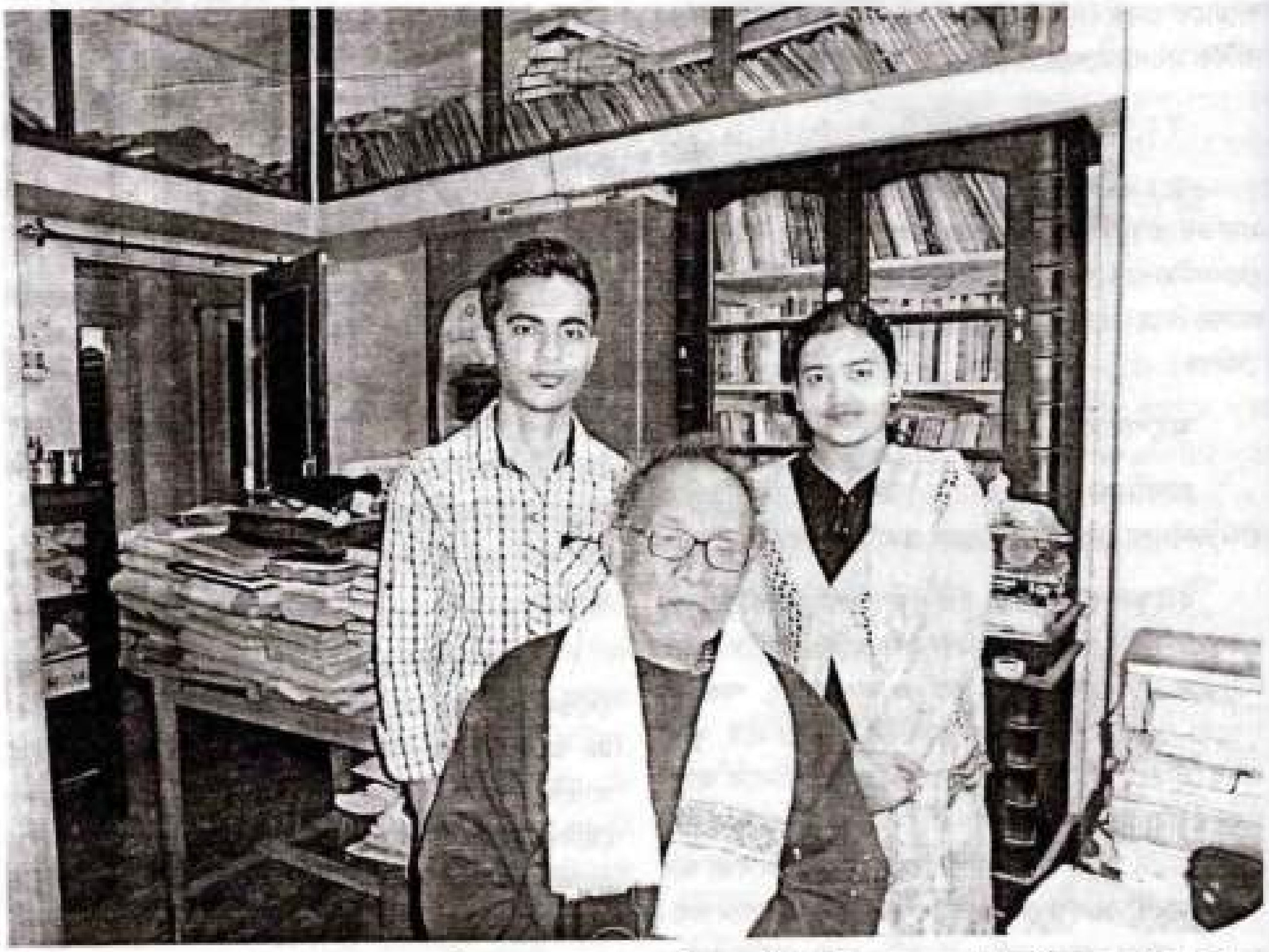

প্ৰাইমাৰী স্কুলৰ হেড পণ্ডিত ˚বকুল চন্দ্ৰ চহৰীয়া দেৱৰ মাৰ-কিল খাই ভালদৰে পঢ়া কাৰণে প্ৰাইমাৰী বৃত্তি পৰীক্ষাত বৃত্তি পালোঁ, হাইস্কুলত পঢ়িবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। হাইস্কুলতকৈ মহাবিদ্যালয় স্তৰৰ ছাত্ৰসকলে মোক সাহিত্য কৰ্মত ব্ৰতী হ'বলৈ উপদেশ দিছিল। তেনে এগৰাকী প্ৰফেছাৰ হৈছে ডক্টৰ হেমন্ত কুমাৰ শৰ্মা। ডেকা বয়সতে তেখেতৰ মৃত্যু ঘটিল। আৰু দুগৰাকীমান সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুৰ নামোল্লেখ কৰা ভাল হ'ব ঃ প্ৰফেছৰ কমলেশ্বৰ শৰ্মা, ডক্টৰ দুৰ্গেশ্বৰ শৰ্মা, ডক্টৰ প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য, অধ্যক্ষ গিৰিধৰ শৰ্মা মহোদয়, প্ৰফেছৰ উপেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা, ˚অতুল চন্দ্ৰ বৰুৱা, মাননীয় ˚ইব্ৰাহিম আলী আদি মনীষীসকলৰ নাম ল'ব লাগিব।

সেই সময়ৰ ছাত্ৰ আৰু আজিৰ ছাত্ৰৰ মাজত পাৰ্থক্য নোহোৱা নহয়। তেতিয়াৰ দিনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত বাইক, এক্টিভা, স্কুটি চলাই ফুৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নাছিল, বৰ বেছি চাইকেল চলাইছিল। তেনেদৰে ভাং, গাঞ্জা, ড্ৰাগছ আন মাদকদ্ৰব্যৰ ইমান জনপ্ৰিয়তা নাছিল। মদ খোৱা ছাত্ৰ প্ৰায় নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি। এতিয়া ডেকাৰ কথা বেলেগেই, ডেকেৰীসকলো ফুৰিবলৈ যায়, মাজ নিশা, মদ সেৱন কৰিবলৈ।

আজিৰ ছাত্ৰৰ প্ৰতি মোৰ পৰামৰ্শ যে, নিজৰ ভৱিষ্যৎ আৰু সমাজৰ ভৱিষ্যৎ ভাবি প্ৰকৃত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাপে পঢ়া-

শুনা কৰা উচিত আৰু নিজৰ নিজৰ দিশত আগবাঢ়িবলৈ যত্ন কৰা উচিত।

এতিয়া আৰু গাঁও চহৰৰ পাৰ্থক্য একো নাই, একাকাৰ হৈ গৈছে। চহৰতকৈ গাঁওহে কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত আগবঢ়া। গোলকীকৰণ প্ৰক্ৰিয়াই সকলোকে একাকাৰ কৰি পেলাইছে।

গাঁৱৰ শান্ত - সমাহিত পৰিৱেশ : এতিয়া এইবোৰ কথা অতীতৰ স্মৃতিহে মাথোন। অনেক ক্ষেত্ৰত গাঁৱৰ জীৱনতকৈ চহৰীয়া জীৱনেই ভাল। কোনো কোনো সময়ত গাঁৱৰ মানুহে ৰাতিটো শুব নোৱাৰে, নানা বিপদৰ আশংকাত। গাঁৱত এতিয়া প্ৰায় একো নাই, চহৰৰ পৰা আনিব লাগে। গাঁৱত এতিয়া চহৰমুখী সংস্কৃতি চলিছে।

গাঁৱত থকা ভাল : গাঁৱত থকা ভালেই আছিল। পঢ়াশুনা কৰি চহৰত চাকৰি পোৱাৰ অজুহাতত গাঁৱৰ মানুহে চহৰত থাকিবলৈ ল'লে। ইয়াৰ ফলত গাঁৱৰ লোকচান হ'ল। গাঁওবোৰত নানা কাৰণত শান্তি প্ৰায় নোহোৱাৰ দৰে।

অসমৰ বাহিৰ : যোৱা হৈছে। বংগদেশ, ৰাজস্থান, গুজৰাট, দিল্লী, উৰিষ্যা, কৰ্ণাটক, মণিপুৰ আদিলৈ বিদ্যায়তনিক উদ্দেশ্যলৈ গৈছিলোঁ। আমেৰিকাৰ কেলিফৰ্ণিয়ালৈও ৫-৬ মাহ মানৰ বাবে গৈছিলোঁ গৱেষণা, গ্ৰন্থ লিখা আদি আগত ৰাখি।

প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ পৰা আমি থকা ঠাইখন বৰ বেছি ৩০-৪০ মাইল দূৰত আছিল। আমি প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ বেষ্টিং হাউচত তিনি ৰাতি আছিলোঁ, প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ পাৰৰ বালিত বহি আমি সাগৰৰ মনোৰম দৃশ্য চাইছিলোঁ। পৰ্বত সমান ঢৌ, ঢৌৰ বুকুত উটি-বুৰি ফুৰে ডেকা-গাভৰুসকল। প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ ৰূপালী বালিত ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী, পুৰুষ-মহিলাই সাবটা-সাবটি কৰি শোৱে। পৰিষ্কাৰ ঠাই, আমাৰ দৰে আবৰ্জনা নাই, তামোল খোৱা অভ্যাস নাই, পিক নেপেলায়, বাধা নাই ...... নাথাকে। তেওঁলোক থাকিব জানে সুন্দৰকৈ।

ধৰ্মৰ প্ৰতি দৃষ্টিভংগী : মই ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত উদাৰ, নিজ ধৰ্মক যিদৰে শ্ৰদ্ধা কৰোঁ, আনৰ ধৰ্মকো শ্ৰদ্ধা কৰোঁ।

সাহিত্য সভাৰ প্ৰতি : সাহিত্য সভা অনুষ্ঠানটিক মই বৰ শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। অসমৰ জাতীয় অনুষ্ঠান। পৰম শ্ৰদ্ধেয় পদ্মনাথ গোহাঞি বৰুৱা অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰথম সভাপতি (১৯১৭)। তেতিয়াৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গতিধাৰাৰ দৰে অব্যাহত গতিত চলি আছিছে। কৰ্মকৰ্তাসকলৰ বিষয়ে ক'ব লাগিলে মতামত ইয়াতকৈ বেলেগ হ'ব।

বঁটা-পুৰস্কাৰ আদি :

● গুৱাহাটী সাহিত্য কাননৰ বঁটা (১৯৮৮-৯২)

● অসম সাহিত্য সভা - দুৰ্গাধৰ বৰকটকী বঁটা (১৯৯৫-৯৬)

● অসম সাহিত্য সভা - সীতানাথ ব্ৰহ্ম চৌধুৰী বঁটা (১৯৯৭)

● হেলছিঙ্কিৰ আন্তৰ্জাতিক ফোকল'ৰ ফেলোজ'ৰ এছ'চিয়েট সদস্য, ফিনলেণ্ড (২০০৩)

● ভাৰতীয় ভাষা-সাহিত্য বঁটা, অখিল ভাৰতীয় সাহিত্য পৰিষদ ন্যাস, নতুন দিল্লী (২০০৫)

● সাহিত্যিক পেঞ্চন, অসম চৰকাৰ (২০০৬)

● ২১ জুনত অসম জন কৃষ্টি সমাজৰ দ্বাৰা ৭০ বছৰ পূৰ্তি উপলক্ষ্যে অভিনন্দন জ্ঞাপন (২০০৮)

● নতুন দিল্লীৰ কে. কে. বিৰলা ফাউণ্ডেশ্যনৰ দ্বাৰা সৰস্বতী সন্মান প্ৰদান (২০০৮)

● অসমীয়া উপ-সমিতিৰ আহ্বায়ক সদস্য

● জগদ্ধাত্ৰী হৰমোহন দাস সাহিত্যিক বঁটা প্ৰদান (১৯৯৫)

● বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ দ্বাৰা ইমেৰিটাছ্ ফেল'শ্বিপ প্ৰদান (২০০৫-০৬)

● শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ গৱেষণা বঁটা, শ্ৰীশ্ৰী আউনী আটী সত্ৰ (২০১০)

● শিল্পী গন্ধৰাম বায়ন বঁটা, নটৰাজ কলা কেন্দ্ৰ (২০১১)

● সদস্য মহীয়ান, অসম সাহিত্য সভা (২০১২)

● জনসেৱাৰ মানপত্ৰ, চণ্ডিকা প্ৰকাশন (২০১১)

● দৰং ব্ৰাহ্মণ সমাজৰ দ্বাৰা অসম সাহিত্য সভাৰ সদস্য মহীয়ান সন্মান পোৱা বাবে সন্মান প্ৰদান।

* * * * * * *

গল্পগুচ্ছ

কৰেণৰ দুখ

মিন্যাংকে ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

পেটৰ ভাত মোকলোবাৰ উদ্দেশ্যে গুৱাহাটীলৈ গুলাই আহিছে কৰেণ। বহু কষ্টৰে অৰ্জন কৰা ধনেৰে চলিবলগীয়া হয় তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃ সহিতে চাৰিজনীয়া পৰিয়ালটো। কৰেণৰ ভাতৃ প্ৰবীণ কাম কৰি খাব পৰা হৈছে যদিও ককায়েক কৰেণৰ ধনেৰে সিও জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰি আছে পিতৃ ৰমেন দাসে প্ৰবীণৰ বাবে কেইবাটাও কাম যোগাৰ কৰি দিছিল যদিও কাম কৰি খাবলৈ এলাহ কৰা প্ৰবীণে কোনো কামতে আগ নাবাঢ়ে।

বয়স বাঢ়ি অহাৰ বাবে কৰেণে দেউতাকক কামৰ পৰা অব্যাহতি ল'বলৈ অনুৰোধ জনাইছে, যদিও পুতেকৰ ধনেৰে পৰিয়ালটো নচলে বাবে মাজে মাজে গাঁৱতে দুই-এটা কাম কৰি হাতখৰচ উলিয়ায়। গাঁৱৰ মানুহ কাম নাপালে জীৱনটোকে অচল বুলি ভাবি লয়। গুৱাহাটীত থকা পুতেকে প্ৰতিমাহতে পইচা ঘৰলৈ পঠায় যাতে মাক-দেউতাক সহিতে ভায়েকে কোনোমতে চলি থাকিব পাৰে। এক টকা এটা বিনা কাৰণত খৰচ নকৰা কৰেণে কৃপণ হৈ থাকিবলগা হৈছে গুৱাহাটীত। ঘৰভাড়া দি নিজে খাই-লৈ থকাটোৰ বাবে আন কোনো কামতে পইচা খৰচ কৰিব নিবিচাৰে আৰু নোৱাৰেও কাৰণ যি পইচা বাহি হয় মাহটোত সেই পইচা ঘৰলৈ পঠাব লগা হয়।

কৰেণৰ বাবেহে পৰিয়ালটো কোনোমতে চলি আছে। ভায়েকে ঘৰৰ এটা-দুটা কাম কৰি বাপেকক সহায় কৰাতো বাদেই, নিজৰ পেটৰ কথাও চিন্তা নকৰে। ৰাতিপুৱা ১০ বজালৈ শুই থকাটো তাৰ এক অভ্যাস আৰু শুই উঠিয়েই মাকে বনাই থোৱা কিবা অলপ খাই গুলাই যায় গাঁৱৰ চ'কটোলৈ। এই চ'কটোতেই দিনটো কটাই গধূলি ঘৰ চাপে। গধূলিৰ চাহ-পানী খাই আকৌ গুলাই যায় তাৰ একে কপৰ বন্ধু মৃণালৰ সৈতে। দিনৰ দিনটো দোকানৰ আগত বহি আড্ডা মাৰি শিখৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চিগাৰেটলৈ সকলো খাই নিশা মদ খাইহে ঘৰ চাপে। এয়ে হ'ল প্ৰবীণৰ দিনটোৰ দিনলিপি।

ককায়েক কৰেণ আৰু দেউতাকে প্ৰবীণৰ সকলো কৰ্মকাণ্ড সম্পৰ্কে জ্ঞাত যদিও উপায় নাপায়, যিমান নহ'লেও নিজ ভাতৃ আৰু দ্বিতীয় পুতেক। এনেকৈ বহুদিন বাগৰিল যদিও সদায়েই দিন একে নাথাকে। লাহে লাহে কাম কৰি খাব পৰা পুতেকে একো কামতে হাত দিয়াতো বেলেগ কথা, এইবাৰ সি বহুদিনৰে পৰা ভালপাই থকা গাঁৱৰে জোনালী নামৰ ছোৱালী এজনীক পলুৱাই আনিলে। বহুদিনৰে পৰা বহু কথাতে সহ্য কৰি থকা দেউতাকে সৰু পুতেকৰ এই কাণ্ড দেখি তাক ত্যাজ্যপুত্ৰ কৰিব বিচাৰিলে। গুৱাহাটীত থকা ককায়েকে এই খবৰ পাই দৌৰাদৌৰিকৈ ঘৰলৈ যাব বিচাৰিলে যদিও সি কাম কৰি থকা কোম্পানীটোৰ পৰা যাব নিদিলে। উপায় নাপাই কৰেণে পিছদিনা ঘৰলৈ বুলি বাহুত উঠিলে। ঘৰ গৈ পোৱাৰ লগে লগে দেউতাকে সকলো কথা কৰেণৰ আগত বিৱৰি ক'লে আৰু দেউতাকৰ সিদ্ধান্তৰ কথা জনালে। দেউতাকৰ উগ্ৰ মূৰ্তি দেখি দেউতাকক শান্ত হ'বলৈ কৈ ভায়েকক বিচাৰিলে কিন্তু সেই সময়ত ভায়েক ঘৰত নাই, ঘৰত আছে ভায়েকে পলুৱাই অনা ছোৱালীজনী।

কৰেণে দেউতাকক বুজাই বঢ়াই দেউতাকৰ কঠোৰ সিদ্ধান্তৰ পৰা আঁতৰাই আনিলে। কৰেণে এইদৰে দেউতাকক বুজালে যে, কিজানি ভায়েকে এতিয়াৰ পৰা কিবা কামত হাত দিয়ে, যিহেতু সি এজনী চপাই লৈছে। গতিকে তাইৰ ভৰণ-পোষণৰ দায়িত্ব ল'ব। মনত এই সান্ত্বনা লৈ সকলোৱে তাক ক্ষমা কৰি দিলে আৰু পলুৱাই অনা ছোৱালীজনীক বোৱাৰী কৰি সাদৰি ল'লে।

আকৌ সেই আগৰ ৰেহ ৰূপ। কামত হাত নিদিয়ে। ককায়েকে অৰ্জন কৰা ধনেৰে চলি থাকিল। প্ৰবীণৰ এজনী ছোৱালী সন্তান জন্ম পালে। ছোৱালী জন্ম হোৱা বাবে প্ৰবীণে তাৰ ঘৈণীয়েকৰ ওপৰত অকথ্য নিৰ্যাতন চলাব আৰম্ভ কৰিলে।

এই নিৰ্যাতন ইমানেই বাঢ়ি গ'ল যে, এদিন এই নিৰ্যাতন সহ্য কৰিব নোৱাৰি ধৈৰ্ণীয়েকে প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। এই খবৰ ক্ষন্তেকতে গোটেই গাঁৱতে বিয়পি পৰিল। জোনালীৰ ঘৰৰ মানুহে তাইৰ নিৰ্যাতনত মৃত্যু হোৱা বুলি গম পাই লাঠী, জোং লৈ প্ৰবীণৰ ঘৰৰ ফালে চোচা লৈ আহিল। প্ৰবীণ আৰু প্ৰবীণৰ মাকে জোনালীৰ মৃত্যু অত্যাচাৰত হোৱা নাই বুলি কৈ গাঁওবাসীক সান্ত্বনা দিব চেষ্টা কৰিছিল যদিও কোনোৱে এই কথা নামানিলে। সকলোৱে লগ লাগি প্ৰবীণৰ ঘৰৰ চোতালতে জোনালীৰ সংকাৰ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। কথা মতেই কাম! ঘৰৰ সকলো বয়বস্তু উলিয়াই আনি জ্বলাই দিলে। ঘৰতো অগ্নিসংযোগ কৰিলে। কিছুসময় পিছত আৰক্ষী উপস্থিত হৈ পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিলে যদিও ৰাইজৰ মতে অভিযুক্ত প্ৰবীণ সেই ঠাইৰ পৰা পলায়ন কৰিলে।

গাঁৱৰে কোনোবাই এই খবৰ ককায়েক কৰেণক অৱগত কৰিলে। ৰবিবাৰ হোৱা হেতুকে লগে লগেই কৰেণে নিজ ঘৰলৈ ঢাপলি মেলিলে। কৰেণে ঘৰ পাই দেখিলে যে তাত তাৰ ঘৰ বুলিবলৈ একো নাই আছে কেৱল ধ্বংসস্তুপ। এইবোৰ দেখি কৰেণ মূৰ্চ্ছা যোৱাৰ দৰেই হ'ল। নহ'বওনো কিয়? অশেষ কষ্টৰে কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই অৰ্জন কৰা ধনেৰে ঘৰ বুলিবলৈ এটি পজা সাজি পিতৃ-মাতৃ আৰু ভাতৃক সুৰক্ষা দিছিল কিন্তু আজি যেন সকলো শূন্য। প্ৰবীণক বিচাৰি নাপাই আৰক্ষীৰ লোকে মাক-দেউতাকক থানালৈ লৈ গৈছে। এই সময়ত কৰেণে কি কৰিব, কি নকৰিব? দিশহাৰা হৈ পৰিছে কৰেণ। ◆

(থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত গল্প, যুটীয়াভাৱে)

মহৎ লোকৰ বাণী

চিম্পী ৰয়, স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

১) বিশ্বাসৰ ফল প্ৰেম, প্ৰেমৰ ফল সেৱা, সেৱাৰ ফল শান্তি। - *মাদাৰ টেৰেছা*

২) বিদ্যা অবিহনে জীৱন অসাৰ। - *ৰবাৰ্টচন*

৩) সঁচা কথা সাহসেৰে সোৱাদ লগাকৈ লিখিব আৰু ক'ব পৰাটোৱে আজিৰ যুগৰ সাহিত্য। - *লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী*

৪) প্ৰকৃত শিক্ষক এডাল ম'মৰ দৰে, যিয়ে নিজে গলি আনক পোহৰ দিয়ে। - *সুভাষ বসু*

৫) পাপীক ঘৃণা নকৰিবা, কিন্তু পাপক ঘৃণা কৰিবা। - *যীশুখ্ৰীষ্ট*

৬) অহংকাৰী মানুহবোৰ কুকুৰাৰ দৰে। কুকুৰাই ভাবে যে, সি ডাক দিয়াৰ কাৰণেহে ৰাতি পুৱালে। - *জৰ্জ ইলিয়ট*

৭) এখন ভাল কিতাপ সকলো বন্ধুতকৈ আপোন। বন্ধুবৰ্গ গুচি গ'লেও কিতাপখন কিন্তু চিৰকাললৈ থাকে। - *টুপাস*

৮) মানুহক সেৱা কৰা মানে ভগৱানক সেৱা। - *স্বামী বিবেকানন্দ*

৯) আমি চৰাইৰ দৰে উৰিবলৈ শিকিছোঁ, মাছৰ দৰে সাঁতুৰিবলৈ শিকিছোঁ, কিন্তু এখন পৃথিৱীত ভাতৃৰ দৰে বাস কৰিবলৈ শিকা নাই। - *মাৰ্টিন লুথাৰ*

১০) মনৰ সন্তোষেই হ'ল সুখৰ মূল। - হজৰত মহম্মদ

বিলুপ্তিৰ মৰ্যাদা

চয়নিকা বৰা
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ

আই ঐ মৰিলোঁ! অ' মা তাক নকওঁ কিয়, সি আমাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই যাওক, নোৱাৰোঁ আৰু মই সি ঘৰত থাকিলে মই থাকিব চিম্পীয়ে চিঞৰি-চিঞৰি ঘৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহি চিৰিটোত বহি কান্দিবলৈ ধৰিলে। ঘৰৰ কুকুৰটো (গুডু)য়ে ভুক-ভুকালে তেনেতে তাই উচপ খাই উঠিল।

এটা সৰু পৰিয়াল কিন্তু এটা সময়ত এই পৰিয়ালটো যথেষ্ট সুখী আছিল। চিম্পী মোমায়েকৰ ঘৰত ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। তাইৰ যেতিয়া আঢ়ৈ বছৰ বয়স আছিল তেতিয়াই তাইৰ দেউতাক ঢুকাইছিল, সৰু ভনীয়েকজনী তেতিয়া ৯ মাহ গৰ্ভত আছিল। মাকে বহুত কষ্টৰে সিহঁতৰ দায়িত্ববোৰ পালন কৰি গৈছিল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত মাকে দেউতাকৰ চাকৰিটোত সোমাইছিল, আৰু তেতিয়াৰ পৰাই তাই মোমায়েকৰ ঘৰত ডাঙৰ হৈছিল। কিন্তু এটা কালিমাই তাইৰ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিলে প্ৰচণ্ড ধুমুহা। এই ধুমুহাই তাইৰ সকলো আশা ওলট-পালট কৰি দিলে।

তাই বৰ চোকা আছিল পঢ়াত। চতুৰ্থমানত তাই অসমৰ ভিতৰত প্ৰাথমিক বৃত্তি পৰীক্ষাত ২৯ নম্বৰ স্থান পাইছিল। মোমায়েকে সেইদিনা গজা-চিড়াৰ ছয়গাঁৱৰ আটাইতকৈ ভাল চাহ দোকান 'জিৰণী'ৰ পৰা কিনি আনিছিল। তাইৰ যে কি ফূৰ্তি তেতিয়া, মোমায়েকে চাইকেলখন চলাই সোমাইছিলহে পদূলিত। তাই দূৰণিৰ পৰা দেখিয়েই চিঞৰি-চিঞৰি মোমায়েকৰ চাইকেলৰ পিছত ধৰি-ধৰি মিঠাইৰ পেকেটটো উলিয়ালে। সেইদিনা ওচৰ-পাজৰৰ বহুত মানুহে খবৰ ল'বলৈ আহিছিল। শংকৰদেৱ শিশু নিকেতনৰ আচাৰ্যসকলেও আহিছিল। ৰাতিলৈকে সিহঁতৰ ঘৰত খানাৰ আয়োজনো হ'ল। মাকেও ওচৰৰ মোমায়েকহঁতৰ ঘৰত ফোন কৰি খবৰটো ল'লে। মাকে খবৰটো পাই খুব কান্দিছিল বোলে দেউতাকলৈ মনত পেলাই কথাটো, তাই ডাঙৰ হওঁতে মাকে এদিন কৈছিল।

সকলো ঠিকে-ঠাকেই হৈ গ'ল, এদিন সিহঁতৰ গুৱাহাটীৰ ঘৰত যেতিয়া এজন ব্যক্তিৰ আবিৰ্ভাৱ তেতিয়া জীৱনৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত চাই-চিতি, ভাবি-গুনি চলিবলৈ বাধ্য হ'ল।

'বাইদেউ ঘৰত আছেনে?' - ৰূবুলে মাত লগালে কলিং বেলটো টিপি। এনেতে শইকীয়ানী বাইদেউ ওলাই আহিল 'অ' ৰূবুল দেখোন, আজি হঠাৎ আহিলা যে? কিবা কাম আছিল চাগে। নহ'লেতো তুমি অহা মানুহ নহয়!'

এনেকৈ তেওঁলোক ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। চাহ-মিঠাই খালে। ৰূবুলে শইকীয়ানীৰ সকলো জীৱন-কাহিনী জানি ল'লে। তাৰ পিছত ৰূবুলে শইকীয়ানীক ক'লে 'বাইদেউ, আপুনি দেখোন এটা কাম কৰিব পাৰে। আপোনাৰ ডাঙৰ ছোৱালীজনী দেখোন পঢ়াত বৰ ভাল। তাইক গুৱাহাটীলৈ লৈ নানে কিয়? গুৱাহাটীৰ স্কুলত পঢ়িলে তাই বহুত নাম কৰিব পাৰিব এটা সময়ত। আপুনিও অকলশৰীয়া, সৰু ছোৱালীজনীৰো লগৰীয়া হ'ব, আৰু ইয়াত আহিলে মানুহৰ লগত কেনেকৈ চলিব লাগে জনা হ'ব সোনকালে।'

'হয়তো, কথাটো নোহোৱা নহয়, সৰুজনী মই অফিচলৈ গ'লে ভিতৰৰ পৰা তলা মাৰি থাকিব লাগে। আজিকালিতো জনাই ভাড়াতীয়া মানুহকো বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। পৰহি মই আমাৰ ভাড়াঘৰৰ তিৰোতা এজনীক ক'লো যে এইৰ চাব, মই অফিচৰ পৰা সোনকালে আহিম। কিন্তু নাই, আহি দেখা পাওঁ তাইৰ ভৰিত বেণ্ডেজ লগাই আছে তিৰোতাজনীয়ে। সোধোতে ক'লে চিৰিৰ পৰা পিছলি পৰিল। সেইকাৰণে, মইও কথাটো নভবা নহয়, ডাঙৰজনী আহিলে মোৰ সকাহ হয় অলপ, মই অফিচ গ'লেও দুয়োটাইতো ভিতৰত থাকিব পাৰিব।' কথাখিনি কৈ শইকীয়ানীয়ে হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। ৰূবুলে সকলো কথা মন দি শুনি আছিল, আৰু যোৱাৰ পৰত ক'লে, 'বাইদেউ

কাইলৈৰ পৰা মই আপোনাৰ ঘৰত ভাড়া থাকিম দিয়ক, আপোনাৰ বজাৰ সমাৰ কৰাতো মই অলপ হ'লেও সহায় কৰি দিব পাৰিম।'

শইকীয়ানী ৰুবুলৰ ছলনা ভৰা কথাৰ তৎ ধৰিব নোৱাৰি হয়ভৰ দিলে। শইকীয়ানী মানুহজনী বৰ ভাল, কথাত বেছি বসাল নাথাকে কিন্তু অন্তৰখন সাগৰৰ সমান। ডাঙৰজনীক ৰখাৰ নামত মোমায়েকহঁতৰ ঘৰখনো চলাই আছে। মানুহৰ যিকোনো কামতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়ায় আৰু সেই কাৰণেতো চাগে আজি শইকীয়ানীৰ দুই নাৰত দুই ভৰি।

ৰুবুলে সিহঁতৰ ঘৰলৈ আহিলে আৰু অহাৰ দিনাই শইকীয়ানীক আপোন কৰি ল'লে। ডাঙৰজনীক গাঁৱৰ পৰা অনাৰ ব্যৱস্থাও কৰা হ'ল। স্কুলৰ অধ্যক্ষৰ লগত কথা পাতি তাইক গুৱাহাটীলৈ লৈ আনি ৰে'লৱে স্কুলত তাইৰ নাম লগাই দিলে। তাই যেতিয়া গম পাইছিল খবৰটো, তাইৰ যেন মূৰত শিল খহি পৰিছিল। কেনেকৈ তাই এৰি আহিব সৰুকালৰ লগৰীয়াবোৰক, কেনেকৈ এৰি আহিব সৰুৰে পৰা মৰম দিয়া আচাৰ্যসকলক আৰু আইতাক। আইতাকৰ কি হ'ব সৰুতে লাঠি লৈ যে তাইক গোটেই চোতাল দৌৰাইছিল হৰলিঙ্কৰ কাৰণে। চিম্পীয়ে হৰলিঙ্ক খুব ভাল পাইছিল, তাই শুকান হৰলিঙ্কৰ গুড়ি খাইছিল বাবে এনেকুৱা কৰিছিল।

তাই সেই অতীত পিছলৈ এৰি গুৱাহাটীলৈ ৰাওনা হ'ল। অতীতৰ স্মৃতিয়ে তাইক ছমাহলৈ কন্দুৱাইছিল। আহিয়েই তাই পঞ্চমমান শ্ৰেণীৰ পৰা সপ্তমমান শ্ৰেণীলৈ ভালেই ৰিজাল্ট কৰিলে। কিন্তু তেতিয়াই সিহঁতৰ ঘৰখনতে অশান্তিৰ সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰিলে। ৰুবুলে ৰাতি মদ খাই আহি কাজিয়া কৰিবলৈ ধৰিলে। দিনে-নিশাই সিহঁতৰ মাজত কাজিয়াৰ পৰিমাণ বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে। অতিকৈ ভদ্ৰ লোকজন দিন যোৱাৰ লগে লগে এনে ৰূপ ধাৰণ কৰিব পাৰে বুলি দেখি চিম্পীৰ ধৈৰ্যৰ সীমা চেৰাই যাব ধৰিলে। সি ভাড়াঘৰৰ পৰা আহি সিহঁতৰ লগতে থকা কৰিছিল। মাককো কেতিয়াবা উচ্চস্বৰত গালি দিয়ে। মাকেও অৰ্থাৎ শইকীয়ানীও ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পৰা অকথ্য শুনাৰ লাগত মনে-মনে থাকে। কিন্তু বেছিদিনলৈ চিম্পীয়ে এইবোৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰা হ'ল। মাকক গালি পৰা দেখিলে তাইৰ বেয়া লাগে, ভনীয়েকে যেতিয়া উচুপি-উচুপি তাইৰ কাষত বহে, তাই কি বুলি সান্ত্বনা দিব তাই নিজেও ক'ব নোৱাৰা হয়।

এনেকৈয়ে সিহঁতৰ দিনবোৰ পাৰ হ'ব ধৰিলে। চিম্পীয়ে কিবা ক'লেই সি তাইৰ গাত হাত দিয়ে। চুলিত ধৰি বগৰাই বগৰাই কোবায়। তেতিয়া মাকেও তাক ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে। দিনে দিনে তাৰ চয়তান জাগি আহিব ধৰিলে। তাই আৰু ভনীয়েকো ডাঙৰ হ'ল। ৰুবুলে আজিকালি সিহঁতক অলপ কথাতে কন্দুৱায়, গালি দিয়ে, মাৰে। মাকক তাই প্ৰতিবাদ কৰিলে কয়, 'শুন আইজনী, তোক এটা কথা কওঁ, তই ডাঙৰ হৈছ, এতিয়া কথাবোৰ অলপ ভাবি-গুনি ক'বি।' এনেকৈয়ে সদায় মাকে তাইক বুজায় কিন্তু এয়াই জানো তাইৰ নিৰাপত্তা?

ৰুবুলৰ নিৰ্যাতনে তাইক উঠি অহা বয়সত নষ্ট কৰিলে, তাই ভৰা ভবিষ্যতৰ সপোনবোৰ মোহাৰি শেষ কৰিলে। মাকেও তাক বহুবাৰ ঘৰৰ পৰা যাব ক'লে, কিন্তু সি নাযায়, আৰু ওলোটাই মাকক মুখে-মুখে উচ্চস্বৰত গালি দিয়ে।

মাজে মাজে তাই সিহঁতৰ পাহাৰৰ নিৰ্জন শিল এটাত বহি ভাবে মই জানো কেতিয়াবা এই মায়াজালৰ পৰা মুক্তি পাম? মায়ে মোক বুজি পাবনে? ৰুবুল মামা আমাৰ ঘৰৰ পৰা যাব জানো? সমাজত মই উচিত মৰ্যাদা পামনে? ♦

(থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত গল্প)

এটা বন্দুকৰ গুলীতকৈ, এটোপাল চিয়াঁহীৰ মূল্য বেছি

- মাও চে তুং

শিক্ষাই ব্যক্তিৰ সুস্থ আৰু নৈতিক চৰিত্ৰ গঠন কৰে

- জুবার্ট

প্ৰণীতাৰ প্ৰতিদিন

শংকৰ বৰ্মণ
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

চৌদিশে কোলাহল, গোটেই ৰাস্তা-পথ, চৌহদ মানুহেৰে পৰিপূৰ্ণ, চৌদিশে মানুহ, সকলো বাহিৰত। বিকাশে একো ধৰিবই পৰা নাই কিয় আজি এই পৰিৱেশ। ইজন-সিজনক সি সুধিব বিচাৰে, কিন্তু কোনেও যেন তাৰ মাত শুনাই নাই। দু-ঘণ্টা, তিনি-ঘণ্টা, পাঁচ-ঘণ্টা হ'ল সি দিল্লীৰ পৰা আহি ঘৰেই পোৱা নাই। ৰাতি ৮ বাজিল, ঘৰৰ চোতালৰ পৰাই ৰুদ্ধ স্বৰেৰে ... মা ....!

হাত-মুখ ধুই কিবা অলপ খাই ভাবি ভাবি ঘৰৰ সকলোকে ক'লে আজিৰ পৰিৱেশৰ কথা। ককায়েকে এক হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক'লে, 'এইবোৰ বহু কথা, তই গমেই নাপাও। প্ৰণীতাৰ ...' 'কিয়, কি হ'ল প্ৰণীতাৰ ...' উচপ খাই উঠি বিকাশে সুধিলে। ককায়েকে ক'লে, 'বহুদিন আগতে হোৱা ৰাঙাপাৰাত সংঘটিত ট্ৰেইন এক্সিডেণ্টৰ কথা তই গম নোপোৱা নহয়?' অঁ', দুৰ্ঘটনাত জড়িত আঁৰৰ কথাবোৰৰ প্ৰণীতাই কেনেকৈ জানো সন্ধান পালে। তাৰ পৰ্দা আঁতৰাব গৈ তাইৰ আজি ...' তেওঁ কান্দি পেলালে। বিকাশে কিবা নিশ্চয় ভাবিলে আৰু কম্পমান স্বৰত সুধিলে, 'কি হ'ল ককাইদেউ, প্ৰণীতাৰ?' ঘৰৰ সকলোৱে কান্দিব ধৰিলে। এফালে বিকাশে দেখা পালে টেবুলৰ ওপৰত প্ৰণীতাৰ ফটো, ওপৰত হাৰ। প্ৰণীতা আৰু নাই। একমাত্ৰ ভনীয়েকৰ মৃত্যুত বিকাশ ভাগি পৰিল। 'ইশ্বৰ আৰু নেহা?' 'তেওঁলোকক দেউতাকে ডিফুলৈ লৈ গ'ল।'

প্ৰণীতাৰ কথাবোৰৰ বিষয়ে দ'কৈ জানিবলৈ বিচাৰিছিল বিকাশে। এজন পুলিচ ইন্সপেক্টৰৰ কথা ককায়েকে কোৱাত বিকাশে তেখেতক লগ কৰিবলৈ ৰাতিখনে ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। তেতিয়া ৮ বাজি ৪৫ মিনিট। ঘৰত গৈ তেখেতক লগ কৰাত, তেওঁ ঘৰৰ কৰিডৰত বিকাশক বহুৱাই ক'লে, 'প্ৰণীতাই মোৰ কথাতে, মোৰ কাৰণেই ইমান দূৰ পালে।' ইন্সপেক্টৰজনে কৈ গ'ল, 'প্ৰণীতাৰ এইবোৰ একেবাৰে সহ্য নহ'ল। তাই বিচাৰিছিল দেশখন দোষমুক্ত কৰিবলৈ, সন্ত্ৰাস আঁতৰাবলৈ। তাই বহুদিন নিজামৰ হৈ কাম কৰিছিল আৰু সিহঁতৰ প্ৰতিটো তথ্য, সকলো উদ্দেশ্য মোক অৱগত কৰাই আছিল।'

ৰাঙাপাৰাত সংঘটিত ৰে'ল দুৰ্ঘটনাত নিজামৰ ভায়েক আৰু সিহঁতৰ ভালেকেইজনক তাইৰ সহায়তেই নিহত কৰা হৈছিল। 'নিজাম কোন?', বিকাশে ততাতৈয়াকৈ সুধিলে।

সন্ত্ৰাসৰ গোপন নাম। কিন্তু প্ৰণীতাই সিহঁতলৈ তাইৰ কৌশলেৰে ধ্বংস মাতি আনিলে। এইবোৰ কথা সকলো নিজামে গম পালে। এদিন হঠাৎ তাই ফোনত কথা কৈ নাম্বাৰটো কল বুটনৰ পৰা ডিলিট কৰিব পাহৰিলে আৰু নিজামে কম্পিউটাৰ সেবাৰ জৰিয়তে প্ৰণীতাৰ ফোন নম্বৰৰ পৰা যোৱা লাষ্ট কল নাম্বাৰ বিচাৰি পালে। ফোনত তাই কথা পাতি থাকোঁতেই নিজামৰ সন্দেহ হৈছিল আৰু এতিয়া সেই নম্বৰৰ সম্পূৰ্ণ বিৱৰণ নিজামৰ হাতত পৰিল। নিজামে প্ৰণীতাক মাতি নি টেবুলৰ আগত বহুৱাই উক্ত নম্বৰটো তাইৰ ফোনত মাৰি লাউড স্পীকাৰত লগাই থ'লে। প্ৰণীতাই সুধিলে, 'কাক ফোন লগাইছে, নিজাম ভাইজান?' এনেতে বাজি উঠিল, 'হেল্ল প্ৰণীতা কোৱা, আৰু কি খবৰ আছে?' প্ৰণীতাৰ তেতিয়া কেনেকুৱা অনুভূতি, বুজি পাবলৈ বিকাশৰ বেছি সময় নালাগিল। নম্বৰটো মোৰেই আছিল, ইন্সপেক্টৰে ক'লে। তাৰ পিছত সিহঁতে তাইৰ লগত বহুত বেয়া কৰিলে। এদিনত আধা ৰুটি দি, চকীত বান্ধি কোবাব আৰম্ভ কৰে

প্ৰণীতাক। পানীত বুৰিয়াই তাইক আধামৰা কৰি চিতান পাহাৰৰ দাঁতিত তাইক গুলীবিদ্ধ কৰি হত্যা কৰি চিলিচা নৈত পেলাই থৈ যায় ১৯ এপ্ৰিলত। বিকাশে অশ্ৰুসিক্ত নয়নেৰে ক'লে, 'আৰু আজি ২৫ মে'। এমাহৰো বেছি হৈ গ'ল মই এইবোৰ একোকে গম নাপাওঁ।'

আজি তাইৰ কাৰণে সকলো জনগণ একসঙ্গ হৈ ওলাই আহিছে প্ৰণীতাৰ ন্যায়ৰ কাৰণে। বহুতো আঘাতপ্ৰাপ্তও হৈছে। কিয়নো সকলোৱে প্ৰণীতাক মৃত্যুৰ পিছত আকোঁৱালি লৈছে। তাইৰ মৃত্যুত সকলো বাককদ্ধ। কিন্তু তাইৰ গোপন কৌশলবোৰৰ বিষয়ে অক ময়েই অৱগত। বহুতে নাজানে এই কথা। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ উত্তপ্ত পৰিস্থিতিৰে মই ভাবোঁ সকলোৰে বুজন হ'ব, প্ৰণীতাৰ ন্যায় প্ৰাপ্তিৰ কথা। মই বিচাৰো এয়া। কাৰণ মই তাইক নিজৰ জীৱ দৰেই ভাল পাইছিলোঁ। আজিৰ সংঘৰ্ষত তুমি জানা, যথেষ্ট সংগঠনো জড়িত আছিল।

মই জানো চাৰ্। মই আগতেও অনুভৱ কৰিছিলোঁ। কাৰণ, চাৰ্ মই প্ৰণীতাক সৰুৰে পৰা দেখি আহিছো। মোৰ মাহী মাৰ ছোৱালী হ'লেও মই তাইক কেতিয়াও ভবা নাছিলোঁ, মোৰ নিজৰ নহয় বুলি আৰু তাইকো কেতিয়াও অনুভৱ কৰোৱা নাছিলোঁ আৰু হ'বলৈয়ো দিয়া নাছিলোঁ মোৰ নিজৰ ভনী নহয় বুলি, আৰু মোৰ এতিয়াও বিশ্বাস কৰিবলৈ অসুবিধা হয়। মই তাইক ... মই তাইক বহুত মৰম কৰিছিলোঁ। মই ... মই তাইৰ কাৰণে ... সি প্ৰণীতাৰ নাম লৈ চিঞৰি কান্দি উঠিল প্ৰণীতা ...।

তাইক মোৰ মায়ে সৰুতে ভাল চকুৰে চোৱা নাছিল। কম পৰিমাণে হ'লেও মায়ে তাইক অত্যাচাৰ কৰিবহে বিচাৰিছিল। তাইৰ প্ৰতিদিন ... প্ৰতি পল এতিয়াও মোৰ চকুত ভাহে। প্ৰণীতাই যেন এদিন কিবা আচৰিত কৰিব মোৰ মনে কৈ আছিল, আৰু অনুভৱ কৰিছিলোঁ। মই তাইৰ কাৰণে একো বিশেষ কৰিব নোৱাৰিলোঁ , চাৰ্। আৰু আজি তাইৰ কাৰণে এটোপাল চকুপানী ... মাথোঁ চকুপানী। চাৰ্ মই প্ৰণীতাৰ প্ৰতিদিন, প্ৰতিটো পলৰ কথা সোঁৱৰি এখন উপন্যাস লিখিব বিচাৰিম। আপোনাৰ সহায় পালে মোৰ যথেষ্ট সহায় হ'ব। অ' ময়ো বিচাৰিম, তোমাকে, সহায় কৰিম প্ৰণীতাৰ বাবে ... মাথোঁ প্ৰণীতাৰ বাবে। ♦

(থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত গল্প, যুটীয়াভাৱে)

সাত ভনী সম্পৰ্কে কিছু তথ্য

- অৰুণাচল প্ৰদেশক "কাহিলি পুৱাৰ উজ্জ্বলিত পৰ্বতমালাৰ ভূমি" বুলিও জনা যায়।
- অসম "ৰত্নানদী আৰু নীলা পাহাৰৰ" ভূমি হিচাপেও পৰিচিত ।
- মনিপুৰক "ভাৰতৰ ৰত্ন" বুলিও জনা যায়।
- মেঘালয় "পূবৰ স্কটলেণ্ড " হিচাপেও জনাজাত ।
- মিজোৰামক "শান্তি আৰু উন্নতিৰ' ভূমি বুলিও জনা যায়।
- নাগালেণ্ড "পূবৰ ছুইজাৰলেণ্ড" হিচাপেও প্ৰখ্যাত ।
- ত্ৰিপুৰা "সেউজ ভূমিৰ স্থল" নামেৰেও পৰিচিত ।

ভিক্ষাৰী

ৰীমা দত্ত
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাষিক
কলা বিভাগ

যোবাৰাতি সি শুব পৰা নাছিল, ঠাণ্ডা জাৰত কঁপা তাৰ শৰীৰে বিচাৰিছিল একুৰা জুই, উমলগা। আজি কিন্তু তাৰ টোপনি আহিছে। পেটৰ জুইকুৰাই কষ্ট দিয়ে, তথাপি শীতে আমনি কৰা নাই। কিয় কৰা নাই? সি অলপ আচৰিত হৈছিল। ৰাতিপুৱা উঠিহে গম পালে তাৰ কাষত শুই আছিল দুটা কুকুৰ, বৰ উমলগা, সিহঁতৰ গাবোৰ। এইদৰেই আচৰিত ধৰণে তাৰ অভাববোৰ নোহোৱা হয়, সেয়েহে ভগৱানৰ প্ৰতি মাজে মাজে তাৰ ভক্তি হয়। এবাৰ সি ভোকত ৰ'ব নোৱাৰি নদীলৈ গৈছিল। পানী খাবলৈ নহয়, আত্মহত্যা কৰিবলৈ। নৈৰ পাৰৰ হাত-ভৰি নোহোৱা ভিক্ষাৰীটোক নেদেখিলে সি হয়তো আজিলৈ নাথাকিলেহেঁতেন। সি বুজি নাপায়, কিয় জীয়াই আছে সি? আচলতে সি নাজানেই জীৱন কি!!!

মাৰোৱাৰী হোটেলখনৰ মালিকজনে তাক সদায় এসাজ বোৱা-খোৱা খাবলৈ দিয়ে। সি তৃপ্তিৰে খায়। মানুহবোৰক মাজে মাজে ভাল লাগে তাৰ। কিন্তু, কুকুৰ, ঘোঁৰা তাৰ বৰ মৰমৰ। গৃহস্থই এৰি দিয়া বেমাৰী ঘোঁৰাটোক সি বৰ মৰম কৰে। ফাপৰে থুৱা কুকুৰকেইটা সদায় তাৰ পিছে পিছে ঘুৰে। মাৰুতি গাড়ীকেইখন তাৰ সন্মুখেৰে যেতিয়া চলি যায়, সি আঁতৰি দিয়ে। সি কিবা অদ্ভুত বস্তু বুলি ভাবে, ইমান জোৰেৰে যায়। যেতিয়া ভগা ঠেলাখনত ছাগলীবোৰ লৈ বুঢ়া কাকা আহে, তাৰ খুব ভাল লাগে। ঠেলাখন খুউব লাহে লাহে যায়, তাৰ দৰে। সিও যায় বহুদুৰ ঠেলাখনৰ পিছে-পিছে।

মাজে মাজে সি চিনেমাহলৰ সন্মুখলৈ গৈছিল। মানুহবোৰ তালৈ ইমান ভিৰ কৰি যায়, তাৰ সন্দেহ হয়, কোনোবাই ছাগে খোৱা বস্তু দান দিছে। দুদিনমান সি চাবলৈ গৈছিল কিন্তু তাক লঠিয়াই গতিয়াই বাহিৰ কৰি দিলে। এদিন খুউব জোৰ কৰি সি হলৰ ভিতৰলৈ গৈছিল, মানুহবোৰে তাক দেখি চিঞৰি দিছিল আৰু খেদি খেদি বাহিৰ কৰি দিছিল। অৱশ্যে খেদি নিদিলেও সি নাথাকিলেহেঁতেন, কাৰণ মানুহবোৰৰ চিঞৰত আৰু হলৰ পৰ্দাত অদ্ভুত আকাৰৰ মানুহ দেখি সি নিজেই অত্যন্ত ভয় খাইছিল।

তাৰ বয়স প্ৰায় চল্লিশ মান হ'ব। শুকাই-ক্ষীণাই যোৱা চেহেৰা দেখি তাক সত্তৰ বছৰীয়া যেন লাগে। তাক প্ৰায়েই লক্ষ্য কৰো ভৰলু-মাছখোৱাৰ শুচৰে-পাজৰে। প্ৰথম দেখাৰ দিনা মোৰ বৰ ভয় লাগিছিল। মই আৰু মোৰ লগৰ ছোৱালীকেইজনী দৌৰি পলাইছিলোঁ। সি হাঁহিছিল, নাজানো কিয়? আমি অলপ দূৰত কথা পাতি আছিলো। কথাৰ মাজতে মই তাক লক্ষ্য কৰি থাকিলোঁ। সি ভৰলু পাৰ্কত বহি থকা এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাক জুমি-জুমি চাই আছিল। মনত সন্দেহ হৈছিল, কিয় চাইছে সি তেনেদৰে? তাৰো প্ৰেম কৰিবলৈ মন যায় নেকি? তাৰ জীৱনৰ বিষয়ে, আশা-আকাংক্ষাৰ বিষয়ে মোৰ জানিবলৈ মন গ'ল। সেয়ে তাক স্থিৰ চিত্তে লক্ষ্য কৰিলোঁ। সি বহুবাৰ সিহঁত হাললৈ চাই আছিল। মনত আকৌ সন্দেহ হ'ল, সিও কোনোবা 'মজনু' নহয়তো! তাৰো চাগৈ অতীত জীৱনত কোনোবা প্ৰেমিকা আছিল। কিন্তু তাৰ এই অৱস্থা হ'ল .....। এনেতে সিহঁত দুটা অৰ্থাৎ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাহাল উঠিল, ভিক্ষাৰীজন দৌৰ মাৰি গ'ল সিহঁত বহা ঠাইখিনিলৈ আৰু মোৰ সকলো সন্দেহত যতি পেলাই সি ভোকাতুৰৰ দৰে পৰি থকা আইচক্ৰীমৰ বাটি দুটা চেলেকি খাবলৈ ধৰিলে। পিছত সদায় লক্ষ্য কৰোঁতে বুজি উঠিছিলো, তাৰ জীৱনৰ বিষয়ে আৰু ইয়াকো গম পাইছিলো যে কোনোবাই পেলাই দিয়া আইচক্ৰীমৰ বাটি চেলেকি সি খুউব ভাল পায়। ◆

কিয়???

অৰ্ণৱজ্যোতি শৰ্মা
বি.এছচি., আই.টি.

কাম কৰি তৎ পোৱা নাই শ্বেহনাজে। আৰু মাত্ৰ আজিৰ দিনটো হাতত আছে। কালি পুৱা ৬টাত ট্ৰেইন। আজিৰ ভিতৰতেই সকলো বস্তু ছিজিল কৰি থ'ব লাগিব। তাইৰ কাপোৰ-কানি, খোৱা-লোৱা, দৰৱ আদি সকলো লগত ল'ব লাগিব। কণমাণি ছোৱালীজনীক লৈ শ্বেহনাজে প্ৰথমতে যাব খোজা নাছিল। মাত্ৰ আঠ মাহ বয়স হৈছে। শ্বেহনাজে কৈছিল 'তাই অলপ ডাঙৰ হওক, ইমান সৰু বাচ্চাটোক লৈ ফুৰিব যোৱা মানে আমাৰো অসুবিধা, তাইৰো দিগদাৰি।' কিন্তু দীপকৰ জোৰত শেষত মানিবলগীয়া হ'ল 'একো নহয় দিয়া, সকলো বস্তু ভালদৰে লগত ল'লে কিনো অসুবিধা হ'ব।'

কাম কৰোঁতে কৰোঁতে শ্বেহনাজৰ হঠাৎ তিনি বছৰ আগৰ দেউতাকৰ ঘৰটো এৰি অহাৰ কথা মনত পৰি গ'ল। যিদিনা তাই দীপকৰ হাত ধৰি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিছিল, দেউতাকে তাইক এটা কথাই কৈছিল 'আজিৰ পৰা তই আমাৰ ওচৰত মৃত।' শ্বেহনাজে আচৰিত হৈ দেউতাকৰ ফালে এবাৰ চাই এই কথাটোৱেই ভাবিছিল যিজন মানুহৰ হাত ধৰি তাই আজি ইমান ডাঙৰ হ'ল, কেৱল মাত্ৰ যেন হিন্দু ল'ৰাক ভালপোৱা কাৰণে দেউতাকে আজি ইমান ডাঙৰ কথা ক'ব পাৰিলেনে! কথাবোৰ ভাবি থাকোতে হঠাৎ তাই সাৰ পাই দেখিলে, তাইৰ চকুৰ পৰা অজস্ৰ ধাৰাৰে পানী পৰি আছে। চকুপানীখিনি মচি তাই ভাবিলে দেউতাকৰো দোষ নাছিল। আমাৰ সমাজখন এতিয়াও ইমান আধুনিক হ'ব পৰা নাই যে, সহজতে এনেকুৱা এটা সম্বন্ধ মানি ল'ব পাৰিব। তদুপৰি সেই বছৰ তাই উচ্চমাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষা দিয়াৰ কথা আছিল। পঢ়াতো তাই চোকা আছিল। দেউতাকৰ সপোন আছিল তাইক ডাক্তৰ বনোৱা আৰু তাই প্ৰস্তুতিও লৈ আছিল। কিন্তু হঠাৎ তাইৰ জীৱনত দীপকৰ আগমনত সকলো হিচাপ যেন ওলট-পালট হৈ গ'ল। ইফালে দীপকৰ পৰিয়ালেও এজনী মুছলমান ছোৱালীক ঘৰৰ বোৱাৰী হিচাপে মানি লোৱাটো ধৰ্মবিৰুদ্ধ কাম বুলিয়েই ভাবিলে। গতিকে দুজন বিৰুদ্ধ ধৰ্মাবলম্বী ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নিঃসঙ্গ অৱস্থাত জীৱনৰ বাটত ভৰি দি নতুন পথ বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

বিয়াৰ পিছত সকলো ছোৱালীৰ দৰে শ্বেহনাজৰো ইচ্ছা আছিল দীপকৰ লগত ক'ৰবাত ফুৰিব যোৱাৰ। কিন্তু তেতিয়া দীপকে মাত্ৰ এম. এ. পাছ কৰি জুনিয়ৰ কলেজ এখনত সোমাইছিল। আয় ইমান সীমিত আছিল যে, সংসাৰ সম্বন্ধে অনভিজ্ঞ দুটা ল'ৰা-ছোৱালীৰ সতে সংসাৰৰ জটিল অংকটো কোনোমতেই মিলাব পৰা নাছিল। কলেজৰ পিছত টিউচন কৰি কোনোমতে ঘৰখন চলাইছিল। এনেকুৱা অৱস্থাত ফুৰিব যোৱাৰ বিলাসিতাটো শ্বেহনাজ আৰু দীপক দুজনেই অৰ্থহীন আবেগ বুলিয়েই ভাবিছিল। বিয়াৰ প্ৰায় দুবছৰৰ মূৰত চিম্পীৰ জন্ম। ইতিমধ্যে দীপকেও চৰকাৰী কলেজ এখনত স্থায়ী চাকৰি পাই গ'ল। বৰ্তমান চিম্পীক লৈ সিহঁতৰ সুখী সংসাৰ।

চাকৰী পোৱাৰ পিছৰে পৰা দীপকে শ্বেহনাজক ফুৰিব যোৱাৰ কথাটো কৈ আছিল। কাৰণ শ্বেহনাজে যদিও কেতিয়াও প্ৰকাশ কৰা নাছিল, তথাপি তাইৰ অৱদমিত ইচ্ছাটো বিয়াৰ পিছৰে পৰা দীপকে অনুভৱ কৰি আহিছিল। কিন্তু ছোৱালীজনীৰ জন্মৰ কাৰণে কেইদিনমান পিছুৱাব লগা হ'ল।

হঠাৎ শ্বেহনাজে চক খাই উঠিল! ঘড়ীৰ ফালে চাই দেখিলে ১১টা বাজি গৈছে। তাই মনতে ভাবিলে ইস্ ৰাম, মই যে কিনো কথা ভাবি আছো! আজি আৰু এইবিলাক কথা ভাবি লাভ আছে নে? যিটো হ'ব লগা আছিল সেইটো হৈয়েই গ'ল। অৱশ্যে কাম প্ৰায় হৈয়েই গৈছে। অকল দীপকক কেইটামান বস্তু আনিবলৈ পঠাইছে। সেই কেইটা ভৰাই ল'লে হৈ যাব।

আজিৰ পৰাই দীপকৰ ছুটী। সৰু ছোৱালীজনীক লৈ

তাই অকলে সকলো কাম চম্ভালিব নোৱাৰিব বুলি এদিন আগৰে পৰা দীপকে ছুটী লৈছিল। শেহনাজে উঠি চিম্পীক চালে তাই শুই আছে। এইখিনিতে পাকঘৰৰ কামখিনি কৰি ল'ব লাগিব। তাই খিৰিকিয়েদি চালে দীপক আহি আছে নেকি নাই। নিশ্চয় বন্ধু কাৰোবাক লগ পাই কথাকে পাতি আছে। মানুহজনে বন্ধু পালে সকলো কথা পাহৰি যায়। পাকঘৰত সোমোৱাৰ আগতে তাই চোফাত বহি টিভিটো চলালে। ৰিমোটটো লৈ চেনেলবোৰ ইফাল-সিফাল কৰি থাকোঁতে নিউজ চেনেল এটাত কিবা দৌৰাদৌৰিকৈ চাই তাই ৰৈ গ'ল। ক'ত বা কি হ'ল? আজিকালি টিভি খুলিলেই অকল হিংসা আৰু হিংসা। চাৰিওফালে মৃত্যুৰ বিভীষিকা। মানুহে মানুহক হত্যা কৰি ইমান যে ভাল পায়। আৰু ভাল নালাগে। ভাবি থাকোঁতেই তাই উত্তেজিত সংবাদদাতাৰ কণ্ঠস্বৰ শুনা পালে। গুৱাহাটীত বিস্ফোৰণত বহু মানুহ হতাহত। শুনিয়েই বুকু কঁপি উঠিল। দীপক এতিয়াও অহা নাই। ক'ত বা আছে - বিস্ফোৰণেই বা ক'ত হ'ল - ভাবিলেও ভয় লাগিছে। তথাপি মনত জোৰ আনি তাই বেলেগ নিউজ চেনেল এটাত আনিলে। তাতেও একেই খবৰ। গুৱাহাটীত তিনি ঠাইত বিস্ফোৰণ-হতাহত অসংখ্য, এতিয়া তাই আৰু ধৈৰ্য্য ৰাখিব নোৱাৰা হৈ পৰিল। লগে লগে দীপকক ফোন কৰিলে। কাৰণ এটা বিস্ফোৰণ তেওঁলোকৰ ওচৰৰ বজাৰত হৈছে। দীপক তো বজাৰতেই গৈছে। কিন্তু ফোনটো লগাই নাই। দৰকাৰৰ সময়তেই ফোনবোৰ নলগা হয়। তাই অনবৰত চেষ্টা কৰি থাকি কোনোমতেই লাইন নাপালে। তাই দৌৰ মাৰি ঘৰৰ বাহিৰত আহি দেখিলে হুলস্থুলীয়া পৰিবেশ। চিম্পী যে ঘৰত অকলে আছে তাই পাহৰিয়েই গ'ল। দৌৰি কাষৰ ঘৰত গৈ তাই চিঞৰিব ধৰিলে। চিঞৰ শুনি ইঘৰ-সিঘৰৰ পৰা সকলো ওলাই আহিল। তাইৰ মুখৰ পৰা দীপক ওলাই যোৱাৰ কথা শুনি ল'ৰা এটাই ক'লে-বৌ আপুনি শান্ত হওঁক, মই চাই আহিছো। তাই আৰু থিয় হৈ থাকিব নোৱাৰিলে, মাটিত পৰি গ'ল। সকলোৱে ধৰি-মেলি ঘৰৰ ভিতৰত আনি বিছনাত বহাই দিলে। এজনে ক'লে আপুনি ইমান চিন্তা কিয় কৰিছে, একো হোৱা নাই তাৰ। কিন্তু মানুহৰ ধৰ্ম হ'ল বিপদৰ সময়ত অকল বেয়া কথাটোৱে মনত আহি থাকে। শেহনাজে কান্দি কান্দি ক'লে-নাজানো কিয়, মোৰ খুব ভয় লাগি আছে।

হঠাৎ বাহিৰত এটা হুলস্থুলৰ শব্দ শুনি তাই দৌৰি বাহিৰত ওলাই আহিলে। খবৰ ল'ব যোৱা ল'ৰাজনে দৌৰি আহি তাইক সুধিলে 'বৌ, দাদায়ে ৰঙা চাৰ্ট পিন্ধিছে নেকি? হয়, আপুনি চিন্তা নকৰিব মই দুৰৰ পৰাহে চাইছো, পুলিচে ওচৰত যাব দিয়া নাই। ......' বাকীখিনি তাই আৰু সুধিব পৰা নাই। জ্ঞান হেৰাই মাটিত পৰি গ'ল।

কেতিয়া সাৰ পালে, ক'ব নোৱাৰে। সাৰ পাই তাই দেখিলে ঘৰৰ ভিতৰত মানুহ ভৰ্তি হৈ আছে। এক মুহূৰ্তত তাই ভাবিলে কি হ'ল? লগে লগে মনত এইটো ভাব আহিল-সৰ্বনাশ যি হোৱাৰ হৈয়ে গৈছে। কাষৰ এজনক সুধিলে 'শেষ হৈ গ'ল?' মানুহজনে একো ক'ব নোৱাৰিলে। লাহে লাহে উঠি বহি তাই যেন স্তব্ধ হৈ গ'ল। এটোপালো চকুপানী নপৰিলে। দেখিলে, ঘৰৰ ভিতৰত দীপকৰ মা-দেউতাও আছে। তাইৰ নিজৰ দেউতাও আহিছে। কান্দি-কান্দি শাহুৱেকে ক'ব ধৰিলে 'খালি নে? মোৰ ল'ৰাটোক খাই তোৰ শান্তি হ'ল নে? সেই কাৰণেই মই কৈছিলো .....' কিন্তু তাই কান্দিব পৰা নাই। কোনোবাই ক'লে ছোৱালীজনীক তাইৰ ওচৰত দিয়ক। তাইৰ কাৰণে কন্দাটো দৰকাৰ। চিম্পীক কোলাত লৈও তাইৰ চকুপানী নোলাল। তাই অকল নীৰৱ দৃষ্টিৰে শিশুটিৰ মুখৰ ফালে চাই থাকিল।

ইয়াৰ পিছত ঘটনা চিৰাচৰিত। হস্পিতালত গৈ মৃতদেহ চিনাক্ত কৰি তদন্তৰ পিছত সংকাৰৰ কাম। তিনিদিনৰ মূৰত অপঘাতত মৃত আত্মাৰ শ্ৰাদ্ধ-শান্তি। সকলো যেন তাই যন্ত্ৰচালিতৰ দৰে কৰি গ'ল। তাইক ইমান শক্তি যোগালে কোনে? ক'ব নোৱাৰিলে। ভগবানে চাগে এনেদৰেই মানুহৰ পৰীক্ষা লয়। ... কিন্তু তাইৰ দোষ কি আছিল? কিহৰ বাবে এই পৰীক্ষা? তাইৰ ছোৱালীজনীৰ বা কি দোষ আছিল? তাইতো কাৰো একো ক্ষতি কৰা নাই! ভগৱান ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰেনে? এই অকণমান শিশুটিক লৈ তাই এতিয়া কি কৰিব? ক'ত যাব? কাৰণ দীপক বা তাইৰ পৰিয়ালৰ কোনেও তেওঁলোকৰ দায়িত্ব ল'ব খোজা নাই। অকলশৰীয়া হৈ তাই গোটেই জীৱনটো কটাব পাৰিব নে? তাইৰ ছোৱালীজনীৰ ভৱিষ্যৎ কি হ'ব? এইবোৰ প্ৰশ্ন তাইৰ ভিতৰত খুলি খুলি খাব ধৰিলে। সন্ত্ৰাসৰ জুয়ে যেন দীপকৰ লগতে তাইক আৰু ছোৱালীজনীক পুৰি ছাৰখাৰ কৰি দিলে।

সন্ত্ৰাসে সন্ত্ৰাসক জন্ম দিয়ে - কথাষাৰ শেহনাজে কেতিয়াবা শুনিছিলহে। এতিয়া তাইৰ ছোৱালীজনী ডাঙৰ হোৱাৰ পিছত সকলো কথা শুনি বিদ্বেষ-ঘৃণা-খঙতে যদি সেই একে পথতে ভৰি দিয়ে, তেনেহ'লে তাৰ দায়িত্ব ল'ব কোনে? চৰকাৰে নে দীপকৰ পৰিয়ালে? নে তাইৰ নিজৰ পৰিয়ালে? নে তাই নিজে? উত্তৰ দিব পৰা কোনোবা আছে নে??? ◆

সন্ধ্যা, জোনাক আৰু কিছু নীৰৱতা

সমৰজ্যোতি দাস
স্নাতক প্ৰথম যাথাষিক
ইলেক্ট্ৰনিক্স বিভাগ

জোনাকী পৰুৱা

জোনাকী পৰুৱা ..... ধৰি পাইছা?

কি হ'ব ধৰিলে?

একো নহয়, পোহৰবোৰ মুঠিত ভৰাই ভাল লাগে।

কোনে কৈছিল বাৰু?

...ধ্যেৎ কোনোৱে কোৱা নাছিল।

... তেন্তে ক'ত পঢ়িছিলো?

... সেইটোও পাহৰিব লাগেনে, অনুৰাধা শৰ্মা পুজাৰীৰ কিতাপত, "এজন ঈশ্বৰৰ সন্ধানত" উপন্যাসখনত।

- এতিয়া ন' মান বাজিছে ছাগে। মই পদুলিলৈ ওলাই আহিছোঁ। বাহিৰত জোনাক নাই, আকাশত মাত্ৰ এটি-দুটি তৰাই তিৰবিৰাই আছে। কিন্তু অসংখ্য জোনাকীয়ে আমাৰ সন্মুখৰ খালী প্লটটো ভৰাই তুলিছে। ইমানবোৰ জোনাকী বাৰু আজি ক'ৰ পৰা গোট খালে মোৰ সংগী হ'বলৈ?

জোনাকী পৰুৱাৰ লগত মোৰ সম্বন্ধ বৰ নিবিড় হৈ পৰিছে। সিহঁতে বিলোৱা পোহৰৰ টুকুৰাবোৰে যেন দুচকুত সোমাই হিয়াখন উজলাই তোলে .....।

আজি যে মই তন্ময় হৈ চাই ৰৈছোঁ। চকু আঁতৰাই আনিব পৰা নাই .....।

মই যে জোনাকী ইমান ভাল পাওঁ।

মোৰ দৰে কোনোবাই জোনাকী পৰুৱা চায়নে?

ইমানকৈ ভাল পায়নে?

পায়তো, ... সন্ধ্যা ... সন্ধ্যাস্মিতাই

সন্ধ্যাইনো নিশাৰ কোনটো বস্তু ভাল নাপায়, গোলাকাৰ উজ্জ্বল জোনবাই, জিলমিল তিৰ্বিৰ্ তৰাবোৰ।

তাই বাৰু জোনাক গলা নিশাবোৰত জিলিকি থকা আপলি ক'লপাত ভাল পাইছিলনে?

এৰা, এই বিষয়ে তাইচোন মোক নক'লে। কি! যে! দহটা বছৰ একেলগে কটালো, এই সৰু কথাটো বাৰু সুধিবলৈ বৈ যাব লাগেনে?

মোৰ মনটো বৰ অশান্ত হৈ পৰিছে। জোনাকীবোৰৰ ফালে চাই আছোঁ, পিছে মনতো উৰা মাৰিছে সন্ধ্যাৰ ওচৰলৈ ... অতীতলৈ ....।

যেতিয়া তাইক প্ৰথম লগ পাইছিলোঁ, তেতিয়া তাই কেনে আছিলনো? একেই, জোনাক আৰু জোনবাই ভালপোৱা। লাহে লাহে আমি ডাঙৰ হৈছিলোঁ। এদিন তাইক সুধিছিলোঁ "তুমি আকাশ চোৱানে?" তাই অলপ হাঁহি মাৰি মোৰ ফালে বেকাকৈ চাই কৈছিল, "অ' নিশাৰ আকাশ" আৰু মোৰ হাতত লাহেকৈ ধৰিম নধৰিমকৈ ধৰিছিল।

মই বুজি পাইছিলোঁ যে তাই এজনী অন্তৰ্মুখী ছোৱালী। মনৰ কথা কাৰো আগতে মুকলিকৈ প্ৰকাশ নকৰা ছোৱালীজনীক মই নতুনকৈ আবিষ্কাৰ কৰিছিলোঁ ... তাই হাঁহিব বিচাৰে ... কিন্তু নোৱাৰে, কিয় নোৱাৰে মই বহুবাৰ সুধিম বুলি ভাবিও ৰৈ গৈছিলোঁ।

সন্ধ্যা, জোনাক আৰু কিছু নীৰৱতা

সমৰজ্যোতি দাস
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক
ইলেক্ট্ৰনিক্‌চ বিভাগ

জোনাকী পৰুৱা

জোনাকী পৰুৱা ..... ধৰি পাইছা?

কি হ'ব ধৰিলে?

একো নহয়, পোহৰবোৰ মুঠিত ভৰাই ভাল লাগে।

কোনে কৈছিল বাৰু?

...ধোৎ কোনোৱে কোৱা নাছিল।

... তেন্তে ক'ত পঢ়িছিলো?

... সেইটোও পাহৰিব লাগেনে, অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ কিতাপত, "এজন ঈশ্বৰৰ সন্ধানত" উপন্যাসখনত।

- এতিয়া ন' মান বাজিছে ছাগে। মই পদুলিলৈ ওলাই আহিছোঁ। বাহিৰত জোনাক নাই, আকাশত মাত্ৰ এটি-দুটি তৰাই তিৰবিৰাই আছে। কিন্তু অসংখ্য জোনাকীয়ে আমাৰ সন্মুখৰ খালী প্লটটো ভৰাই তুলিছে। ইমানবোৰ জোনাকী বাৰু আজি ক'ৰ পৰা গোট খালে মোৰ সংগী হ'বলৈ?

জোনাকী পৰুৱাৰ লগত মোৰ সম্বন্ধ বৰ নিবিড় হৈ পৰিছে। সিহঁতে বিলোৱা পোহৰৰ টুকুৰাবোৰে যেন দুচকুত সোমাই হিয়াখন উজলাই তোলে .....।

আজি যে মই তন্ময় হৈ চাই ৰৈছোঁ। চকু আঁতৰাই আনিব পৰা নাই .....।

মই যে জোনাকী ইমান ভাল পাওঁ।

মোৰ দৰে কোনোবাই জোনাকী পৰুৱা চায়নে?

ইমানকৈ ভাল পায়নে?

পায়তো, ... সন্ধ্যা ... সন্ধ্যাস্মিতাই

সন্ধ্যাইনো নিশাৰ কোনটো বস্তু ভাল নাপায়, গোলাকাৰ উজ্জ্বল জোনবাই, জিলমিল তিৰ্‌বিৰ্ তৰাবোৰ।

তাই বাৰু জোনাক গলা নিশাবোৰত জিলিকি থকা আগলি ক'লপাত ভাল পাইছিলনে?

এৰা, এই বিষয়ে তাইচোন মোক নক'লে। কি! যে! দহটা বছৰ একেলগে কটালো, এই সৰু কথাটো বাৰু সুধিবলৈ বৈ যাব লাগেনে?

মোৰ মনটো বৰ অশান্ত হৈ পৰিছে। জোনাকীবোৰৰ ফালে চাই আছোঁ, পিছে মনতো উৰা মাৰিছে সন্ধ্যাৰ ওচৰলৈ ... অতীতলৈ ....।

যেতিয়া তাইক প্ৰথম লগ পাইছিলোঁ, তেতিয়া তাই কেনে আছিলনো? একেই, জোনাক আৰু জোনবাই ভালপোৱা। লাহে লাহে আমি ডাঙৰ হৈছিলোঁ। এদিন তাইক সুধিছিলোঁ "তুমি আকাশ চোৱানে?" তাই অলপ হাঁহি মাৰি মোৰ ফালে বেকাকৈ চাই কৈছিল, "অ' নিশাৰ আকাশ" আৰু মোৰ হাতত লাহেকৈ ধৰিম নধৰিমকৈ ধৰিছিল।

মই বুজি পাইছিলোঁ যে তাই এজনী অন্তৰ্মুখী ছোৱালী। মনৰ কথা কাৰো আগতে মুকলিকৈ প্ৰকাশ নকৰা ছোৱালীজনীক মই নতুনকৈ আৱিষ্কাৰ কৰিছিলোঁ ... তাই হাঁহিব বিচাৰে ... কিন্তু নোৱাৰে, কিয় নোৱাৰে মই কথবাৰ সুধিম বুলি ভাবিও ৰৈ গৈছিলোঁ।

এই জিজ্ঞাসা দুচকুত লৈ মই তাইৰ ওচৰ চাপিছিলোঁ। তাই মোক সকলো কৈছিল, তাই খুৰাক খুৰীয়েকৰ সতে থাকে। সৰুতে পিতৃ-মাতৃক হেৰুওৱা দুৰ্ভগীয়া কেইজনৰ মাজৰ এজনী তাই। অৱশ্যে খুৰাক খুৰীয়েকৰ পৰা তাই পাইছে অফুৰন্ত মৰম। তথাপিও, দৈনন্দিন এটি যন্ত্ৰসম জীৱন প্ৰণালী সাৱটিলে তাই অনুভৱ কৰে, কোনোবাখিনিত এটি বিশাল শূন্যতা। এবোজা জীপাল বিষাদে বোবা কৰি পেলোৱা মুখখনিয়ে সেয়ে তাই গীত গাব নোৱাৰে।

মই ভাবিছিলোঁ, তইক হুৱাব লাগিব। তাইৰ বিষাদ যন্ত্ৰণা মই তাইৰ পৰা গুচিব লাগিব যেনেকৈ হ'লেও। মই নৱবৰ্ষৰ গ্ৰীটিংছ কাৰ্ডখনিতে সেয়ে মই তাইলৈ লিখিছিলোঁ

Some people are like flowers,
who spread the perfume of joy
wide ... and ... far
...... just you are .....

তাই কাৰ্ডখনি মেলি সুধিছিল, "মই সঁচাই এনেকুৱা নে জোনাক?" মই মূৰ দুপিয়াইছিলোঁ। তাই মিচিকিয়াই হাঁহি মোৰ দুচকুৰ ফালে চাইছিল আৰু সাৱটি ধৰিছিল অলপ সময়। আমি নিস্তব্ধ হৈ বৈছিলোঁ।

লাহে লাহে আমি নিবিড় হৈ গৈছিলোঁ। নাজানো কিয় তাইৰ হাঁহিবোৰ আজি মোৰ জিৰণিৰ স্থান হ'বলৈ ধৰিলে। আৰু তাৰ কিছুদিন পিছত আমাৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ দিনা বাছত অন্তাক্ষৰী খেলোতে তাই প্ৰাণ খুলি গাইছিল, হাঁহিছিল। সেই হাঁহিৰ ঢৌবোৰে মোক গৌৰৱ আৰু কৃতকাৰ্যতাৰ জখলাৰে ক্ৰমাৎ উঠাই নিছিল।

এনেদৰেই সন্ধ্যা সলনি হৈছিল। পিছলৈ তাইৰ সেই 'হাঁহি আনন্দ'ৰ আগত 'চিংপখিলী' বুলি পৰিচিত ময়ো যেন ম্লান পৰিছিলোঁ। তাই দিনৰ ৰ'দালিও ভাল পাবলৈ লৈছিল। আৰু মই ভালপোৱা হৈছিলোঁ জিল্‌মিল্ সন্ধ্যাৰ জোনাক তিৰবিৰ তৰাবোৰৰ হাঁহি-ফুৰ্তি।

আজি বাহিৰত জোনাক নাই। দুই এটি তৰা গুলোৱা দেখিছিলোঁ, পিছে এচপৰা ক'লীয়া ডাৱৰে তাকো আবৰি পেলালে। সেইদৰে মোৰ মনটোও বিষাদে আবৰি পেলালে।

এদিন এসোপামান হেঁপাহ দুচকুত সানি সন্ধ্যা মোৰ ওচৰ চাপিছিল, তাই দিল্লীলৈ যাব, খুৰাক-খুৰীয়েকৰ সতে। সিদিনা, তাইৰ সেই আনন্দত ময়ো মতলীয়া হৈছিলোঁ ...। পিছদিনা সন্ধ্যা গৈছিলগৈ।

মই হেঁপাহেৰে তাই ওলটি অহালৈ বাট চাইছিলোঁ। আমি মিলিজুলি সজা সপোনৰ কাৰেঙত উঠি-ভাহি ফুৰিছিলোঁ। পিছে হঠাতে এদিন সেই কাৰেং ভাগি থাকিল, মই নিঃস্ব হৈ পৰিলোঁ

খবৰ পাইছিলোঁ, সন্ধ্যাহঁত দুষ্কৃতিকাৰীৰ এক বোমা বিস্ফোৰণৰ বলি হৈছিল। মই চকুৰে এন্ধাৰ দেখিছিলোঁ, অনুভৱ কৰিছিলোঁ ... সন্ধ্যাৰ অনুপস্থিতি বৰ অসহনীয়।

"মই ভালপোৱা হ'লো নিশাৰ এই নীৰৱতা"

এটোপাল তপত অশ্ৰু মোৰ হাতত পৰিছে।

বাৰাণ্ডাৰ ৰেলিঙত আউজি মই বহি আছোঁ। মোৰ ঘৃণা উপজিছে আজিৰ সমাজলৈ, বিশ্বলৈ, নিজৰ মাজতে খোৱা-কামোৰা কৰি মৰা ভাইবোৰলৈ, নিৰীহৰ প্ৰাণ লোৱা মানুহৰূপী বৰ্বৰবোৰলৈ।

অশ্ৰুভৰা চকুযুৰিৰে মই জোনাকীবোৰলৈ চাই কৈছোঁ। সন্ধ্যা হয়তো ইয়াৰ মাজতে আছে, মোলৈ চাই আছে।

"জোনাক ...." মায়ে মোক মাতিছে। মই ভিতৰলৈ উঠি গ'লো।

যাওঁতে চকুপানীবোৰ মচি জোনাকীবোৰলৈ চাই ক'লো

আকৌ আহিবা দেই, মোৰ সন্ধ্যাক লগত লৈ, ... দুচকুৰে সোমাই হিয়াখন জিলিকাই তোলা এবোজা মৰমৰ পোহৰ লৈ ..... আহিবা দেই ...। ♦

•••••••

কালৰ বিপৰ্যয়

মৃণাল কলিতা
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাষিক

শীতৰ সেমেকা ৰাতি ডাঠ কাপোৰৰ অভাৱত আৰু ঠাণ্ডাৰ প্ৰকোপত যেন আইতাৰ টোপনি নাহিল। সেয়ে হয়তো পুৱতি নিশাৰ ৪ বজাতে শোৱাপাটি ত্যাগ কৰি মজিয়াত কঁপি কঁপি কিবাকিবি চিন্তা কৰি বহি আছে। সম্পূৰ্ণৰূপে বুঢ়ী হোৱা নাই যদিও আৰ্থিক অস্বচ্ছলতা আৰু জীৱনত পোৱা দুখৰ চাপত চাপে বুঢ়ী অৱস্থা লাভ কৰিছে।

এনেতে হঠাৎ সাৰ পোৱা 'প্ৰবালে' চকু মোহাৰি মোহাৰি আইতাকৰ পিনে চাই মাত লগালে । অ' আইতা, আপোনাৰ হৈছে কি? ইমান ঠাণ্ডাত পুৱতি নিশাত উঠি মন মাৰি বহি আছে যে? হয়তো মই অহাৰে পৰা আপোনাৰ দুখৰ বোজা আৰু অধিক বৃদ্ধি পাইছে। এনেতে থোকাথুকি মাতেৰে আইতাকে মাত লগালে এইবোৰ কি কৈছ? মোৰ সোণ, তই অহাৰ পৰা মোৰ একো বোজা হোৱা নাই অ'। বৰং মই তোৰ নিচিনা নাতি এজন পাই মই মোৰ বৰ্তমানৰ বুঢ়ী অৱস্থাত সকাহপাইছো। তেতিয়াহ'লে আপুনি কি চিন্তা কৰি বহি থাকে? মই যে আপোনাক মোৰ মা-দেউতাৰ জীৱন কাহিনীৰ বিষয়ে ক'ব দিছিলো, আপুনি নক'লে কিন্তু। এতিয়া কওঁক নহ'লে আইতা, প্লীজ।

'প্ৰবাল'ৰ কথা শুনি আইতাকৰ গাত মানসিকভাৱে আঘাত লাগিছিল যদিও তেওঁ সকলো দুখ সহ্য কৰি থোক-থোকি মাতেৰে ক'বলৈ ধৰিলে। বোপা অ' একপ্ৰকাৰে ভগৱানেও ভালেই কৰিছে কিয়নো আমাৰ পৰিয়ালৰ নিষ্ঠুৰ আৰু কষ্টকৰ জীৱনটো তই ভোগ কৰিব নাপালি। মই ক'বকে নোৱাৰিলো মোৰ চকুৰ পচাৰতে আমাৰ জীৱনৰ আটাইবোৰ সুখ, হাঁহি-ধেমালি এক প্ৰচণ্ড বানপানীয়ে উটুৱাই নিয়াৰ নিচিনাকৈ কেনেকৈ উটি গ'ল। কিন্তু এতিয়া মোৰ চিন্তা তোৰ ওপৰত কাৰণ মইতো এতিয়া মৰহি যোৱা ফুলৰ নিচিনা সৰিবলৈহে বাকী আছো। নিষ্ঠুৰ ভগৱানেও তোৰ মাৰা-দেউতাৰাক এই সংসাৰৰ জ্বালা-যন্ত্ৰণাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি মোকহে এই বুঢ়ী বয়সত এই বিশাল শোক সাগৰৰ কোবাল সোঁতত অকলে পেলাই থৈ গ'ল। কথাটো শুনি প্ৰবালৰ দুচকুৰে বৈ অহা চকুলোৰে পিন্ধি থকা পোচাকযোৰৰ প্ৰায় অংশেই তিয়াই পেলালে। কান্দোনৰ সুৰত সি ক'লে তাৰ মানে আইতা, মোৰ মা ঢুকাইছে ..

কিন্তু কেনেকৈ ...? আৰু দেউতা ...?

আইতাকে পুনৰ ক'বলৈ ধৰিলে, মোৰ মনত পৰিলে বেয়াই লাগে। আমাৰ জীৱনৰ সেই নদন-বদন অৱস্থাৰ কথা। তোৰ দেউতাৰা সাধাৰণ কেৰাণী পদত চাকৰি কৰিছিল যদিও বাস্তৱ জীৱনত আমি কোনো ধৰণৰ অভাৱৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হোৱা নাছিল। আমাৰ মাটিৰ পৰিমাণ আছিল অধিক। তাত উৎপন্ন হোৱা শাক-পাচলিৰে আমাৰ পৰিয়ালটো ধুনীয়াকৈ চলাৰ উপৰিও আমাৰ আৰ্থিক অভাৱো দূৰ হৈছিল। সেই সময়াত আমাৰ পৰিয়ালৰ সুখ, হাঁহি-ধেমালি আৰু নদন-বদন অৱস্থাতো ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ ঈৰ্ষাৰ বিষয় আছিল। মানুহৰ জীৱনটো নানা ধৰণৰ ঘাত-প্ৰতিঘাতেৰে পৰিপূৰ্ণ। সেই ঘাত-প্ৰতিঘাতেৰে পৰিপূৰ্ণ জীৱনটোত সুখৰ মাজত কেতিয়াবা কেতিয়াবা দুখেও ভুমুকি মাৰে কিন্তু কেতিয়াবা দুখে এনেকে ভুমুকি মাৰে যে তাৰ মাজত সুখে ভুমুকিয়াবলৈ সুযোগ নাপায়। ৰথৰ চকাৰ নিচিনা আমাৰ জীৱনৰ চক্ৰটোৱে এদিন উচ্চ স্তৰত থকা আমিবোৰক ভাগ্যৰ পৰিবৰ্তনে এদিন নিম্ন শ্ৰেণীলৈ লৈ আহিছিল।

প্ৰায় ছয় বছৰ মান আগৰ কথা। নাকে-কাণে ভাতকেইটা গুজি লৈ তই স্কুললৈ যোৱাৰ পিছত দেউতাৰাৰ শোৱা কোঠাত ফোনটো বাজি আছিল। ফোনটো বাজি উঠা দেখি শোৱা কোঠালৈ গৈ ফোনটো ৰিচিভ কৰিছিল তোৰ দেউতাৰাই আৰু সেইদিনাৰ পৰাই যেন নিয়তিৰ দৃষ্টি আমাৰ ওপৰত। গা বেয়া লাগি থকা কাৰণে সি সেইদিনা অফিচলৈ যোৱা নাছিল। কিন্তু ফোনটো ৰিচিভ কৰিয়েই বিশেষ এখন ইম্পৰ্টাণ্ট মিটিং থকা

বুলি সি অফিচলৈ গুচি গ'ল। আবেলি সি এখন শেঁতা পৰা মুখ লৈ ঘৰত সোমাল। মই তাক কি হৈছে বুলি সুধিছিলোঁ, কিন্তু সি উত্তৰত একো নক'লে আৰু একো নোখোৱাকৈ নীৰৱে তাৰ শোৱা কোঠাটোত সোমাই পৰিল। মৌনতাৰে যেন সি এক ৰজনীক বিদায় দিলে।

পিছদিনাৰ কথা, সি শোৱাপাটি ত্যাগ কৰি গা ধুই ডাইনিং টেবুলত ব্ৰেকফাষ্ট কৰিবলৈ বহিল। মই ৰাতিপুৱাই তাৰ কি হৈছে সুধিব খোজা নাছিলোঁ। কালিৰ পৰাই ভালকৈ মাত-কথা দিয়া নাই আৰু একো খোৱাও নাই। কিবা অসুখ-বিসুখ হৈছে নেকি? আৰু তেতিয়াই সি একো হোৱা নাই বুলি নিম্নসুৰত কৈছিল।

কিন্তু তাৰ কোৱা সিমানতে সীমাবদ্ধ নহ'ল সি কৈয়েই থাকিল ... তাক হেনো আশী লাখ টকাৰ চেকৰ ফাইল এটা হেৰুৱাৰ অপৰাধত বেয়াকৈ গালি পাৰিছে আৰু কৈছে যে যদি সেই টকাখিনি অহা মাহৰ আগত ঘুৰাই দিব নোৱাৰে তেন্তে তাক চাকৰিৰ পৰা বৰ্খাস্ত কৰা হ'ব আৰু জেলত যাব লাগিব। কথাটো শুনি আমাৰ সকলোৰে সৰ্বশৰীৰ কঁপি উঠিছিল। মই তাক সুধিছিলোঁ যে এইবোৰ কেনেকৈ হ'ল, কিন্তু সি একো নক'লে। সি নক'লেও কিন্তু আমাৰ বুজাত অসুবিধা হোৱা নাছিল যে সেই ফাইলটো কোনোবাই চুৰ কৰিছে, সি হেৰুৱা নাই। এনেকৈ দুখ মনেৰে সি অফিচলৈ বুলি বাট ল'লে। কিন্তু সময়বোৰ একেটা পৰিয়ালৰ বাবে তেনেকৈ নিষ্ঠুৰ হ'ব লাগেনে? সেইদিনা তয়ো দেউতাৰাৰ লগত একেখন বাছতে স্কুললৈ গ'লি। কিন্তু কাৰ কেতিয়া জীৱনলৈ বিপদ আহে কোনেনো জানে? হঠাৎ গাড়ীখনৰ ব্ৰেক ফেইল হৈ গৈছিল আৰু ড্ৰাইভাৰেও গাড়ীখন নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰি নদীত বগৰাই দিলে। লগে লগে ঘটনাস্থলীত এক উখল-মাখল পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হ'ল আৰু খবৰটো চাৰিওফালে বিয়পি গ'ল। লাহে লাহে আমিও গম পাই ঘটনাস্থলীলৈ গ'লোঁ আৰু ঘটনাৰ বুজ ল'বৰ নৌপাওঁতেই তোৰ মাৰ অচেতন হৈ মাটিত বাগৰি পৰিল। তৎক্ষণাৎ ওচৰৰ হস্পিতাল এখনত ভৰ্ত্তি কৰি মাৰৰ ওচৰৰ পৰা বিদায় লৈ তোক আৰু দেউতাৰাক বিচাৰিবলৈ ধৰিলো। কিছু সময় পিছত গম পালোঁ যে তোৰ দেউতাৰাক হস্পিতাললৈ লৈ গৈছে। হস্পিতাললৈ গৈ দেখিলোঁ যে তোৰ দেউতাৰা অচেতন অৱস্থাত বিচনাত পৰি আছে। হস্পিতালৰ পৰা আহি তোৰ মাৰাক লৈ তোক বিচাৰিবলৈ ধৰিলোঁ কিন্তু তোক বিচাৰি নাপাই পুলিচক খবৰ দিয়াত পুলিচেও যিমান পাৰে চেষ্টা কৰিলে কিন্তু তোক বিচাৰি নাপালে। সকলো ভাগ্যক দিয়াই শেষত তোৰ মাৰাক লৈ ঘৰলৈ উভতিলোঁ, ঘৰ পাওঁতে গধূলি হৈছিল, জোনটোৱেও ফটফটীয়া পোহৰেৰে পৃথিৱীখন পোহৰাই তুলিছিল যেন কিবা সুখৰ বতৰাহে লৈ আহিছে কিন্তু সেইবোৰ সকলো তাৰ বিপৰীত।

দিন বাগৰি গৈয়েই থাকিল কিন্তু তোৰ সন্ধান নাপালোঁ। দহ দিনৰ মূৰত দেউতাৰৰ পিনে ভগবানে যেন চকু মেলি চালে। কিন্তু ভালকৈ সুস্থ হোৱা পূৰ্বতে দেউতাৰাক পুলিচে গ্ৰেপ্তাৰ কৰি জেলত ভৰাই থ'লে। ইফালে মাৰৰ এনেকুৱা অৱস্থা। তোৰ মাৰাৰ এনেকুৱা লাগিছিল যে, ভৱিষ্যতৰ আশাৰ কঠিয়াতলীখিনি এক প্ৰচণ্ড বানপানীয়ে উটুৱাই লৈ গ'ল। তোৰ মাৰাই তহঁত দুয়োৰে কথা ভাবি ভাবি এক অচিন ৰোগত ভুগিলে। তাৰ বাবে মই হস্পিতালত থৈছিলোঁ কিন্তু একসপ্তাহ মানৰ পিছত তোৰ মাৰ এই সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে।

দিন গৈয়েই থাকিল। ইফালে দেউতাৰাৰ জামিনৰো ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। উপায় নাপাই ঘৰ-মাটি-বাৰী সকলো বিক্ৰী কৰি আশী লাখ টকাৰ যোগাৰ কৰিলোঁ। তাৰ দুদিন পিছত টকাখিনি অফিচত জমা দি তোৰ দেউতাৰাক আনিব গ'লোঁ। তোৰ দেউতাৰাই এজন পুলিচ অফিচাৰৰ যোগেদি তই হেৰুওৱা আৰু মাৰৰ মৃত্যুৰ কথা গম পাইছিল হয়তো তেতিয়াৰ পৰাই তোৰ দেউতাৰাই স্মৃতিশক্তি হেৰুৱাই পেলাইছিল। মই দেউতাৰাক দেখি আচৰিত হৈছিল কিয়নো সি সম্পূৰ্ণৰূপে মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলাইছিল। সি মোক চিনি পোৱা নাছিল আৰু সেই কাৰণে জেলৰ পৰা আনি তোৰ দেউতাৰাক মেণ্টাল হস্পিতালত ভৰ্ত্তি কৰিলোঁ।

এমাহ পিছৰ কথা কোনোমতে খুজি-মাগি পেটটো পুৰাই আছো! যিখন ঠাইত থাকি মই মোৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ, বোৱাৰী, নাতি সকলোকে হেৰুৱালোঁ সেইখন ঠাইত থাকিবৰ মোৰ ইচ্ছা নোহোৱা হ'ল। সেই কাৰণে তাৰ পৰা মই গুচি আহিলোঁ আৰু এই মহান পৰিয়ালটোৰ মাজত তোক পালোঁ। তোক পাই মই অন্ধকাৰৰ মাজত অকণমান পোহৰ পোৱা যেন পালোঁ। কওঁতে কওঁতে পোহৰো হ'ল আৰু প্ৰৱাল থকা নতুন ঘৰখনৰ সকলো মানুহেই টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে। প্ৰৱালেও হাতত ব্ৰাছ লৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। এনেকৈয়ে লাহে লাহে আইতাকে আৰু প্ৰৱালৰ নতুন ঘৰখনৰ লগত থাকিয়ে দিন নিয়াব ধৰিলে। ♦

****

বৰঢোল

কাজল কুমাৰ বৈশ্য
তৃতীয় ষাণ্মাষিক
কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান বিভাগ

বাপ্‌ৰে! ... বীৰু ঢুলীয়াই উচপ খাই উঠিল। কাৰ্শলা সাপ এটা তেওঁৰ দুই ভৰিৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গৈ বাড়ী জেউৰাখনত উঠিল। কিছু সময় সাপটোলৈ চাই থাকি তেওঁ পুনৰ কোৰ মৰাত লাগিল। আগদিনাখন অনা কবিৰ পুলিকেইটা আজিতে ৰুই থ'ব পাৰিলে হৈ যায় আৰু। কিন্তু দেহেও নাটানে নহয়। ই চম্পকেও কথা-বতৰা নুশুনা হৈছে। দিনটো অলৌ-তলৌকৈ ঘুৰি থাকে। মাকজনী বোগত ঢুকোৱাৰ পিছত তেওঁ তাক আগৰ দৰে সকলো কামতে হকা-বাধা নকৰা হৈছে। জানোচা মনত দুখ পায় ... মাকৰ অভাৱ অনুভৱ কৰে। 'পিতাই চাহ খাবি' ... শেৱালিৰ মাতত তেওঁৰ সম্বিৎ ঘুৰি আহিল।

ছেঃ! পুলিকেইটা ৰোৱা নহ'বই নেকি বাৰু? কালি কিন্তু সময় নাপাব। ওচৰৰে লগালগি গাঁৱত ডেকা ল'ৰাহঁতে বিহুগীতৰ কিবা অনুষ্ঠান পাতিছে। তালৈ তেওঁকো অনুষ্ঠান প্ৰদৰ্শনৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছে। যোৱা পৰহি সেই গাঁৱৰে দুটামান চিনাকী ল'ৰাই গধূলি আহি এখন নিমন্ত্ৰণী চিঠি আৰু টকা দুশটা তেওঁৰ হাতত গুঁজি দি গ'ল। আৰু যাওঁতে কৈ গ'ল, "পেহা, জানেইতো। দায়-দোষ নধৰিব। বেজাৰ নাপাব আৰু ...। নিজৰ ল'ৰাৰ দৰেই দিয়কচোন।" বঢ় হৈ গ'ল বন্দোবস্ত বীৰু ঢুলীয়াৰ ওৰফে বীৰেন্দ্ৰ ঢুলীয়াৰ।

বীৰু ঢুলীয়াৰ আচল নাম বীৰেন্দ্ৰ মোহন পাটোৱাৰী। বীৰু আছিল তেওঁৰ সমনীয়াহঁতে সৰুতে মতা নাম। বীৰু ঢুলীয়াৰ আচল নাম জনা লোকৰ সংখ্যা গাঁৱতো নিচেই তাকৰ। আৰু তেওঁৰ নামৰ পিছফালে থকা সেই বিশেষণটো ব্যৱহাৰৰ কাৰণ হৈছে তেওঁ আচলতে এজন প্ৰখ্যাত ঢুলীয়া আছিল। আ...ছি...ল ঠিক নহয়, আছে হয়, তেওঁ এজন প্ৰখ্যাত ঢুলীয়া হয়। এতিয়াও। কিন্তু, হয় বুলি ক'বলৈ অলপমান কুণ্ঠাবোধ হয়। কাৰণ এতিয়া বীৰু ঢুলীয়াৰ ঢোলৰ মাত কাচিৎ হে শুনা যায়। আগৰ দিন আৰু এতিয়াৰ দিন সম্পূৰ্ণ বেলেগ। অৱশ্যে সেহাও পৰি আহিল। এতিয়া, বিহু মঞ্চত পতা হয়।

তেতিয়াৰ বিহুৰ আনন্দই বেলেগ। এটা সময়ত বীৰু ঢুলীয়াই ঢোল বজালে সকলোৱে তন্ময় হৈ কেৱল তেওঁলৈ থৰ লাগি চাই আছিল। নাচনীহঁতৰ নাচোনৰ পাকে বীৰু ঢুলীয়াৰ ঢোলৰ লগত ফেৰ মাৰিব পৰা নাছিল। গৈ থকা বাটৰুৱাইও ৰৈ ৰৈ শুনিছিল বীৰুৰ ঢোলবাদন। কিন্তু এতিয়া বীৰুৰ ঢোল ডেহৰ দিনত বস্তা মেৰিয়াই বাতামত আৰি থোৱা দেশৰ দৰে, চ'ৰাঘৰৰ পুবফালৰ বেৰখনতে আৰি থোৱা আছে। কেতিয়াবা উলিয়ায় আৰু কিছুসময় চাফ-চিকুণ কৰি পুৰণি স্মৃতি ৰোমন্থন কৰি বজায় আকৌ আগৰ ঠাইত থৈ দিয়ে। বজোৱাৰ সময়ত অৱশ্যে গাঁৱৰ সৰু-সৰু ল'ৰা-ছোৱালী কিছুমান চোতালত গোট খায়। যোৱা বছৰো এনেহেন সময়তে নদীৰ সিপাৰলৈ নিমন্ত্ৰণ পাইছিল। হাৰে! কাৰ্শলাটো যোৱাই নাই চোন! তেওঁ চপৰা এটা বুটলি লৈ সাপটোলৈ মাৰি পঠিয়ালে। সাপটো সো-সো কৈ নামি সৰু জোপোহা এটাত সোমাল। পৰি থকা খন্তিখন বুটলি লৈ তেওঁ ওচৰৰ জেওৰাখনত খুহি থলে আৰু গামোছাখন লৈ গা ধুবলৈ গ'ল। ভাত খাই পাৰিলে আকৌ এবাৰ কামত ধৰিব। নহ'লৈ পুলিকেইটা লেৰেলি যাব। কাম-বন শেষ কৰি গধূলি চাহ এবাটি খাই তেওঁ গাঁৱৰ সিটো মূৰৰ ধীৰেণহঁতৰ ঘৰলৈ গ'ল। ধীৰেণ চম্পকৰ সখীয়েক। তাৰ হেনো জ্বৰ। আহোঁতে মহীধৰ দোকানীৰ তাত কিছুসময় বহি বিড়ি এটা খাই আহিল। দোকানত দুটামান ল'ৰাই অলপ ফিচিঙা-ফিচিঙি কৰিছিল। মূৰ খজুৱাওতে খোপাত খুলি গৈ কান্ধত পৰা দীঘল চুলি কেইডাল দেখি হ'বলা। দাড়িকেইডালো খুৰাব লাগিছিল আৰু পাৰিলে চুলি কেইডালতো ৰং লগাব লাগিছিল। অত মানুহৰ আগত মঞ্চত উঠা কথা।

পিছদিনা পুৱা উঠিয়েই তেওঁ ঢোলটো উলিয়াই তেল-তুল দি সকলো ঠিক কৰি ল'লে। নতুন গামোছা ঢোলত

মেৰিয়ালে। এইখিনি কৰোঁতেই তেওঁৰ দুপৰ হ'ল। অইন দিনাতকৈ আগতেই গা-পা ধুই ভাতপানী খাই এটা ভাল টোপনি মাৰি ল'লে। শুই উঠি অলপ আখৰা কৰিলে। চোতালত গাঁৱৰ মানুহ কিছুমান গোট খাই গ'ল। এক-ডেৰ ঘণ্টামান একেৰাহে আখৰা কৰিলে। ৫৫ বছৰীয়া বীৰুক আজি সেই আগৰ ২৫-৩০ বছৰীয়া বীৰু যেন দেখা গ'ল। আখৰা শেষ হোৱাৰ লগে লগে চোতালৰ মানুহখিনিয়ে বীৰুক সন্মান জনালে। বীৰুৱে নিজৰ ফালৰ পৰা সকলোকে তাৰ অনুষ্ঠান উপভোগ কৰিবলৈ ক'লে।

চিঠিৰ সময়মতে তাৰ অনুষ্ঠান আছে দহ বজাৰ পৰা। তাৰ আগতে গায়কৰ অনুষ্ঠান আছে। গতিকে তেওঁ ন' মান বজাতেই যোৱাটো ঠিৰাং কৰিলে। আগতেই গৈ নো কি কৰিব? ঠাণ্ডাৰ কথা। তেওঁৰ আৰু অলপমান ঠাণ্ডা যেন পালেই কফে হেঁচি ধৰে। চম্পকে সাতমান বজাতেই গ'লগৈ। যাওঁতে সি কৈ গ'ল যে সিহঁতক তাত লগ ধৰিব। শেৱালিয়ে ভাত বনাবলৈ গ'ল। চাবে আঠমান বজাত ভাত-পানী খাই উঠি ন' মান বজাত তেওঁ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। নগুলামুখ পাওঁতে আগেৰে এটা মেকুৰী পাৰ হৈ গ'ল। বীৰু দুখোজমান পিছুৱাই আহিল।

ৰভাতলীত মানুহ ঠাহ খাই আছে। সকলোৱে গায়ক চোৱাত মত্ত। কোনোবা নাম নজনা গায়কে 'তৰা দৈ ... তৰা দৈ' ... এনেকুৱা কিবা এটা গান গাই আছে। ৰভাৰ খুঁটা এটাৰ ওচৰতে তেওঁ থিয় দিলে। মঞ্চৰ ওচৰতে এটা সৰু ঘৰ। সেইটো অস্থায়ী কাৰ্যালয়। গীত শেষ হোৱাৰ পিছত তেওঁ তালৈ যোৱাটো ঠিক কৰিলে। মাজতে তেওঁ মোনাখন মেলি ঢোলটোলৈ চালে। বাপৰে বাপ ... ৰাইজে গীত শুনি একেবাৰে মতলীয়া হৈ গৈছে। কেইটামান চেঙেলীয়া ডেকাই হাত-চাপৰি বজাই আপোন পাহৰা হৈ গৈছে।

অইন নহ'লেও কমিটিৰ ল'ৰাইঁতে তেওঁৰ অনুষ্ঠান উপভোগ কৰিব। এনেতে তেওঁৰ নাকত এটা ভেকেটা-ভেকেট গোন্ধ লাগিল। ল'ৰা এটাই কি দুটা তিনিটামান ভিতৰত কিবা পানী যেন দেখা প্লাষ্টিকৰ ঠোঙা লৈ সৌ কাৰ্যালয়লৈ সোমাই গ'ল। তেওঁৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। তেওঁ চম্পকক চাবিপাত দি ঘৰলৈ পঠালে। তেওঁ শোৱা বিছনাৰ গাৰুৰ তলতে টকা দুশটা আছে। চম্পকে অস্বস্তিবোধ কৰিলে যদিও গ'ল। চম্পকে অহাৰ লগে লগে তেওঁ টকাকেইটা চম্পকৰ হাততে কাৰ্যালয়লৈ দি পঠালে আৰু তেওঁৰ অসুখ বুলি ক'বলৈ ক'লে। চম্পকৰ পৰা চাবিপাত লৈ তেওঁ শেৱালিৰ লগত আগবাঢ়িল। চম্পকে চাইকেল আনিছে। ঘৰলৈ আহি তেওঁ ঢোলটো আগৰ ঠাইতে থৈ দিলে। চম্পকো আহি পালে। সি ভাত খোৱাই নাই। শেৱালিয়ে ভাত বাঢ়িবলৈ গ'ল। চুলীয়াই নতুন সাজযোৰ খুলি চকীখনতে বহি পৰিল। মুখত হতাশাৰ চিন। টেবুলত কপালখন থৈ তেওঁ হাতদুখনৰ মাজতে গালখন সুমুৱাই দিলে। তেওঁৰ পিঠিখন ল'ৰি-ল'ৰি উঠিল। শেৱালিয়ে চম্পকক মাতিবলৈ আহি বুঢ়ালৈ চাই থৰ লাগিল। তাই হাতখন আগবঢ়াই দিব খোজোতে চম্পকে হাতখনত থাপ মাৰি ধৰি ফুচফুচাই ক'লে 'কান্দক দে'। শেৱালিৰো চকু চল্‌চলীয়া হৈ উঠিল। তাই একেথৰে লেমটোলৈ চাই ৰ'ল। ♦

জানিবলগীয়া কথা

খ্ৰীষ্টাব্দ ঃ ১৮৫৯ ঃ ড্ৰেকে খনিজ তেল নিষ্কাশন কৰিলে।

খ্ৰীষ্টাব্দ ঃ ১৮৬৩ ঃ বাইগু নামৰ বিজ্ঞানীয়ে বৈদ্যুতিক জেনেৰেটৰ সাজে।

খ্ৰীষ্টাব্দ ঃ ১৮৫৯ ঃ ছুৱেজ খাল খন্দা হয়।

খ্ৰীষ্টাব্দ ঃ ১৯৬৩ ঃ মানৱ দেহত কৃত্ৰিম হৃদপিণ্ড স্থাপনৰ যোগেদি শল্য চিকিৎসা উন্নত কৰা হয়।

খ্ৰীষ্টাব্দ ঃ ১৯৩৫ ঃ ব্ৰিটিছ বিজ্ঞানী ৰবাৰ্ট ৱাটছন বাটৰ নেতৃত্বত ৰাডাৰ প্ৰদৰ্শন কৰা হ'ল।

কবিতাৰ কুঁকি

তুমি যে আহিবই লাগিব

ড° নীলিমা গোস্বামী শৰ্মা
সহযোগী অধ্যাপিকা
অসমীয়া বিভাগ

তুমি যে আহিবই লাগিব
বেলি উদয়ৰ সতে

সন্তানহাৰা মাতৃ
স্বামীহাৰা পত্নী আৰু
আৰ্তজনৰ বুকু জুৰাবলৈ

নহ'লে যে
আঁউসীৰ এন্ধাৰে
আবৰি ধৰিব সকলোকে

তুমি যে আহিবই লাগিব
বেলি উদয়ৰ সতে

নহ'লে যে
ৰাতিপুৱাৰ গোঁসাইৰ থাপনা
দুপৰীয়াৰ ভোগ
গধূলিৰ বৰকাঁহ, শংখধ্বনি, উৰুলি
সকলো মোলান পৰি ৰ'ব
তোমালৈ বাট চাওঁতে চাওঁতে

তুমি যে আহিবই লাগিব
বেলি উদয়ৰ সতে

নহ'লে যে
চ'ৰাঘৰ, আখল ঘৰ
মাৰল ঘৰ, বৰঘৰ সকলোতে
শূন্যতাই
বৰপীৰা পাৰি বহিব
তোমাৰ অথবা মোৰ
কাৰো বাবেই ঠাই নাথাকিব

বৰঘৰৰ পৰা ওলাই
শূন্যতাই ভিৰ কৰিবহি পদূলিত
ক্ৰমান্বয়ে বাৰীৰ পিছৰ
খাউকন নবানি ইত্যাদিত

তুমি যে আহিবই লাগিব
বেলি উদয়ৰ সতে

আৰু যদি নাহা

টিমিকি টিমিকি জ্বলিব পাৰে চাকি
বাহিৰৰ উৰুঙা বতাহে কঁপাব পাৰে শিখা
শূন্যতাই বিৰাজ কৰিব হৃদয়তো

তুমি যে আহিবই লাগিব
বেলি উদয়ৰ সতে
নাইকিয়া কৰিবলৈ শূন্যতা
মাটিৰ পৰা হৃদয়লৈ।

আজি তোমাৰ বিদায়ৰ আবেলি

ৰত্নেশ্বৰ মিলি
সহকাৰী অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ

আজি তোমাৰ বিদায়ৰ আবেলি
কলপাতত বহিছে পশ্চিমৰ বেলি

এখোজ দুখোজকৈ খোজ দি গৈ থাকোঁতে
চকুৰ পতাত ওলমি উচুপি নিঃশেষ হ'ল
তোমাৰ আঁচলত বান্ধি লোৱা কৰ্মঠ সময়

ধৰিওতো ৰাখিব নোৱাৰি জীৱন মধুময়

মোৰ পৰা বিদায় লৈ
অন্য বাটেদি তুমি খোজ লওঁতে
বাৰুকৈয়ে মনত পৰিছে তোমাক
আগতকৈও অধিক আপোন আপোন লাগিছে
হৃদয়ত বৈ বৈ
পশ্চাৎ অৱলোকন ঘটিছে
তোমাৰ ৰামধেনুবুলীয়া বেহৰূপ
ধানথোকৰ দৰে গোটাচেৰেক
স্মৃতি অপৰূপ

কেনেকৈ কওঁ হৃদয়হীন মানুহৰ দৰে

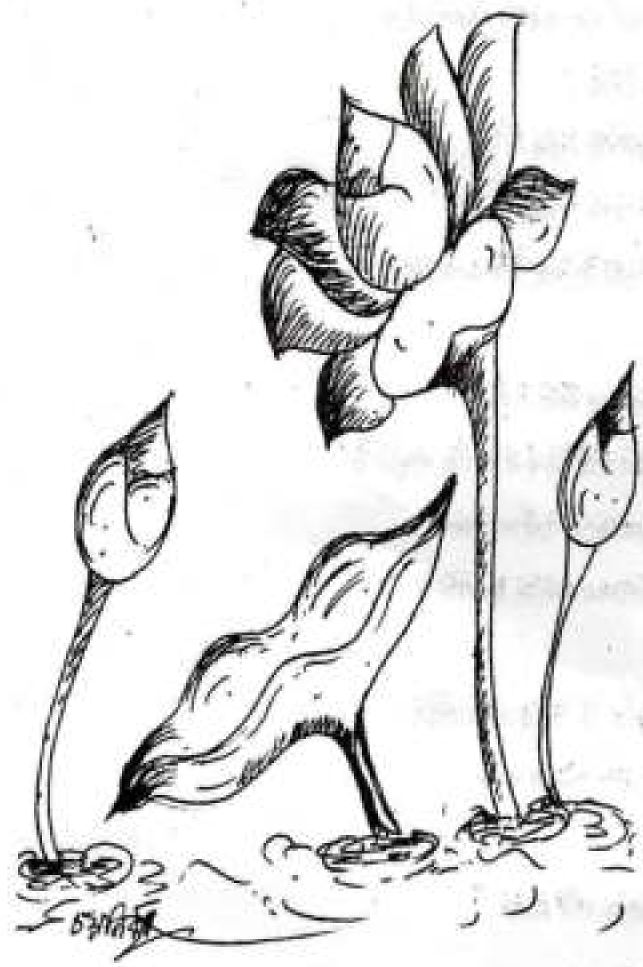

আজি তোমাৰ বিদায়ৰ আবেলি
ঠিক এইখিনিতে সিদিনা হৈছিল
আমাৰ চা-চিনাকি
ঠিক এইখিনিতে হৈছে আজি
আমাৰ এৰাএৰি

বুকুখন বৰকৈ বিষাইছে অ'
এফালে শূন্যতাৰ কিবা এক বিস্তা বিস্তা বেজাৰ
আনফালে হঠাৎ থমকি ৰোবা জীৱনৰ স্পন্দিত গদ্য ছন্দ
এটি গীতৰ কলিৰ দৰে মধুৰ সুৰেৰে বাজি উঠিও
এটি পাহাৰৰ দৰে পৰিপূৰ্ণতাৰে কৰা ব্যাকুল কৰ্মৰ বেঙনিও
হতাশাৰ প্ৰকোপত থানবান হৈ
হয়তো হৃদয় হেৰুৱাব ক'ৰবাত

আজি তোমাৰ বিদায়ৰ আবেলি
কলপাতত বহিছে পশ্চিমৰ বেলি .....

(২০১৩ বৰ্ষৰ অসমীয়া বিভাগৰ বিদায়ী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি)

ধূলি

ড° ধীৰাজ পাটৰ
অংশকালীন অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ

মাটিৰ পৰাই ধূলিৰ জন্ম, নহয়।
ধূলিৰ পৰাহে মাটিৰ জন্ম,
সি যিয়েই নহওক ধূলিৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট ঘৰ নাই
সমগ্ৰ পৃথিৱীখনেই তাৰ ঘৰ

সি পৰি থাকে দিনে-ৰাতিয়ে য'তে-ত'তে
ধূলিক বিচাৰি আপুনি কলৈকো যাব নালাগে
ঘৰ-দুৱাৰ, দোকান-বজাৰ সকলোতে তাৰ অবাধ বিচৰণ

মানুহে যেতিয়া ফটা কাপোৰ বা জাৰুৰে
জাৰি জোকাৰি ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়ে
তেতিয়া তাৰ দুখ লাগে

ধূলিৰ প্ৰিয় ৰং ক'লা
জাৰুৱে লগ নোপোৱা যিকোনো ঠাই তাৰ প্ৰিয়
পানী তাৰ পৰম শত্ৰু
সেয়ে পানীক ভয় কৰে আৰু আঁতৰি ফুৰে দূৰে-দূৰে
ধূলিয়ে ভাল পায় কণ কণ ল'ৰা-ছোৱালীহঁতক
সিহঁতে যে তাৰ স'তে বহি ওমলে, খায়, গা ধোৱে
সেই বাবে

ধুলিৰ এটা দুৰ্বলতা আছে
সদায় নতুন বস্ত্ৰ দেখি প্ৰেমিকে প্ৰেমিকাৰ
দুগাল চুই যোৱা দি চুই চোৱাৰ আপ্ৰাণ হেঁপাহ।

সেই বাবেই তাৰ প্ৰিয় ঋতু হেমন্ত
প্ৰিয় মাহ ফাগুন আৰু প্ৰিয় বন্ধু বতাহ
সেই বাবেই তাৰ ফাগুনৰ সৈতে মিতিৰালি

ফাগুনত যে ধুলিৰ মনো ৰিঙা ৰিঙা হয়
ৰঙা ৰঙা পলাশ-মদাৰক দেখি সি হৈ পৰে চঞ্চল
আৰু সেই বাবেই ফাগুনৰ পছোৱাজাকৰ সৈতে উৰি ফুৰি
বাট ভেটি আগচি ধৰে জাকপাতি অহা গাভৰুহঁতক
সিহঁতৰ গালে মুখে চুমা খায়
কাপোৰ আৰু চুলিৰ মাজত সোমাই ভাল পায় সি

ধুলি মানুহৰ বাবে প্ৰিয় নহয়
মানুহে ধুলিক অত্যাচাৰ কৰে
কাৰণ ধুলি খালে মানুহৰ বেমাৰ হ'ব
চাইনাচাইটিছ, ফেৰেনজাইটিছ, টনচিল ইত্যাদি
সেয়েহে ধুলিৰ মানুহৰ প্ৰতি ক্ষোভৰ অন্ত নাই
মানুহক আমনি কৰি ভাল পায়
ধুলিয়ে ভাবে মানুহে কিয় পাহৰি যায়
এদিন যে ধুলিতে পৰি থাকিব লাগিব সিহঁত
নিজৰ বুলিবলৈ একো নাথাকিব
তথাপি কিয় ইমান অত্যাচাৰ ধুলিৰ প্ৰতি মানুহৰ
সেই বাবে ধুলিৰ দুখ লাগে
আৰু চিঞৰি চিঞৰি ক'ব খোজে
মোক বেয়া নাপাবা, মোক অত্যাচাৰ নকৰিবা
মই যে তোমালোকৰ পৰম মিত্ৰ!!

আইলৈ বৰকৈ মনত পৰে

চয়নিকা বৰা
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ

(১)

আই আজি তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে
তোমাৰ সেই নিমজ্জ চকুযুৰি
কি যে বিষাদ!
উস বৰ কষ্ট হয়!
নিয়ৰৰ দৰে তোমাৰ চকুলো
কিয় জানো আজি তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে।

(২)

দেউতাৰ বগা কাপোৰে
তোমাৰ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিলে ধুমুহা
কি কৰা নাই তুমি
তুমি ধন্য, তুমি ধন্য!

(৩)

তোমাৰ উৎসাহে মোক দিয়ে
অশেষ কৃতকাৰ্যতাৰ পথ,
তোমাৰ শেঁতা আঙুলিৰ হাতৰ পৰশে
কঢ়িয়াই আনে জীৱনৰ অনাবিল আনন্দ
আজি মই সুখী আই, বহুত সুখী।
তুমি ধন্য, তুমি ধন্য!

(৪)

মই সাঁতুৰি ফুৰিছোঁ এই কোলাহল পৃথিৱীত
আই আজি মই আধৰুৱা হৈ পৰিছোঁ
নাজানো কি কৰোঁ এই নিঃসঙ্গ পৃথিৱীত
কোনেও নুবুজে এই বিষাদৰ হৃদয়খনক
ক'লা ডাৱৰে মোক ছানি ধৰিছে
আই তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে।

(৫)

নোৱাৰোঁ তোমাৰ ধাৰ মাৰিব
নোৱাৰোঁ তোমাৰ বগা কাপোৰ ৰঙীন কৰিব,
নোৱাৰোঁ তোমাৰ শেঁতা চকু জীপাল কৰিব
নোৱাৰোঁ তোমাৰ উকা কপাল জিলিকাব
তথাপি তুমি ধন্য আই, তুমি ধন্য!

(৬)

আই এই বিষাদৰ পৃথিৱীক কৰিম জীপাল
মই আগুৱাই যাম আই,
তোমাৰ শেঁতা হাঁহি, তোমাৰ শেঁতা আঙুলি কৰিম জীপাল
মই আগুৱাই যাম, মই আগুৱাই যাম
তুমি ধন্য আই, তুমি ধন্য!

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

ঝৰ্ণা শৰ্মা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

জাতীয় ধ্বজা নীল আকাশত উৰুৱাই
নিজ বুকুৰ তেজেৰে দেশ স্বাধীন কৰা
বীৰ শ্বহীদক কৰি স্মৰণ
আৰম্ভ হ'ল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ।
ধুনীয়া, ৰঙীণ পুষ্পসজ্জিত তোৰণৰ
তলেদি সোমাই সেই আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ।
আহ! কি সুবাস, কি মাধুৰ্য্য!
কিহৰ কিহৰ এই সুবাস?
হয়! এয়াই হৈছে সদ্য প্ৰস্ফুটিত কলিৰ সুগন্ধ
এই কলিবোৰেই গৈ ভৱিষ্যতে জিলিকি ৰ'ব
আমাৰ দেশৰ শিৰত।
ইয়াতেই হয় বিকাশ গোলাপ, তগৰ, শেবালিৰ।
ইয়াতেই আৰম্ভ হয় এজন কলাকাৰৰ কলাৰ পাতনি
এজনী গায়িকাৰ সা-ৰে-গা-মা ৰ পাতনি
ইয়াতেই গজালি মেলে শচীনৰ দৰে
ভৱিষ্যতে ইয়াতেই তালত তাল ৰাখি নাচে নৃত্যাংগনাই
সেয়া! সেয়া! সৌজাক খেলুৱৈ,
সৌজাক লাস্যময়ী, লয়লাসেৰে আগুৱা অঙ্গনা
সৌজাক কোকিলকণ্ঠী গায়ক-গায়িকা
আজি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ চাফাই অভিযান
কিজানি ইয়তেই এজন ছাত্ৰৰ, এজনী ছাত্ৰীৰ বসুধাক
নিকা কৰি ৰখাৰ প্ৰথম পদক্ষেপ।
সৌৱা ষ্টেজত বৰেণ্য লোকসকল।
দিয়ে তেওঁলোকে প্ৰতিভাৰ উচিত মূল্য।
পায় কলিয়ে সদায় প্ৰস্ফুটিত হোৱাৰ উৎসাহ,
পায় নৃত্যাংগনাই চিৰদিন নূপুৰৰ ধ্বনি
অনুৰণি হোৱাৰ হাবিয়াস
পায় গায়কে চিৰদিন গুণগুণাই থকাৰ সেই অমৃতসুধা
পায় খেলুৱৈয়ে তেওঁৰ সমস্ত শক্তি উজাৰি দিয়াৰ সম্ভাৰ
এয়াইতো ভৱিষ্যত ৰণথলীৰ পদক্ষেপৰ প্ৰথম খোজ!
ইয়াতেই হয় 'No game and play makes Jack a dull boy' সূত্ৰৰ সত্যাপন
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ মিলন সেতু এয়া।
আহক! আহক প্ৰতিবছৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
পাওক জীৱনত সকলো উজাৰি দিয়াৰ ষ্টেজ।
আহক! আহক!
উদীয়মান সূৰ্যই ইয়াতেই পাওক
আভা ৰঙীণ!

মহাবিদ্যালয়ত বলিছে ৰঙৰ উতলা বতাহ

অংকুৰজ্যোতি কপিল
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

হে কলেজীয়া ডেকা-ডেকেৰীসকল
আহা! সকলো আহা
মহাবিদ্যালয়ত বলিছে ৰং, উতলা বতাহ
এয়া যে আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
মই জানো, মোৰ দৰে তোমালোকেও এৰি আহিছা
একোখন ঘৰ, দুখুনী আইক
তথাপি আমি পালন কৰিম এই সাতদিন
কিয় নাগাম হৃদয়ৰ গান?

এয়া যে আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
দুখ তোমাৰো আছে, মোৰো আছে
তুমি হেৰুৱাইছা বসন্ত যদি
এই সাতদিন নামি আহিব
চকুৰ সন্মুখতে কৃষ্ণচূড়া নদী।
কোনোবাই আঁকিব তুলিকাৰে প্ৰেয়সীৰ কেনভাচ্
কোনোবাই হৃদয় কণ্ঠেৰে টানিব সংগীতৰ ৰাগ সপ্তস্বৰ
আহ! এয়া যে আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
দুখৰ পোছাক ধুই নিকা কৰোঁ আমি
কবিতাৰ মাজেৰে
তৰ্কেৰে বঢ়াওঁ যুক্তি
খেলোঁ টাইকাণ্ডো, কাবাডি
মহাবিদ্যালয়ত বলিছে ৰঙৰ উতলা বতাহ
এয়া যে আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ।

মোৰ প্ৰেয়সী তুমি আকৌ আহিবা

প্ৰশান্ত কলিতা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

আকৌ আহিলা তুমি
প্ৰতিভাৰ বানপানীৰে
মোৰ চিৰাল ফটা পথাৰ
উৰ্বৰা কৰিবলৈ।
মোৰ শস্যৰ পথাৰক
এটা সোণোৱালী সপোন দেখুৱাবলৈ,
আঘোণৰ ভঁৰালক সোণগুটি দিবলৈ
আহিলা আকৌ।
তোমাৰ এই মধুৰ স্পৰ্শৰে
উথলি উঠিল মোৰ যৌৱনৰ বসন্ত
সাৰ পালে তোমাৰ কণ্ঠৰ
এমুঠি সেউজীয়াই।
আমাৰ দুয়োৰে এই মিলনত
গৰ্ভৱতী হ'ল পৃথিৱী,
জন্ম পালে এজাক বৰষুণে।
দেখিলা! আমাৰ মিলনত
কিদৰে নাচি উঠিল ধৰিত্ৰী
সেয়ে কৈছোঁ,
মোৰ প্ৰেয়সী, তুমি আকৌ আহিবা।
চলিব দিয়া আমাৰ এই অভিসাৰ চিৰদিন, চিৰন্তন।

তুমি জীৱন দ্ৰাক্ষা

অনুসূয়া দাস
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
গণিত বিভাগ

কুসুমীয়া তেজৰ ৰূপালী ঘাটত
আশাৰ কাউৰনবোৰৰ পাৰত
নুৰিয়াই থৈছিলোঁ এটি সপোন।
সপোন নে মিঠা এটি গান
নে আবাহনী তান
আকলুৱা প্ৰেমৰ?
এৰা, মোৰ উন্মত্ত নিষ্পাপ বাসনাৰ
ৰূপালী ঢৌৰে ঢুকি পোৱা
এক কবিতা তুমি
ৰমন্যাসিক উপলব্ধিৰে উপলব্ধ
মোৰ ৰাতিৰ আকাশত ফাগুনৰ ফাকুগুৰি ছটিয়াই
তুমি আহিছা
এক বাস্তৱতাৰ সঁফুৰা হৈ
মোৰ সেউজী পথাৰত
দপদপ খোজ হৈ।
দপদপ খোজ
এয়া অৰিন্দম খোজ
তুমি আহা বুলিয়েই তো চোৱা
গুৰা ফুলবোৰ সৰি পৰিছে,
জিলিকিছে পাইন গছবোৰত

চৰাই হালধীয়া হৈ।
আহা না নাহা কিয়
শিমলুৰ তেজপাহিবোৰেও
মাতিছে তোমাক
তুমি যে মোৰ হৃদয়
মোৰ প্ৰাণ
মোৰ জীৱন দ্ৰাক্ষা
নিনাদিত কৰি হৃদয়ৰ শুকুলা শঙ্খ
উটি যোৱাহি মোৰ
সেউজীয়া বাসনাত
শিমলুৰ সৌ ৰঙাৰ মাজত
আকাশৰ সৌ নীলাৰ মাজত
আহিবা তুমি।
তুমি যে অনাধিভৌতিক সংকেত ... প্ৰেম আৰু বিশ্বাসৰ
নহ'লে জানিবা
অন্তহীন অপেক্ষাৰ
তুমিবিহীন মোৰ জীৱনমৰুৰ
হ'ব যে যাত্ৰা যন্ত্ৰণাসিক্ত।

(থিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত কবিতা)

ফাগুনৰ পছোৱা বা

শংকৰ বৰ্মণ
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

হে ফাগুনৰ পছোৱা বা
উলাহেৰে তুমি মোৰ মন
দুগুণে উপচোৱা।
তোমাৰ লয়লাস নাচনে
প্ৰকৃতিৰ বুকুত নতুন বহন সানে।
সাৰ পায় এক নতুন জীৱনে।
জীপাল কৰে তোমাৰ উষ্ণ বতাহে
সকলোৰে হিয়া মন
প্ৰস্ফুটিত হয় পলাশৰ
আবেগিক তন।
উটি যাব বিচাৰোঁ তোমাৰ সোঁতত
থমকি ৰ'ম যেন চিৰদিন
তোমাৰ কোঁচত।
নিবা নে মোক তোমাৰ
লগৰী কৰি,
ৰৈ যাম আজীৱন যেন
তোমাৰ মৰম বিচাৰি।

ধূলিয়ৰী ফাগুনৰ পছোৱা

বৰষা দাস
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

ফাগুনৰ ধূলিয়ৰী পছোৱাই
ভোগালীৰ শেষত আহি
কাণে কাণে কৈ গ'ল বৰদৈচিলাৰ কথা
চ'তৰ শেষত ই আহিব বুলি।
ফাগুন মাহৰ মৰামুখী ধৰণী আৰু
লঠঙা গছবোৰ দেখি,
বৰুণ দেৱতাক অনুৰোধ কৰোঁ
এজাক বৰষুণ পৃথিৱীক দান কৰক বুলি।।
ৰুদ্ৰগতিত বোৱা এই পছোৱাজাকে
সকলো নিব খোজে উৰুৱাই,
যেনিয়েই চাওঁ, সেইফালেই
দৃষ্টিত ধৰা পৰে ধূলি সৰ্বস্ব ধূলি।
নীলা, বগা, ধোঁৱাবৰ্ণীয়া গগনৰ তলত
শিমলু, পলাশ দেখি
মন-প্ৰাণ সকলো সজীৱ হয়,
পলাশে ছটিওৱা ৰঙবোৰ চাই
মনত কিছু ৰং পাওঁ।।
লঠঙা গছত শিমলু ফুল দেখা পাই
মনত ভাৱৰ হেন্দোলনি উঠে
যেন কোনো সৰগৰ নৰ্তকীয়ে
মৰতত ফাগুন মাহতো পাতিছে
ৰঙা মদাৰ, পলাশ, শিমলুৰ
মনোমোহা বাগিছা।

(খিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত কবিতা)

তুমি মই আৰু আমাৰ ফাগুন

প্ৰাঞ্জল ঘিমিৰে
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

উফ!
ক'ৰনো এই বতাহজাক ...!
নিলাজ, নিষ্ঠুৰ ...
চোৰাচোন
কেনেকৈ কষ্ট দিছে
ধুনীয়া গাভৰুজনীক।
নিলাজ ফাগুনৰ
নিষ্ঠুৰ কোবত
ককবকাই উঠিছে গাভৰুজনী।
ফাগুনৰ বতাহত পলাশৰ নিচিনাকৈ
ক'ত যে ভুলিছে হ'বলা তাইৰ মন।
মোৰ মনৰ উকা কেনভাচত
কিয়নো সিঁচি নিদিয় তই সোণোৱালী ৰঙবোৰ
কিমান লিখিম মই নায়িকাবিহীন
দুখৰ কবিতাবোৰ!
ববৰাদ! বৰবাদ!
মোৰ যৌৱন ববৰাদ!
কিমান কান্দিম মই
মোৰ অকলশৰীয়া জীৱনটোক লৈ।
হেৰা!

শুৱনি গাভৰুজনী
তোমাৰ মনটো হ'বলা মোৰ সদৃশ নহয়নে?

(থিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত কবিতা)

ফাগুন

বিকাশ কলিতা
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

এজাক জোনাকীৰ দৰে
অহা ফাগুন তুমি
তোমাৰ অপেক্ষাত মই যে অধীৰ
তোমাৰ শীতল কোলাত
মূৰ গুঁজি দি আতৰ কৰিব বিচাৰোঁ
মোৰ সকলো বেদনা।
এজাক জোনাকীৰ দৰে বৈ
অহা ফাগুন তুমি
ক্লান্ত এই পথিকক এটুপি মৰমৰ
অমৃত দিবলৈ।
তোমাৰ সান্নিধ্যৰে জীপাল কৰা
মোৰ জীৱন।

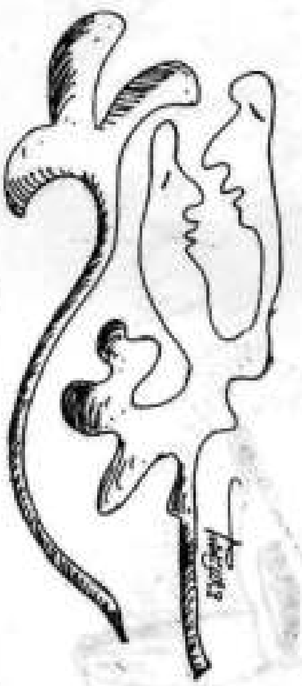

নীৰৱতা

ৰুমি বেগম
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এটি নিজান ৰাতি
পদুলিমুখৰ বকুলজোপাৰ তলতে
নীৰৱে বহি আছোঁ মই
চাৰিওফালে ঘোৰ এন্ধাৰে ছানি ধৰিছে
সকলো নিস্তব্ধ।
কবি, শিল্পীসকলৰ হেনো নীৰৱতাৰ
স'তেই মিতিৰালি।
ময়ো হ'ব পৰা হ'লে এজন কবি
আৰম্ভ কৰিলোঁহেঁতেন
মোৰ বেদনাৰ কফিনৰ ঢাকনিখন
গুচাই দি এটি কবিতা লিখিবলৈ।
নতুবা চিত্ৰকৰ হ'লেও আঁকিলোঁহেঁতেন
লিঅ'নাৰ্ড' দ্যা ভিঞ্চিৰ দৰে
এখনি মনালিছাৰ ছবি, নতুবা ...
লেখক হোৱা হ'লেও লিখিলোঁহেঁতেন
দুখ-বেদনাৰে জৰ্জৰিত
মোৰ জীৱনৰ অন্য এক ৰচনা।

শান্তিৰ পৃথিৱী

জুমা বেগম
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

মোক লাগে এখন শান্তিৰ পৃথিৱী
য'ত বৈ থাকে অনবৰত প্ৰেমৰ নৈ
নাই তাত হিংসা, মাৰণাস্ত্ৰ আৰু দুৰ্নীতি
নাথাকে সেই ঠাইত
কোনো অপৰাধী যিয়ে কৰে অত্যাচাৰী
প্ৰকৃতি বিনষ্টকাৰীয়ে নাপায়
কেতিয়াও বিচাৰি সেই ঠাই
নাহে কেতিয়াও দুখ-বেদনাৰ ছাঁ
দুখৈৰ লৈকে শুনা নেযায়
কন্দা-কটাৰ মাত
শুনিবলৈ পোৱা যায় অকল ৰং-ধেমালিৰ মাত
অসত্যতা নহয় মাথোঁ সত্যতাই পায় স্থান
য'ত প্ৰতিদিনে নহয় মৃত্যু বিশ্বাসৰ
মোক লাগে এনেকুৱা এখন সুন্দৰ পৃথিৱী।

পোহৰ

আৰিফা চুলতানা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মোৰ পোহৰেৰে ভৰা জীৱন
কেনি হেৰাই গ'ল
মোৰ সকলোবোৰ আশা
নিৰাশাত পৰিণত হ'ল
এন্ধাৰৰ মাজতো যেন
লুকাই থাকে পোহৰ
নিৰাশাৰ মাজতে যেন
আশাৰ চাকিটি জ্বলে
কেতিয়াবা পোহৰাবা মোৰ জীৱন
বাট চাম তাৰ বাবে
গুৰে জীৱন
মোৰ জীৱনৰ পোহৰবো
আহিব বুলি উভতি
তাৰ বাবে ঈশ্বৰক মই
কৰিছো মিনতি
এন্ধাৰৰ মাজতো যে
লুকাই থাকে পোহ
সেই পোহৰে কৰিব জানে
মোৰ জীৱন মনোহৰ

শান্তিৰ পৃথিৱী

জুমা বেগম
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

মোক লাগে এখন শান্তিৰ পৃথিৱী
য'ত বৈ থাকে অনবৰত প্ৰেমৰ নৈ
নাই তাত হিংসা, মাৰণাস্ত্ৰ আৰু দুৰ্নীতি
নাথাকে সেই ঠাইত
কোনো অপৰাধী যিয়ে কৰে অত্যাচাৰী
প্ৰকৃতি বিনষ্টকাৰীয়ে নাপায়
কেতিয়াও বিচাৰি সেই ঠাই
নাহে কেতিয়াও দুখ-বেদনাৰ ছাঁ
দুৰৈৰ লৈকে শুনা নেযায়
কন্দা-কটাৰ মাত
শুনিবলৈ পোৱা যায় অকল ৰং-ধেমালিৰ মাত
অসত্যতা নহয় মাথোঁ সত্যতাই পায় স্থান
য'ত প্ৰতিদিনে নহয় মৃত্যু বিশ্বাসৰ
মোক লাগে এনেকুৱা এখন সুন্দৰ পৃথিৱী।

পোহৰ

আৰিফা চুলতানা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মোৰ পোহৰেৰে ভৰা জীৱন
কেনি হেৰাই গ'ল
মোৰ সকলোবোৰ আশা
নিৰাশাত পৰিণত হ'ল
এন্ধাৰৰ মাজতো যেন
লুকাই থাকে পোহৰ
নিৰাশাৰ মাজতে যেন
আশাৰ চাকিটি জ্বলে
কেতিয়াবা পোহৰাবা মোৰ জীৱন
বাট চাম তাৰ বাবে
ওৰে জীৱন
মোৰ জীৱনৰ পোহৰবোৰ
আহিব বুলি উভতি
তাৰ বাবে ঈশ্বৰক মই
কৰিছো মিনতি
এন্ধাৰৰ মাজতো যেন
লুকাই থাকে পোহৰ
সেই পোহৰে কৰিব জানো
মোৰ জীৱন মনোহৰ?

চাকনৈয়া

ৰিম্‌ঝিম্ বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

কুৰি শতিকাৰ আগৰ সোণৰ দেশখন
আজি খাণ্ডবান হৈ গ'ল
পৰিণত হ'ল এখন অশ্ৰুভৰা দেশত।

চৌপাশে মাথো সমস্যাৰে জৰ্জৰিত
ধৰ্ষণ, হিংসা, সন্ত্ৰাস
জনতাৰ অন্তহীন হুমুনিয়াহ

চাৰিওফালে দপ্‌দপ্‌কৈ জ্বলি উঠিছে
হিংসাৰ লেলিহান জুই শিখা
পোহৰত জিলিকি উঠিছে আত্মীয়জনৰ
ৰক্তৰে প্লাবিত দেহা।

আজিৰ সমতাহীন দেশৰ পৰিস্থিতিয়ে
বাকৰুদ্ধ কৰি তুলিছে সমূহ জনতাক
বিদ্ৰোহী হৈ উঠিছে সকলোৰে প্ৰাণ।
সমূহ জনতাই আজি চিএঞৰি-চিএঞৰি গাইছে মাথো
মানৱতাৰ মুক্তিৰ স্ত্ৰ'গান
জ্বলি উঠিছে সু-বিচাৰৰ প্ৰচণ্ড দাবানল।

আগৰ সেই কুৰি শতিকাৰ কৃষি প্ৰধান দেশখন
মন ৰাইজাই কৰা ঢোল-পেঁপাৰ মাতবোৰ
আজি পৰিণত হ'ল বন্দু-বাৰুদৰ শব্দত।

স্তব্ধ হৈ গ'ল হাজাৰ-হাজাৰ জনতাৰ প্ৰাণ
ধাৱমান আজি সোণৰ দেশ
কাল গৰাহৰ চাকনৈয়াত
লাগে আমাক পৰিত্ৰাণ, পৰিত্ৰাণ।

নিদ্ৰাহীন জীৱন

মেৰাজুল হুছেইন
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

সন্ধিয়াৰ আকাশখন
তেজেৰে বুলোৱা
মোৰ সপোন চৰাইটিয়ে
ভাগৰ জিৰাইছেহি
পশ্চিমৰ বাঁহত সোমাই।
মই ভাগৰুৱা! ক্লান্ত, শূন্য
তেওঁলৈ নিঠৰে চাই
ভাবিছোঁ! এদিন ময়ো উৰি যাম
তেওঁৰ সৈতে একেলগে
একেটি পঁজালৈ ...
পুনৰ দুচকুত চানি ধৰিছেহি
ৰজনী দেৱতাই
পুনৰ বেদনাৰ ঢৌত নিতাল
তাণ্ডৱ! মোৰ হৃদয় সাগৰত
নিদ্ৰা ক'লৈ গ'ল?
মোৰ নিদ্ৰা ....?

পদুম পুখুৰী

হিমাংশু কোঁৱৰ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

পদুমৰে ভৰা এটা পুখুৰী
যাক কয় পদুম পুখুৰী
সিহঁত হালি-জালি থাকে পানীত
সিহঁতৰ বহল সেউজীয়া পাত
এই দৃশ্যই মোৰ মনলৈ আনে
এটা নতুন আনন্দৰ ৰঙীন ছবি
কেইবাদিনৰ আগত যেতিয়া
দীঘলীপুখুৰীৰ পাৰত অকলে
জিৰজিৰীয়াকৈ সুগন্ধি বতাহে কঁপাই যোৱা
পদুম ফুলৰ মাজেৰে
মন মাৰি অকলে গৈ আছিলো।
কাঞ্চন গছবোৰ পাতেৰে জোপোহা হৈ পৰিছে।
জিৰি জিৰি কৈ বতাহ বলিছে
'কু-কু' বুলি কুলিয়ে মাতিছে আৰু
ফুলবোৰে হালিছে জালিছে
ফুলবোৰ যেতিয়া তললৈ সৰিব
তেতিয়া আৰু এই দিনটো নাথাকিব।

দুটুকুৰা বাস্তৱ ছবি

পম্পী তালুকদাৰ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

(১)

সৌৰা আকাশত
মানৱতাৰ সুন্দৰ কাহানিবাই অস্ত গ'ল
চৌদিশে হিংসা স্বাৰ্থপৰতাৰ কলীয়া ডাৱৰে
আকাশ ধৰিছে ছানি
তথাপিও প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত ব্যস্ত সকলো
লেশমাত্ৰও যেন আহৰি নাই কাৰো।
লক্ষ্য মাথোন এটাই ...
"নিজৰ স্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰা।"
স্বাচ্ছন্দ্যময় জীৱনৰ স্বপ্নৰ পম খেদি
নিজকে পেলাইছে হেৰুৱাই
নিজৰ মাজতে
সফলতাৰ চূড়ান্ত শিখৰত কৰিছে আৰোহণ
ব্যক্তিগত স্বাৰ্থক উৰ্দ্ধত লৈ
যাত্ৰাপথত এজনৰ আঘাতে বিচাৰিছে
আন এজনৰ বক্ষ আৰু ...
তৃতীয়জনে চৰম উপেক্ষাৰে অতিক্ৰমি সেই দৃশ্য
ৰাওনা হৈছে লক্ষ্যস্থানলৈ।

(২)

মুক্ত আকাশৰ তলতেই
ইহঁতে বিচাৰি ল'ব পাৰে আপোন ঘৰ
কেতিয়াবা ফুটপাথত, কেতিয়াবা বাছষ্টেণ্ড ...
জীৱনৰ অৰ্থ ইহঁতৰ বাবে দুৰ্বোধ্য
আৰু জীৱনৰ লক্ষ্য ?
অস্পৃশ্যতাৰ অলংঘনীয় দেৱালৰ
ভিতৰত আছে।
ইহঁতৰ চিৰসঙ্গী বুভুক্ষাৰ খৰ্বী।
ডাষ্টবিনৰ মাজত নাইবা
কোনো সহানুভূতিশীলৰ এমুঠি অন্নতে
বিচাৰি পায় ইহঁতে
চৰম প্ৰাপ্তি অনিৰ্বচনীয় আনন্দ।

সন্ধানত প্ৰত্যাশিত যাত্ৰা

দিশা দেৱী
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক

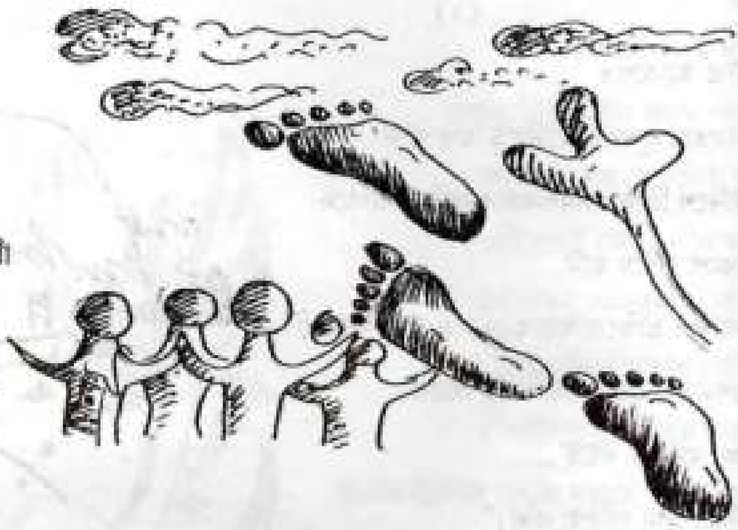

কোনেও নোযোৱা সেই শেঁতা বাটটোতে
যাৰ মাজত লুকাই নিঃসঙ্গ হৈ পৰিছোঁ।
কেউফালেই নিজান! আন্ধাৰ-পোহৰৰ নমনি
অন্ধৰ নিচিনা খেদিয়াই ফুৰিছোঁ মিছাতে।
কোনেও আগ নবঢ়া সেই বাটটোৱে, গৈ আছোঁ মাথোঁ
নিজান! কেউফালে মাথোঁ নিতাল-নিজান
ভবা নাছিলোঁ কেতিয়াও, অৱশ্যে বুজাও নাছিলোঁ ...
মনমোহিনী ঢৌৰ মাজত
অকোৱা-পকোৱা বিজুলী চমকোৱা নিয়তিৰ
অংশীদাৰী ঠিকাৰ কথা
... অহৈতুক প্ৰীতি।
ভিত্তিত সুমুৱাই
অকলে অকলে
গুচি গৈছে জীৱন
হৃদয়ৰ সন্ধানত যাৰ নিৰুদ্দেশ যাত্ৰা।
মাথোঁ অভিশপ্ত মই, সংগীত তাড়না।
নোৱাৰি নোৱাৰি হতভগীয়া দুখন ডেউকা
মাথোঁ ধৰফৰাই
তৃপ্তি কিম্বা অতৃপ্তিৰ ছায়া পোহৰত।
প্ৰণয়, সংশয়, প্ৰত্যাহ্বানৰ সূতাডালত, মাথোঁ চকু
ৰক্তাক্ত দাৰ লোলহান চাউনিৰ।
মৃত্যুৰ সূতাৰে, ঘৃণে ধৰা এধাৰি অহৈতুক
প্ৰীতি মালা।
কলুষিত সময়ক মাথোঁ দিলোঁ প্ৰতিবাদৰ ভাষা
স্বপ্ন মোৰ দুচকুত শোষিত মাথোঁ সময়।
প্ৰশমিত জীৱন প্ৰশমিত সময় দুঃসময়।
নিয়তিৰ ক্ষুৰধাৰ বাটত মোৰ বৰ্তমান
গজালি মেলিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে,
মৰুময় বসুধাত ...
সঞ্চাৰিত কৰিব খোজা সৰ্বত্ৰ সেউজ পোহৰ
ভৱিৰ খোজত অহৰহ সংগীত
উদ্যানৰ অলেখ শিল্প হেজাৰ বৰ্ষৰ ...।

জোনাকৰ বৰষুণ

অনুভৱ বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

আজি সপোনৰ আলিবাট মই
এখন উকা কাগজ হৈ পৰিলোঁ
যাৰ নাম ৰাখিলোঁ নিঃসংগতা
জ্বলি-জ্বলি শেষ হোৱা মোৰ
মস্তিষ্কৰ একোণত থকা সুখবোৰ ...

আজি মোৰ চোতালত সেই
বৰষুণৰ দিনবোৰ নাহে
গুচি গৈছে সি তোমাৰ লগত
নৈশ যাত্ৰী হৈ ...

কিয় বাৰে বাৰে সেই একেই অভিমান
বসন্তৰ ঠিকনাক লৈ ...
এফালে বাঁহীৰ সুবদি মাতত
হাজাৰ গোপিনীৰ নৃত্য

আনফালে,
মোৰ হৃদয়ৰ মথুৰাত গুঞ্জৰি উঠিছে
করুণ বাঁহীৰ মাতত
হাজাৰ গোৱালনীৰ বেদনাৰ ... কণ্ঠস্বৰ ...

তাই আহিছিল জোনাকৰ বৰষুণত
প্ৰেমৰ নিজৰা এটি বুকুত গুজি
গা ধুইছিল সেই জোনাকৰ বৰষুণত
গান এটা গুণগুণাই-গুণগুণাই ...

আৰু মই লাজ-লাজ ভাবনাৰে চাই ৰ'লোঁ
যেন নেদেখা নদীৰ সিপাৰৰ পৰা
নিৰ্জনতাত ...
অকলশৰে ...!

স্বদেশ

মিছ ৰেচমা বেগম
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এইখন মোৰ মাতৃভূমি
আপোন মোৰ দেশ
জন্ম হলোঁ ভাৰতবৰ্ষত
পালিত হলোঁ নানা পৰিবেশত

মোৰ দেশ, মোৰ মাতৃ
মই হলোঁ মাতৃস্নেহত
বন্দী ভৃত্য
মোৰ প্ৰিয় মোৰ জনমভূমি
মোৰ আপোন এই সেউজভূমি
মোৰ আদৰ্শ মহাত্মা গান্ধী।
মোৰ দেশ পবিত্ৰ মৰমৰ মিলনভূমি।

মোৰ দেশ এক ৰণভূমি
য'ৰ বপুৰা মই নিজেই।
যুঁজিম মই দেশৰ হকে।
মৃত্যুক আকোৱালি ল'ম মৰমেৰে।
কিদৰে যাচোঁ উপহাৰ তোমাক
মৃত্যু হ'লেও তোমাৰ অস্তিত্ব
সদায় ৰাখিম বজাই।

শীতৰ সেমেকা ৰাতি

খগেন তালুকদাৰ
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

শীতৰ সেমেকা ৰাতি উকজা পঁজাত
বৈ আছোঁ অকলে অকলে
টোপ টোপ নিয়ৰৰ টোপাল গণি গণি
নাজিতৰা ... তোমালৈ আজি বৰকৈ মনত পৰিছে ...।
তুমিতো চাগে কঁপি আছা আভিজাত্যৰ ধুমুহাত
নে সাগৰৰ জোৱাৰত ঢৌ খেলি খেলি
তুমি গুচি যোৱাৰে পৰা নীৰৱতাবোৰ
পাৰ কৰি আছোঁ ...।
নীৰৱে ...।

মা

মিনাক্ষী শৰ্মা
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

মা তুমি কিয় আঁতৰি গ'লা
বাৰে বাৰে প্ৰতিবাৰে তোমালৈ মনত পৰে
এই অশান্ত পৃথিৱীত মই
বাৰে বাৰে তোমাক মনত কৰোঁ।

ক'ত আছা তুমি মোৰ পৰা আঁতৰি?
এই হিংসাৰে জৰ্জৰিত পৃথিৱীত
তোমাৰ প্ৰয়োজন অধিক

তুমি আজি নাই বাবে
বাৰে বাৰে তোমাক বিচাৰোঁ।
তুমি ক'ত আছা? তুমি আহা মা
মোৰ লগত কথা কোৱা মা
তুমি ঘূৰি আহা মা।

মোৰ দুচকুৰে নিগৰিত চকুলো
নিতৌৰ বাবে মচি পেলোৱা মা
তুমি চিৰদিনৰ বাবে
ঘূৰি আহা মা।

জানো, মই এতিয়া আৰু তোমাক
কেতিয়াও নাপাওঁ ঘূৰাই
তুমি মোৰ জীৱনত
সদায়েই জ্যোতি হৈ থাকি যাবা।

মা

পম্পী দেৱী
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

যেতিয়া ধুলিময় পথত মই
অকলশৰে খোজকাঢ়ি ফুৰোঁ
তেতিয়া তোমাৰ পৰশৰ শীতল ছাঁ
পাবলৈ মই হাবাথুৰি খাই ফুৰোঁ
তুমি ক'ত আছা মা

চহৰৰ ধুলি-বালিত বাগৰি ফুৰি মই
বিচাৰি ফুৰোঁ এমুঠি মিঠা অন্ন
ঘৰত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকা
মোৰ অতি মৰমৰ কংকন।
মা, তুমি শুনি আছানে মোৰ কথা?

আৰু কি জানা মা
ঘৰলৈ ঘুৰি অহাৰ পিছত মই তুমি কোৱা
সাধুখিনি কংকনক শুনাওঁ
আৰু সি তেতিয়া হাঁহে
মই বিচাৰি পাওঁ জীৱনৰ হেঙুলীয়া আভা

কিন্তু মা, ... আজি মই যে একোৱেই নাপালোঁ
গোটেই দিন মন্দিৰৰ চিৰিত
থিয় হৈ মই ব'দ জাককে চালোঁ
কিন্তু মোক দেখোন কোনেও নাচালে

মা ... আজি আৰু ক'ব নোৱাৰিম
ভাগৰি পৰিলোঁ, কংকন ঘৰত অকলে আছে
কাইলৈ আকৌ ...

প্ৰেয়সী

দিগন্ত কলিতা
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

মাজনিশা উঠিলোঁ ধৰিলোঁ হাতত এই কলম
তোমালৈ যাচোঁ বুলি এখনি মৰম।
নহওঁ যে কবি মই নহওঁ যে প্ৰেয়সী
কেনেকৈ বুজাওঁ মই তোমাক মোৰ হৃদয়ৰ কাহিনী
ভাল পাওঁ বুলি কৈ হৃদয়ত আহিলা
বেয়া পাই অভিমান কৰি আঁতৰি গ'লা
কি? আশা লৈ আহিছিলা মোৰ হৃদয়লৈ?
কিহত বেয়া পাই আঁতৰি গ'লা বহু দূৰলৈ?
নোবাৰোঁ বুজাব মই অবুজ হিয়াক
মাথোঁ হৃদয়ত লাগে তোমাক
তুমি নুবুজিলে কোনেনো বুজিব?
বুজাই ক'ম নো কাক?
বিদায়ৰ বিয়লি পৰত
গৈ গৈ নিচেই কাষত
তোমাক বিনলৈ শেষ পৰত
এতিয়া ভাষা নাই মোৰ হাতত।

প্ৰয়োজন

ধৰিত্ৰী ডেকা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক
দৰ্শন বিভাগ

প্ৰয়োজন, প্ৰয়োজন মাথোঁ অলপ মৰমৰ
ভগ্ন হৃদয়েৰে আকোঁৱালি লৈছোঁ যন্ত্ৰণাবিলাসক
অনুভৱৰ দলিচাৰে বাট গঢ়িছিম বুলি
অপেক্ষা মাথোঁ তোমাৰ আগমন
কিন্তু ...
এয়া যে মোৰ দুচকুৰ স্বপ্নহে মাথোন
তুমি আহিবানে
হৃদয়বিদাৰক যাত্ৰাৰ সমভাগী হ'বলৈ
আহিবানে
মোৰ সোণাৰুবুলীয়া সপোনবোৰত
ৰহণ সানিবলৈ।।
"প্ৰয়োজন" নামৰ পৰ্বতখন বগাই বগাই
এতিয়া যে মই দিশহাৰা হৈ পৰিছোঁ!
মই হয়তো আৰু বগাব লাগিব বহুদূৰ
যিখন পৰ্বতত ফুলি আছে কপৌফুল
এখন প্ৰেমৰ দলিচা হৈ ...

মোৰ শেষ ঠিকনা

অৰূপ কুমাৰ শৰ্মা
চতুৰ্থ যাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

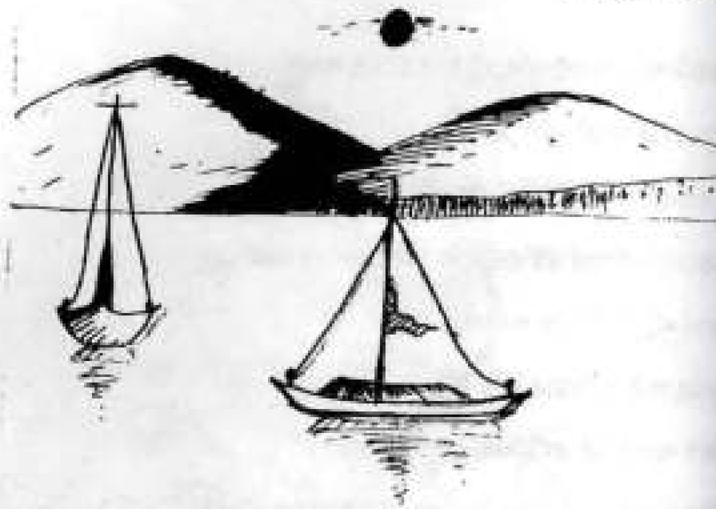

এদিন সূৰ্যটো আহিছিল নদীৰ ঘাটলৈ
মোক চাবলৈ; কিৰণৰ সমদল লৈ
কিন্তু সূৰ্যৰ প্ৰবেশত নদীখন যেতিয়া
শুকাইছিল, মোৰ শোক লাগিছিল

নদীৰ কান্দোনৰ চিঞৰবোৰ যেতিয়া মই শুনিছিলোঁ ...
ৰিনিকি ৰিনিকি! আইৰ কোলাত মই শুই আছিলোঁ
'আই, নদীখনে কিয় কান্দিছে?'
টোপনিয়ে হয়তো আইক হেঁচি ধৰিছিল
আই টোপনি গৈছিল।

বুজা চিন্তাবোৰৰ আৰু নুবুজা সাঁথৰবোৰৰ ...
কোলাহলত মোৰ চকুযোৰ গধূৰ হৈছিল
কৃষ্ণচূড়াৰ ফুলৰ দৰে ৰঙীন কোনোবা এটা সময়ত
এদিন মই তৰালীক যেতিয়া আনিছিলোঁ -
নদীখনৰ বুকুয়েদি।

আত্মিক সুখৰ সন্ধানত থকা মোৰ মনটো
সুখৰ সপোন টনাত ব্যস্ত আছিল।
সেইসময়ত নদীখনে মোক মাতিছিল নেকি বাৰু?

আজি সময়বোৰৰ কেৱল নিষ্ঠুৰ আঘাত দেখিছোঁ।
হালি হালি দ'ম বন্ধা বয়সবোৰৰ ভৰত
নদীখন তেনেই নিশকটীয়া হ'ল
আৰু ... আৰু মই?
মাঘৰ পথাৰৰ দৰে মোৰ উদং দেহাটোত
সাঁতুৰি সাঁতুৰি পাৰ নোপোৱা চিন্তাবোৰে
আৰু কিমান আচোৰ মাৰিব বৈ বৈ
সূৰ্যৰ প্ৰবেশত মৰা নদীখনেই ...
হ'ব মোৰ শেষ ঠিকনা

মুক্তি

কিশোৰ কুমাৰ ডেকা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

বিষাদৰ কাৰাগাৰত
আছোঁ বন্দী হৈ,
মুক্তিৰ অপেক্ষাত যে
থাকিম কিমান বৈ?

দুখৰ ভৰত বিদীৰ্ণ
বিমৰ্ষ মোৰ কলিজা
নিঃসৰিত হ'ব খোজে
এটি তেজৰ নিজৰা।

মানস পটত আজি
অৱশ মোৰ আশা
জ্যোতিষ্মতী জোনাকত
অন্ধকাৰ জীৱন যাত্ৰা

নেজানো কেতিয়া অন্ত পৰিব
অৰ্থহীন জীৱন মোৰ
গধূৰ নিদ্ৰা সুখত আৰু
নেথাকিব কালৈকো মোহ

যেতিয়া মই এই জীৱনৰ
মায়া এৰি গুচি যাম
চিৰশেষ শ্মশান চিতাত
তেতিয়াহে মুক্তি পাম।

মহৎ লোকৰ বাণী

চয়নিকা কলিতা
স্নাতক প্ৰথম যাণ্মাষিক

১) শিক্ষাই হৈছে মূল উপায় যিয়ে মানৱ জীৱনলৈ সুখ-শান্তিৰ নিজৰা বোৱাই আনিব পাৰে। - *এৰিষ্টটল*

২) প্ৰত্যেক জাতিৰেই সুকীয়া আত্মা আছে। এই আত্মাৰ পোহৰত লিখা সাহিত্যাই সদায় উজ্জ্বল হৈ থাকে। তাৰ পোহৰত লোৱা চিত্ৰই নিজৰ প্ৰতিকৃতি হুবহুৰূপে দেখুৱায়। - *নীলমণি ফুকন*

৩) মানুহৰ সংগৰ নিচিনা পুঁথিৰ সংগও আমাৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ ওপৰত কাৰ্য কৰে। প্ৰত্যেক পুঁথিয়েই ৰচোতাজনৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰৰ ছাঁৰ নিচিনা। - *সত্যনাথ বৰা*

৪) আনবোৰ নিচাই মানুহক তিলে তিলে ধ্বংসে কৰে, কিন্তু কিতাপৰ নিচাই মানুহক নিত্য নৱ ৰূপত সৃষ্টি কৰে। প্ৰত্যেকখন ভাল কিতাপেই মানুহৰ মনৰ দিগন্ত আগতকৈ কিছু সমৃদ্ধ কৰি দিয়ে। -*হোমেন বৰগোহাঞি*

৫) শিক্ষকসকলেই হ'ল ইতিহাসৰ প্ৰকৃত নিৰ্মাতা।

- *এইচ. জি. ৱেলছ*

৬) যি দেশৰ মানুহে নিজৰ প্ৰাচীন সাহিত্য স্মৰণ কৰি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে তেওঁলোকৰ জাতীয় চৰিত্ৰৰ প্ৰধান আলম নাই বুলিব পাৰি। - *মেক্সমুলাৰ*

৭) নিজৰ ভৰিৰ ওপৰত থিয় হ'বলৈ শিকা। তেতিয়াহে সংসাৰত ভাল পাব পাৰিব। - *স্বামী বিবেকানন্দ*

৮) এপাচি বিদ্যাতকৈ এমুঠি সত্যতাৰ মূল্য বহুত বেছি।

- *জৰ্জ পুৱাৰ্ট*

৯) মানুহৰ জীৱনৰ নৈতিক মূল্য অকল তেওঁৰ নিজৰ উন্নতিৰ ওপৰতেহে নিৰ্ভৰ কৰে, নিৰ্ভৰ কৰে তেওঁ জগতবাসীক কি দিলে তাৰ ওপৰতেহে। - *আইনষ্টাইন*

১০) অধ্যৱসায় মনত লুকাই থকা প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল। মনত প্ৰতিজ্ঞা থাকিলে কামত অধ্যৱসায় জন্মে।

- *সত্যনাথ বৰা*

১১) সত্যক ঢাকিবলৈ চেষ্টা নকৰিবা। - *হেনৰী ৱাৰ্ড*

১২) ভুল নকৰা মানুহেই যে বিজ্ঞ সেইটো নহয়। এই ধৰণৰ মানুহ নাই আৰু থাকিবও নোৱাৰে। সি খুব গুৰুতৰ ভুল নকৰে আৰু কৰিলেও সহজে শুধৰাব পাৰে তেঁৱেই বিজ্ঞ। - *লেনিন*

কৌতুক

প্ৰথম বন্ধু ঃ বুজিছা বন্ধু, ছোৱালীজনীক পাছফালৰ পৰা দেখিয়েই তাইৰ প্ৰেমত পৰি গ'লোঁ। তাইৰ পিছ ল'লোঁ। তাই এটা সময়ত পিছফালে ঘূৰি চালে। মই অবাক হৈ গ'লোঁ।

দ্বিতীয় বন্ধু ঃ কিয়? কি দেখি অবাক হ'লা?

প্ৰথম বন্ধু ঃ দেখিলোঁ, তাইৰ শিৰত সেন্দুৰ।

দ্বিতীয় বন্ধু ঃ অ' পৰস্ত্ৰী!

প্ৰথম বন্ধু ঃ নহয়, তাই মোৰেই স্ত্ৰী!

পম্পী দেৱী
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোকচিত্ৰ

ARTICLES

FOOD SECURITY THROUGH PUBLIC DISTRIBUTION SYSTEM : SOME EMERGING ISSUES

Ranjana Sen
Lecturer in Deptt. of ECO

There is a consensus among the economists that the food security system is in India in the form of Public Distribution System that has eveolved in the economy since the mid-sixties has been able to eliminate femines and also to bring substantial measures of relief to the consumers during years of acute scarcity. It is true that the food problem in the sense of shortage of foodgrains no longer exists. But food problem in the normative sense still continues to exist as millions of poor suffer from persistent hunger and malnutrition. In fact, the poor do not have means to gain access to food in the quantities needed for a healthy life. This is the task to which the food security system must address itself in future.

Essentially, the basic objectives of the Public Distribution System (PDS) in India is to provide essential consumer goods at cheap and subsidized prices to the consumers so as to insulate them from the impact of rising prices of these commodities and maintain the minimum nutritional status of our population.

But the PDS in India has been criticized on various points. The main criticisms may be stated as follows :

Firstly, many emperial studies based on NSS data on PDS purchases, have shown that the poor were not benefiting much from PDS. The dependence of poor on the PDS in rural areas for many commodities is less than 16 percent. The dependence of the poor, particularly the rural, of the open market is much higher. Again some economists observed that there were negligible welfare gains due to PDS. The per capita income gain to the poor from all consumer subsidies was no more than Rs. 2.01 per month or 2.7 percent of their per capita expenditure in rural areas.

Secondly, there are considerable regional disparties in the distribution of PDS benefits. West Bengal, Tamil Nadu, Maharashtra and Andhra Pradesh accounted for about 63 percent of the total off take of cereals. All this is to the derminent of states like Bihar, Madhya Pradesh and Rajasthan which have much larger incidence of poverty.

Thirdly, a number of economists have also pointed out that PDS has remained limited mostly to urban areas, while the coverage of rural areas was very insufficient. The fact of the matter is that there was indeed an urban bias in PDS. Again, the PDS is highly subsidised in India and this has put a severe fiscal burden on the Government.

Fourthly, the operations of the PDS have, infact, resulted in an alarming price increase. This is due to the reason that large

procurement of foodgrains every year by the Govt. actually reduces the net quantities available in the open market. The poor are very often compelled to make purchases in the open market where prices are generally high. Hence PDS not only does not meet significant requirement of the poor but also operates against their interest by pushing up the open market prices hastiliy. Another shorcoming relates in the transport storage and diversion to the open market.

On account of the above shortcoming of the PDS, there is a need for evolving some alternative options to the PDS for ensuring food security at the least budgetary cost. The alternative suggested range from targeted PDS to foodstamps.

Universal PDS has not been working properly. Food security should clearly mean security of food to the poor and the poor alone. It may also be argued that the untargeted PDS is not considered appropriate now with the dynamic changes. The changes may be as follows :

1) In the first place, the national level food supply scenario has changed from one of scarcity to one of surplus;

2) Agricultural growth has been quite widespread. This may necessarily obviate the need for universal coverage and hence the need for targetting;

3) Submarkets in India are well-developed and integrated;

4) Panchayat institutions may be entrusted with the responsibility for planning implementation of the programmes; and

5) Hence, with the involvement of the PRI the selection of beneficiaries for PDS, necessary for targeting of PDS is likely to improve.

But targeting can impose huge costs burden. True, open ended generalized price subsidies have led to fiscal consustainability and significant distorting effect on the agricultural sector. It may be noted that in rural India, around 50 percent of the population (adult as well as children) is malnourished.

Secondly, another 20 to 30 percent of the rural population faces a risk of malnutrition because of the variability of employment. Hence, it can be safely argued that 70 to 80 percent of the rural population is eligible for a food subsidy programme. Again, the cost of administering a targeted programmes that excludes 20 to 30 percent of the population, when many of them may self-select out of the programme will be huge. Hence, it makes economic sense to provide universal coverage and assure that the better off households will voluntarily opt out of the programme. Re targeting is not just exclusion of the non needy, but also inclusion of the needy poor covered by PDS in many states. Some economists have shown such a high cost targeting is not feasible, given the resource cosntraint of the Government.

There are practical difficulties also. In an effort to qualify for subsidy, some people in the non-targeted population are likely to submit wrong information. In an effort to exclude these people, the scrutiny that might be undertaken, can, in turn, lead to the omission of certain people who ought to be included in the target group.

Another form of targeting is 'commodity based targeting'. This suggestion is based on the general impression that (a) a commodity basket of PDS is weighted in favour of commodities which figure prominently in the budgets of the middle and richer income groups; and (b) coarse cereals are largely consumed by the poor and hence the commodity composition of the PDS should be changed in favour of coarse foodgrains. The logic behind this is that if the PDS is confined only to the distribution of coarse grains, automatically a large section of the non-poor will opt out. Thus, the PDS would lead to self targeting.

Although this opinion has received widespread support, there are certain problems with it also. The first problem is that coarse cereals, being grown largely in dry areas, are subject to high instability in output. Their output is also stagnant and marketed surplus is less. Hence, PDS based on coarse cereals is likely to accentuate the problems. Moreover, the entire argument if favouring re-orientation of PDS towards coarse cereals is based on the assumption that the poor sectors of the population are the major consumers of these cereals. But some studies maintain that the consumption pattern of the poor has changed over the years in favour of the superior cereals.

PDS should serve as a cushion to the poor against rising prices. However, in conditions of massive poverty and mass-scale unemployment, PDS is not the only safety net. Rural works programmes (RWPs) like Employment Guarantee Scheme, are also powerful safety nets for the poor. The employment programmes are income generation programmes; whereas PDS works only if people already have purchasing power in their hands. The most important advantage of RWPs as safety net to the poor is that they are self-targeting. This advantage is missing in PDS. Employment to the poor people in RWPs enables them to earn a wage income. Besides, there are secondary benefits of RWP also like the contribution of such programmes in building up rural assets increasing the bargaining strength of the unskilled labour, acting as an insurance for rural workers by preventing acute distress sales of production assets etc.

However, critics argue that RWPs alone cannot serve as a poverty alleviation measure, PDS should be linked with employment guarantee scheme. The advantages of this linking up are many :

Firstly, it would enable targeting of PDS to the really needy people. Secondly, such targeting would reduce the cost of PDS as it will not remain necessary to maintain its universal character. Thirdly, the two programmes together would help in the alleviation of poverty. Finally, the substantial subsidy expenditure being incurred presently just to maintain the burgaining stocks of foodgrains would be controlled.

According to some critics, many inefficiencies of the PDS arise from its highly centralized nature. They advocate decentralization of this system. The Panchayats and the local participatory organisations would serve as an apparatus for reaching food to the poor. They would identify the poor, monitor their conditions and implement programmes to meet their employment and food needs.

In keeping with current emphasis on efficient resource utilisation, there is a case for changing the agricultural growth strategy for the poorer sections of all regions. This is true in the light of foodgrains surplus and its concentration in a few states. The procurement and distribution to all areas all over the country involves considerabl locking up of resources for maintaining buffer stocks and delivery of foodgrains. This type of inefficiency in resources allocation at the macro level could be reduced substantiallyas there exist considerable potential and scope for increasing production through a strategy of broad-based agricultural development.

The problem with the PDS are part of a larger pattern of Governmental in-efficiencyThe reason for failure may be economic stagnation and underdevelopment and the changing political landscape. Specificities of a particular state should have to be taken into account. There are people within almost all categories of stakeholders who are dissatisfied with the large scale mis-appropriation of foodgrains. There is a scope for change : but change requires strategic political manoeuvering and initially a low key approach in order not to antagonise strong vested interests. Too much fine tuning in targeting, may lead to erosion of political support for food subsidies.

The issue for state protectionism and interventionism in the agricultural system should be reviewed. The state is there to provide security through procurement prices to bail farmers out. This kind of security does not bring in any kind of enterprise in this business. Our fertile farming regions are trapped in the paddy wheat cycles with no incentive for anybody to do anything imaginative. The state and the procurement machinary is so foodgrain centric that the farmers do not want to risk switching to cash crops. In a age of free markets, globalisation and economic reforms, it is scandalous to perpetuate à system that so completely kills the enterprise and innovative temperament in the crucial sector of our country.

In this context, the role of private sector should be properly designed. An increase role of private sector in the foodgrain market may provide the right kind of signal to farmers in deciding their cropping pattern in the line with the emerging demand for different agricultural commodities.

Refereneces :

George, P.S. : "Some Aspects of Public Distribution of Foodgrains in India" - in Economic Political Weekly, Sept. 29, 1984.

Krishna T. N. Krishnan (1999) : "Public Support for Food Security : The Public Distribution System in India" - Sage Publications, New Delhi.

Mahendra Dev's (1998) : Public Distribution System : Impact on poor and options for Reform in Economic and Political Weekly, August 29, P. 2288.

Rao, V. M. (1995) : "Beyond Surpluses : food security in changing context' in Economical Political Weekly, Jan. 28.

Cornia, G.A. and Frana Stewart (1993) : "Two errors of targetting in Journal of International Development".. ♦

****

CONSTITUTION AND LEGISLATIVE MEASURES FOR THE PROTECTION OF CHILD RIGHTS

Dr. Namita Sarmah
Deptt. of Political Science

According to the Child Labour Committee (1978-79), child labour can broadly be defined as the segment of child population which participates in work either paid or unpaid. Everywhere in every society, old traditions, values and norms create difficulty in adopting new changes for development and growth of its members. So, reformation is needed to change its old system to meet the needs for their Welfare and development. In ancient period, child labour was not a social probilein, but in the changing situation child labour needed legislative protection against their exploitation and for their proper growth and development.

The constitution of India is primarily a social document which reflects its commitment to the Welfare of the children in the part-III and IV on fundamental rights and directive principles of state policy. Judiciary is the guardian of fundamental rights. The constitution makers were conscious of the requirements of children in need of extra care. Article 15(3) lays down that "nothing in this shall prevent the state from making any special provision for women and children". Article 24 proclaims that no child below the age of 14 years shall be employed to work in any factory, mine or engaged in any other hazardous employment.

Social scientist Prof. Saksena was in favour of raising the age of children to prohibit them from employment. But the Constituent Assembly did not accept the advice of Prof, Saksena Now Indian Parliament think on this point Article 39(C) provides that "The health, strength of the workers, man, women and the tender age of children are not abused and that the citizens are not forced' by economic necessity to enter avocation unsuited to their age or strength". Article 39(F) enjoins childhood and youth are protected against exploitation and

against moral and material abandonment. Article 45 provides that "The state shall endeavour to provide within a period of ten years from the commencement of the constitution for free and compulsory education for all children until they complete the age of 14 years."

The fundamental rights and the directive principles are designed to be the instrument in bringing about the great reforms of the social revolution.

Indian statutory provisions 2 The problem of child labour is not confined in a particular territory now it become a world phenomenon. Industrialization on a large scale leads to the employment of children in factories, workshops and other unregulated occupations. It becomes a matter of deep concern to find out ways and means which may put an end to the employment and exploitation of children who are forced to join the labour stream.

In the enactment of laws for this purpose, the best interest of the child shall be the paramotmt considerations. The general assembly of UNO calls upon local authorities upon national Govt. to recognise these rights without discrimination on account of National or social origin property, birth or other status whether or himself of his family.

Indian Statutory Provision :

1. Statutory provisions regarding age of employment, almost all states regulate employment of children. The minimum age for employment differs from state to state. The relevant Indian statutory provisions are-

1) Factory Act : The act prohibits the employment of children below l4 years, while ILO prescribes that any factory can give different appointment ten or more workers of 15 years and above. To safeguard the health of young person between 14 to 18 years, should furnish a certificate of fitness from a surgeon which will be valid for one year.

2) Mines act, 1952 : The act prescribed age limit is 16 years and above for underground employment. In addition to this, a fitness certificate from authorised surgeon is also required.

3) Plantation labour act, 1951 : The act states that a child of 12 years and below shall not be employed in the plantation of tea, coffee, rubber within an area of 10,117 hectors or more.

4) Motor transport act, 1961 : The minimum age of this act for employment in every transport undertaking is ld years and above.

5) Beedi and Cigarette workers act, 1966 : Under this act, child below 14 years are prohibited to work in any industrial premises.

6) Employment of children act, 1938 and Merchant shipping act, 1958 prohibit the employment of children below 15 years of age in any in hazardous and on seagoing ships.

7) Radiation Protection rules, 1971 : Under this a child below 18 years of age is not to be employed at places where radiation take place.

8) The children pledging of labour act, 1933 : The act prohibits any agreement written or oral to pledge the labour of child by parents or guardians in return for a payment received or to be received.

9) The contract labour act,1970 ; Under this act the permissible age for the working as contract labour is 18 years and above.

The factory act, 1948 using about a great reform of service condition in different working area of child labour. Some bold steps of the act are :

1) Four and half hours per day is prescribed Working hour for children in the factory.
2) Impose restriction of night Work by children.
3) In case of shift relay duty the period of work of children shall be confined to two shifts.
4) Children are prohibited to Work in more them one factory in a day.
5) The children workers are entitled to get a weekly holiday.
6) The children who have worked for more than 240 days or more during a calendar year is entitled to get annual leave with wages.
7) Wages of the child workers are governed by the minimum wages act of 1948.

Such laws have some obstacle in the present social context, when child labour is allowed, one section of the people for high motive abuse child labour. It is a matter of concern and generated opinion in various segments of the population directly and indirectly. The gravity of the problem requires immediate attention because children are the future of a nation.

Reference :

1. Dr. Ahmed Ashhad : Child Labour in India.
2. Joshi S. C. : Child Labour Issues, Challenges and Laws.
3. Dr. Gurusamy S. : Girl and Child.
4. B. D. Rawat (1988) : Labour Welfarism in India.
5. Bids and Cigar Works : (Conditions and employment) Act,1966, Section 1(2) ♦

INTERESTING THINGS

The tip of a bullwhip moves so fast that the sound it makes is actually a tiny sonic boom.

Former president Bill Clinton only sent 2 emails in his entire 8 year presidency.

Koalas and humans are the only animals that have finger prints.

There are 200,000,000 insects for every one human.

It takes more calories to eat a piece of celery than the celery had in it to begin with.

The world's largest Montessori school is in india, 26,312 students in 2002.

Octopus have three hearts.

If you ate too many carrots, you would turn orange.

The average person spends two weeks waiting for a trafiic light to change.

AUTONOMOUS DISTRICT COUNCIL'S IN TRIBAL AREAS OF ASSAM

Chandra Mohan Kalita
Associate Prof. in Economics

Socio-economic factors of Tribal Population of Autonomous districts of Assam - "With a Case Study of Rabha Hasong Villages" in Goalpara District.

Abstract : The autonomy of a specific region is supposed to deliver the goods. But in practice, it is found that the socio-economic condition of these people are not improved since long time. It is seen that places like Karbi-Anglong, Kokrajhar, Missing autonomous Council area are also not developed till today.

The autonomous characteristics of a region like N, E. India that the per capita income, literacy, poor health etc. are taken into consideration.

The autonomous region are facing the following problems - VIZ -

1. Some of the members are discharging duties even after violating the norms.

2) The members are misusing their powers-

   i) The financial' powers also violated by the members.

   ii) Sometimes the suggestive measures provided by the Deputy Commissioners are also not taken so seriously.

It is a great expectation of the inhabitants of Autonomous region that the rate of growth of the economy concerned will be accelerated at a very faster one; this would help in the creation of various employment opportunities, increase in income and extend in the production of different sectors.

But unfortunately, the following are the hindrance on the way of development besides the above, such as -

(1) In many places in BTAD areas the grabbing of fertile land by illegal migrants has created a vacuum in the growth of the local economy. Even this promoted to conflict between the immigrants and the tribal population in the area concerned.

(2) The welfare schemes meant for the tribal population are not fully implemented in certain places for the target groups. Even, sometimes politically motivated endeavour takes the upper hand in these areas. Hence, the wheel of development is punctured midway between under development and sheer growth.

(3) Improper implementation also hampers the socio-economic growth of the region.

So, the proposed study is trying to evaluate the present scenario in autonomous Council areas of the state. The secondary information are also taken for the study. A host of suggestive measures will be taken in to account for the said cause.

The Basics of the autonomous region in Assam :

These are the districts of Karbi-Anglong, certain areas of North Lakhimpur Dhemaji etc. besides, BTAD areas of Lower Assam. In Middle Assam Tiwa Autonomous Council is also created for their economic development besides Rabha-Hasong, Sonowal Kachari, Thengal Kachari, Deori Autonomous Council, Bodo land area development etc. are meant for this case.

It is a fact that the following' factors are responsible for the creation of Autonomous region (districts) besides others, these are -

(a) Inexpensive administration to the tribals of the state are wanted to deliver for their development;

(b) To provide maximum autonomy;

(c) Autonomous districts Council's have been passing Acts relating to Land, Forest, Primary Schools, Education, Planning Process, Village Markets, trade and Commerce etc.

(d) Ethnic rights overland, natural Resources, Customary- laws, tradition etc.,

(e) Asserting self rules;

(f) Autonomy and Development;

(g) Utilisation of allotted funds in smoother and proper way.

One can ponder over the first autonomous District Council of Karbi-Anglong and N. C. Hills areas. It is far away from the development ofthe other parts ofthe state.

The study will bring a clear picture of Rabha Hasong Council of Assam.

These villages are _

(1) Bhalukjuli

(2) Kahibari

(3) Bakhrapara

Socio-economic variables of these Villages are -

(1) Cropping pattern (production). '

(2) Literacy.

(3) Occupational division. .

(4) Health status.

Economic Parameters are as follows -

1. Cropping pattern -

(a) Frequency of certain crops. (Shown)

(b) Output per h/a.

2. Literacy rate -

(a) Male

(b) Female

(c) Vocational Education

(d) General Education.

3. Occupational Divisions are divided as -

(a) Farming -

(b) Services -

(c) Others -

4. Health Status -

(a) Nearness to the PHC

(b) Para Medico Workers availability.

(c) Fresh drinking Water sources.

TABLE : 1

Villages	Cropping Pattern	Frequency of Crops (Yrly)
1. Bhalukjuli	1100 Kg. /Ph	One
2. Kahibari	1080 Kg./Ph	One

3. Bakhrapara	1070 Kg./Ph	One

TABLE : 2

Literacy Rate :

Villages	Male	Female	GT
1. Bhalukjuli	23%	15%	38%
2. Kahibari	24%	12%	36%
3. Bakhrapara	22%	13%	35%

TABLE : 3

Occupational Distribution :

Villages	Farming	Services	Others
1. Bhalukjuli	79%	15%	06%
2. Kahibari	72%	21%	07%
3. Bakhrapara	69%	20%	11%

TABLE : 4

Health Status :

Villages	Nearness to PHC	Para Medico attended daily	Sources of fresh drink water
1.Bhalukjuli	6 Km	3 Nos.	Tube Wells
2. Kahibari	8 Km	4 Nos.	Govt. Supply
3. Bakhrapara	3 Km	3 Nos.	Govt. Supply

(I) Findings of the Micro-Survey :

(II) Role of Rabha Hasong Autonomous Council.

(i) The agricultural production is quite inadequate, it is found in average at 1100Kg per h/a p.a.

(ii) Frequency of cropping pattern is very poor, that is only mono-cropping p/a; leaving people quite idle for the entire year. They are engaged for the Kharif crop of Paddy during June to August only. The other months are quite unproductive for the farmers, only during harvesting period i,e. mid November-December are utilized by them. In all complete 6 months is quite unproductive. Alternative jobs (or) other Rabi crops could have been practiced with the help of co-operation of Rabha-Hasong Council in terms of Hyv, bio-chemicals, bio-fertilizers, Irrigation, Marketing facilities and other agricultural implements to be provided to the farmers.

(iii) The Rabha-Hasong Council can initiate farmers' interaction programme with different farmers of the country.

(iv) Even best farmers could be trained in China, Philippines in cropping pattern

(v) Mechanised agricultural practice at Israel can also be arranged a trip.

(vi) For intensive agriculture - Farmers may be sent to Japan Farming areas for at least 1 month.

Literacy is very poor in the villages of Rabha Hasong Council area -

Male on average 23% and female is at 13% only which is far behind the state's Literacy rate of 64% in 2010.

Hence there is a lot of scope for educational development, such as -

(i) Participatory adult education programme to be launched based on Agro-forestry Sector and Health Sector.

(ii) Sarba Sikhsha Abhijan may take a very active role in this direction.

(iii) Proper act of frequent visit may be taken

up by the Council's officials.

(iv) Finding out the drops out rates and causes.

(v) To prevent drop outs.

(vi) Try to open a vocational institute in the council area having all kinds of trades.

(vii) Home education" scheme may be launched by the Council by providing teachers at least twice a week to each home during the holidays.

(viii) Have frequent forum for writing skill development to the villagers.

Besides, the Council could render the following facilities to its dwellers -

Eg. (1) Compulsory farming practices during the Rabi crop season.

(2) Multi-cropping practices.

(3) Practice for mixed farming.

(4) Financial and technical assistance may also be rendered.

(5) Health sub-centers may be established among 7 - 8 villages.

(6) Frequency of Para medicos to visit villages may be enhanced.

(7) Proper Medicine may be provided at tree of cost.

(8) Infants and mother should get proper treatment.

(9) Mobile dispensary may be provided.

(10) Doctor - patients ratio may be enhanced.

(11) The Cottage Sector may be improved.

(12) The weaving Sector may be excelled.

(13) Other alternative jobs may be created.

(14) Water Supply may be provided to all problem villages.

To Conclude : The Autonomous District Councils' are rendered by the constitutional provision in the 6th Schedule for the overall socio-economic developmentfor the tribal community.

The per capital income, the savings or the capital formation among the people could be accelerated with the help of overall economic development of thepeople in tribal areas.

Since Assam is an agrarian state, the Horticultural crops like - pine Apple, banana, citrus fruits may be planted at large scale. Beside Tea cultivation may also be extended.

Emergency Health Services, mobile Medical facilities, improved village level Health Units, provision of anti-malaria, Dengue scheme may be adopted, prevention of Japanese encephalitis may be done in the council areas in particular and the state in general.

Public Hygienic like sanitation, drainage, plantation of trees, conservation of forest, Control of land erosion, harnessing of rain Water, Rural energy generation in hills through micro-Hydro power station, Solar power generation sets may be practiced in the areas of the state in habituated by the tribal population.

All these measures Will go in a long way in yielding fruitful results for the Council area and over and above a comprehensive national integration among all communities will bring peace and prosperity of the tribal populated areas of the state. ♦

* * * * * * *

SUCCESS DEPENDS ON OPPORTUNITY NOT ON CHARACTER

Diba Baruah
Professor, Deptt. of English

Going against the grain of commonly accepted aphorisms is certainly courting with controversy, I would like to contradict such a prevalent view and state that success depends on opportunity to a very great extent. But, that does not imply a reductionist view of character. it is undesirable that an independent is known by his / her character; it is the bedrock of one's life.

But, time has changed and so also certain routine and concepts. In the present time, character in isolation is no longer the criterion for success in life. It is undesirable that an indiviual equipped with the tools of education and qualities of grit, determination and preserverance can never be overwhelmed by failure. Such qualities would always enable an individual to tide over the most harrowing and excruciating moments of life. These qualities would always catpult him / her from the morass of negativities that visit our lives.

Admittedly, a veritable scaffolding of fortitude, preserverance and moral integrity is always the passport to success. But, in these fierce competitive times, it is a certain degree of aggressiveness backed by the requisite logistics that would set the sails of our life galloping towards success. Further, the current climate of our life has almost made it necessary to market our skills unabashedly to secure our own positions. But, ultimately it is opportunity or what we may refer to destiny that has scripted the success story of the most successful people. An opportunity at the right moment can alter the course of our lives. In this sense, opportunity can be constituted as the raison d'etre for the incredible success stories. To miss the opportunity is to miss the bus! No wonder, such moments are called in common parlance as "Golden opportunity".

It is opportunity that generate the turning point of our lives. We can refer to the case of Dhirubhai Ambani who was instrumental in rewriting Indian Corporate history by buillding the Reliance Empire. Had he not left India at the age of 16 to go to Yemen where he worked in odd jobs as gas station attendant, and as a clerk, he would not have been able to return with a capital of Rs. 50,000 to set up a textile trading company. He literally built up his empire from scratch. But. it was the decision to work in Yemen that was the turning point of his life.

Sometimes, inspite of possessing the best credentials, a stasis creeps into our lives. At such moment. it is opportunity that can galvanizeour barrometers of success. So, when opportunity comes knocking at our doors, we should not miss the chance! ♦

STRUGGLE

Tapabrat Thakuria
B.Sc. 1st Semester

Trails in life can be tragedies or triumphs, depending on how we handle them. Triumphs don't come without effort.

Story : A biology teacher was teaching his students how a caterpillar turns into a butterfly. He told the students, that in the next couple of hours, the butterfly will struggle to come out of the cocoon. But no one should help the butterfly. Then he left.

The students were waiting and it happened. The butterfly struggled to get out of the cocoon, and one of the students took pity on it and decided to help the butterfly out of the cocoon against the advice of his teacher. He broke the cocoon to help the butterfly so it didn't have to struggle anymore. But, shortly afterwords the butterfly died.

When the teacher returned he was told what happened. He explained to this student that by helping the butterfly, he had actually killed it because it is a law of nature that the struggle to come out of the cocoon actually helps develop and strengthen its wings. The body had deprived the butterfly of its struggle and the butterfly died.

Moral : Apply this same principle to our lives. Nothing worthwhile in life comes without a struggle. As parents we tend to hurt the ones we love most because we don't allow them to struggle to gain strength. ♦

INTERESTING THINGS

Here are some interesting things :

1. The Statue of Liberty's index finger is eight feet long.
2. Rain has never been recorded in some parts of the Atacama Desert in Chile.
3. A 75 year old person wiil have slept about 23 years.
4. Boeing 747's wing span is longer than the Wright brother's first flight. The Wight brothers invented the airplane.
5. There are as many chickens on earth as there are humans.
6. One type of hummingbird weighs less than a penny.

CURRENT SITUATION OF ASSAM

Biki Dullah
B. Sc., 2nd Semester

Assam, the land of hills and valleys, the land of the mighty river Brahmaputra, the land of Mother Goddess Kamakhya, lies in the north-eastern corner of India. Known for its natural beauty, Assam has been a land of fascination since its birth. But the current situation of this beautiful land is quite unstable, both naturally and artificially.

It we talk about the last year, we found that in July 2012, violence broke out with riots between indegenous Bodos and Bengali speaking Muslims. More than 100 people died and over 4 lakhs were displaced from 400 villages. On 27th July 2012, Assam's chief minister Tarun Gogoi blamed the national government for a "delay in army deployment to riot-hit areas."

Another set back that Assam is facing currently the floods. Last year itself, 17 districts were reeling under its impact and property worth millions were destroyed. More importantly, large parts of Kaziranga and Pobitora Wildlife sanctuaries were submerged, which affected the animal species and the evergreen trees.

There has been a constant hue and cry over the big river dam projects. It is high time that government took things seriously and plan for the control of floods. As far as the riots were concerned, there is a saying that "prevention is better than cure". The government should stop blaming others and take initiatives to prevent the contast protestations. As fas as I can see, the current situation in Assam can only be stabilised if and only if the illegal immigration is brought under control. Th ever increasing pool of immigrant population has threatened the existence, right to land and resources of all indegenous people of the entire state. It is time, we stood up against it and make our land a happy and peaceful place to live in. ♦

Mosquitos are more attracted to the color blue than any other color.

CARS : FROM 1769 ..... TO 2013

Rakesh Das
B. Sc., 3rd Semester

The history of automobile typically begins as early as 1769 with the creation of steam engined automobiles capable of human transport. In 1806, the first car powered by an internal combustion engine running on fuel gas appeared which led to the introduction of modern gasoline or petrol fueled internal combustion engine in 1885. Cars powered by electric power briefly appeared at the beginning of 20th century, but largely disappeared from use until the from of the 21st century. The early history of the automobile can be divided into a number of eras, based on the prevalent means of propulsion. Later period were defined by trends in exterior styling, size and utility preference.

Ferdinand Verbiest of China, built the first steam powered vehicle around 1672. It was the first working steam powered automobile. Some people define the first 'real' automobile produced by French Amedee Ballee in 1873, who built self propelled steam road automobile to transport groups of passengers. Karl Benz, the inventor of numerous car related technologies, received a German patent in 1886. The four stroke petrol (gasoline) internal combustion engine that constitute the most prevalent form of modern automotive propulsion is a creation of Nikolous Otto. The similar four-stroke diesel engine was invented by Rudolf Diesel. The battery electric

car owes its beginnings to Anyos Jedlik, one of the inventors of the electric motor.

Ford Model T (1908-1927) is the most widely produced and available four seater car of the era. It used a planetary transmission, and had a pedal based control system. Ford T was proclaimed as the most influential car of the 20th century in the international car of the century awards. Bugatti Type 13 (1910-1920) was a notable racing and touring model with advanced engineering and design. The old open top runabouts phaetons and touring cars were phased out by the end of the classic era as wings, running boards and headlights were gradually integrated with the body of the car. The modern era of the car is normally defined as the 25 years preceding the current year. The modern era has been one of increasing standardisation, platform sharing computer aided design, front wheel drive, all wheel drive,

fuel injection etc.

The three types of body styles hatchback, sedan and sport utility vehicle (SUV) dominate today's car market. In India, most of the cars that are used by people is the hatchback. They are more fuel efficiency and low priced than sedans and SUVs.

Toyota Corolla is a simple small Japanese sedan that has come to be the best selling car of all time. Range Rover, the first take on the combination of luxury and four wheel drive utility, the original SUV. Marcedes Benz, S-class; electric anti-breaking system (ABS), supplemental, restraint, airbags. Seat belt pretentioner and electric traction control systems all made their debut on the S-class. These features would later become standard throughout the car industry.

Renault Espace; first mass one volume car of non-commercial multi-purpous vehicle (MPV) class. Toyota Prius: launched in the Japanese market in September 2010, reached worldwide cumulative sales of 2.0 million units, becoming the most known hybrid electric car in the world.

Tata Nano, that was built by the Indian company, is the most low-priced car of the world, i.e. Rs. 1,00,000. Bugatti Veyron priced at Rs. 16 crore is the most expensive car in the world. The Bugatti company manufactured only 300 units of this special car.

Bugatti Veyron, McLaren P1, Porche 911, Lomborghini Reventor, Ferrari Enzo, Koenigsegg, Avera are some of the super luxurious cars of this planet. These super cars give an extra ordinary driving experience level. The features of these cars are unbelievable. These super cars can achive 0-100 kmph in just 3-4 seconds and their top speed is approximately 440 kmph.

The owners of cars are growing day by day. All companies have to give a high profile fight in their market. So, every week wonderful and more wonderful cars from various companies are flooding to the market. ♦

INTERESTING THINGS

1. The word' "set" has the most number of definitions in the English language; 192 Slugs have four noses.

2. Sharks can live up to 100 years.

3. Mosquitos are more attracted to the color blue than any other color.

4. Kangaroos can't walk backwards.

5. About 75 acres of pizza are eaten in the U.S. everyday.

6. The largest recorded snowflake was 15 inch wide and 8 inch thick. It fell in Montana in 1887.

WHEN WILL ASSAM SEE A PERMANENT SOLUTION TO FLOODS?

Nabanita Konwar
Deptt. of Economics

Every year in Assam, the floods leave a trail of destruction. Washing away villages, submerging paddy fields, drowning livestock, besides causing loss of human life and property in billions. The recurrence of flood and erosion continues to be the burning problems of Assam. The Brahmaputra and the Barak are the two main rivers which cause major problems during the monsoon period every year in the shape of floods, bank erosion and drainage congestion. In fact the successive waves of devastating floods in almost every year have virtually destroyed the economy, more particularly, the rural economy of the state. Flood waters also inundate vast tracts of forest land in most of the national parks and wildlife sanctuaries including the world heritage sites Kaziranga National Park.

The river island Majuli is losing several hectares of land to the waters of Brahmaputra every year, rendering the very existence of the island, to a perpetual threat. The major cities and towns including Guwahati get submerged during torrential rains and the municipal and other wastes flow out from swollen drains to spread over the land causing several health hazards.

The river Brahmaputra is one of the greatest environmental assets of north-east India. The Brahmaputra is one of the largest river systems of the world and its basin is also among the most flood-prone. In the past six decades Assam faced major floods in 1954, 1962, 1975, 1988, 2002, 2007. Almost every year three or four waves of floods ravage the state.

Brahmaputra has become the river of sorrow. For Assam, the mighty Brahmaputra, though a life-giving river has become more synonymous with devastation than with prosperity. Also known as the 'Burha-Luit', the 2,906 Km. long Brahmaputra and the Barak are the main two rivers which cause great havoc during the monsoons. In fact, the successive waves of devastating floods almost every year have virtually destroyed the agriculture based economy of the state.

Majuli, Assam's cultural capital and one of the largest river islands in the world, was among the worst hit, with virtually the entire island going under water every year. The Kamalabari - Aauni Aati road in the island eas breached at six places by the flood waters of the Brahmaputra. Residents of many villages were marooned for days together. Other badly affected areas included Rangiya, Dhemaji, Lakhimpur, Dhakuakhana, Dhubri and Barpeta. Traffic on National Highway 31 remained disrupted following the road's submergence at Kendukona in Rangiya sub-division of lower Assam's Kamrup district.

Floods in Assam causes huge destruction and irrepairable loss to the state's economy which is largely agrarian. It also takes

away nutrients of the rich top soil. Even after the flood waters recede, it leaves behind many problems in terms of health, as well as civic authorities. Malaria and other diseases appear causing a heavy loss of life. Most of the damage is caused in the rural areas leaving the people poorer and starving.

The main factors causing extensive floods are the adverse physio-graphy of the region, heavy rainfall, excessive sedimentation, frequent occurence of earthquakes, hills / land sliding, reduction of forest area and encroachment of the riverine areas. Usually, Assam experiences incessant rainfall during the monsoon season, which normally commences from the month of May and remains till mid-October. Apart from this, occurence of floods in Assam has district co-relation with rainfall in the catchment areas of neighbouring states of Arunachal Pradesh, Meghalaya, Mizoram, Nagaland and the adjacent country of Bhutan. ♦

SELF IMAGE

Lotongrenla Jamir
H.S. 2nd Year

It is who we think we are; it is our self concept. The self image is the collection of traits which we recognize in the ego and our archetypal fields such as being talented.

The self image is formed and established by experience. Our desires, emotions and behaviour depend entirely on self image. Everyone's self image is influenced by many factors. For example, parents, teachers, co-workers, friends and classmates influence one's self image.

Positive self image is very important because all our actions depend on it. Positive self esteem leads to confident actions and right decisions whereas negative self esteem leads to the lack of confidence, timidity and procrastination during making decision.

Poor self image may be the result of accumulated criticism that the person collected as a child.which has led to self damage.

Society tends to focus mainly on the negative aspect rather than the positive aspect, so one learns not to appreciate one's advantages but to look only for what is wrong.

Many parents, teachers or people in authority tend to believe that it is important for them to point out the weakness in their children. So, they remain humble and strive to make themselves better. This does not actually help, instead on the contrary criticism and ridicule could led to a poor self image.

Comparisons are equally harmful. Instead of the child getting motivated to try and improve, most of them give up hope and feel inferior.

It is certainly possible to change one's self image. It can be modified with the help of positive experiences. One needs to accept the fact that criticism is inevitable. But it does not imply that too much of self esteem is good either. Those with too much of self esteem can become arrogant believing that their way is the only way and that everything they do is perfect. While those who suffer from low self esteem may not find it difficult to conquer new challenges and find themselves stuck in happy jobs and relationships.

Finding the right balance is essential to become a well grounded person who feels good about himself or herself is an essential factor to succeed in life. ♦

A REALITY SHOW : A VEHICLE OF SOCIAL REFORM

Manoj Talukdar
B.A. 5th Semester
English Deptt.

Satyamev Jayate is a very enlightening and popular television show. Along with entertainment the show has entrenched itself in fulfilling the demands of the society and exposing the darker sides.

Amir Khan, the perfectionist made his television debut which started airing on 6th May, 2012. The show is based on social issues. 84 million people watched the show making it, to date the highest rated show on Indian Television. Mr. Khan tried his best to bring to light the social issues and to bring a difference to the society. As always, Amir Khan has managed to win the hearts of thousands of T.V. viewers who eagerly watched for the programme every Sunday at 11 a.m. For its noble effort, the programme is receiving support from all quarters. The show highlighted sensitive social issues prevailing in India such as, female foeticide, child sexual abuse, dowry, medical malpractices, honour killings, physical disabilities, domestic violence and usage of pesticides.

Medical malpractices prevailing in India was highlighted and the use of generic medicine has been emphasised.

Giving real life examples, Amir highlighted the problems and challenges, physically handicapped people have to face in India. The show affirms the immense strength of mind and character that disabled people show in their day to day activities.

The episodes of Satyamev Jayate have generated a lot of positivity. The Khaps - the Panchayats of Haryana who had opposed him vehemently for challenging their dictate, within a fortnight would rise in unison to support the issue that Amir Khan focussed in the 8th episode of Satyamev Jayate, issue pertaining to the harmful pesticides and their effect on the health of human beings and livestocks.

This show has influenced all the people in India and 'The Perfectionist' is emerging as the brand ambassador for the issues he highlights. Particularly, the use of generic medicine was akin to the last ball that Amir Khan had lit in LAGAAN that had left the opponents dumb folded. This show has pushed the government to take initiative for the betterment of the common people. ♦

INTERESTING THINGS

The word' "set" has the most number of definitions in the English language; 192 Slugs have four noses.

The largest recorded snowflake was 15 inch wide and 8 inch thick. It fell in Montana in 1887.

COMPUTER HACKING

Levy Krishna Goswami
B.Sc. 2nd Year

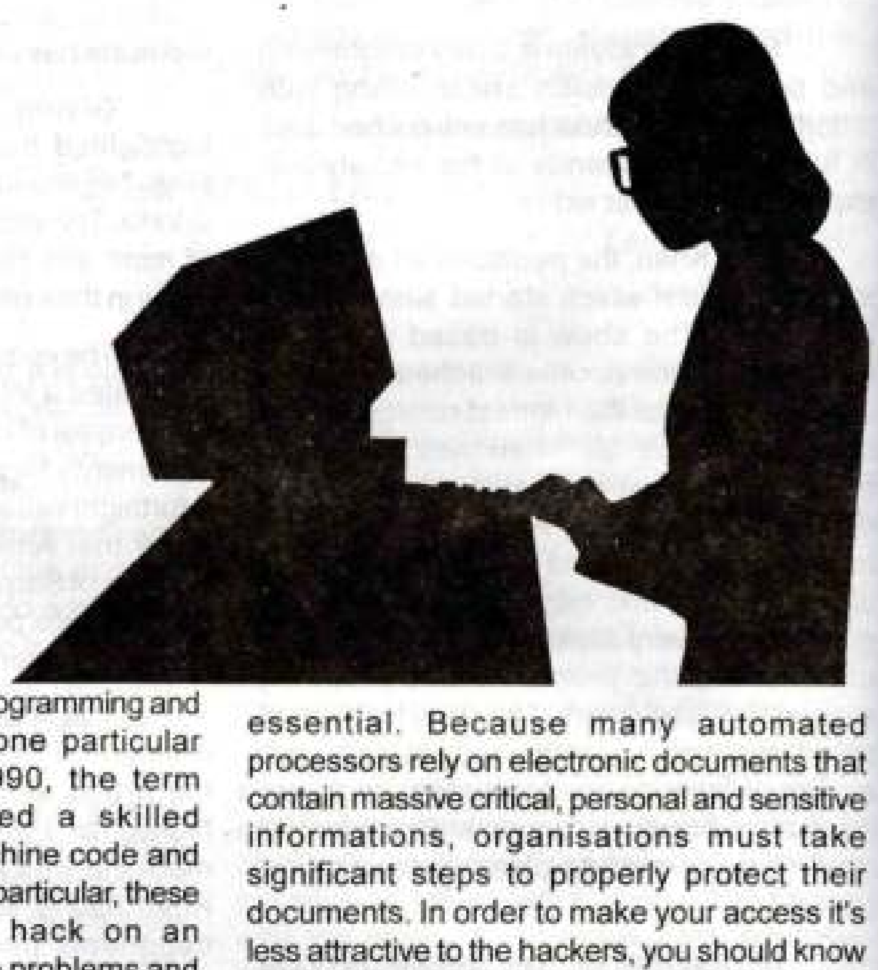

The meaning of 'Hack' is breaking into computer system or software. Computer hacking is the practice of modifying computer hardware and software to accomplish a goal outside of the creator's purpose.

Computer hacking is most common among teenagers and young adults. Many hackers are true technology buffs who enjoy learning more about how computers work and consider computer hacking an art form. They often enjoy programming and have expert-level skills in one particular programme. During the 1990, the term 'Hacker' originally denoted a skilled programmer proficient in machine code and computer operating system. In particular, these individuals could always hack on an unsatisfactory system to solve problems and engaged in a little software company espionage by interpreting a competitor's code.

Now-à-days, more and more organisations are moving their busines process online. With the transtition, protecting the confidentiality and privacy of the information used during their processes has become very essential. Because many automated processors rely on electronic documents that contain massive critical, personal and sensitive informations, organisations must take significant steps to properly protect their documents. In order to make your access it's less attractive to the hackers, you should know how they attack your websites and what are the things, that make a website vulnerable to these, thieves. Therefore, in order to create a secure website, a web developer must first understand how hacking is done so that proper care could be taken to prevent this.

The most common and popular technique of hacking is the cross-site scripting.

It is also known as XSS. It is a very easy form of hacking, therefore, it is a big threat to the website security system. Cross-site scripting is a security loophole on a website that is hard to detect and stops making the site vulnerable to attacks from malicious hackers. This type of hacking can be carried out in different ways. DOM-based stored or reflected is a typical XSS attack, the hacker infects legitimate web page with his malicious client side script when a user uses this webpage, the script is downloaded to his browser. The easiest way to enter your information inside anyone's website is through SQL injection. The process involves entering SQL codes into cub forms, e.g. login fields, or into the browsers address field to access or manipulate the database behind the site system application. An FTP password attaching is also another very common way through which websites get modified without their owner's permission. This type of hacking takes advantage of the fact that many of the poorly protected PCs in the world belong to webmasters whose websites log in and information is stored on their Personal Computer.

The advantage of hacking can be used to recover lost information where the computer password has been lost and teaches us that no technology is cent percent secure and the disadvantage is that the criminals can use it to their advantage and invade someone's privacy.

****

GLOBAL WARMING

What do you do when you fall sick? Your parents obviously take care of you by taking you t the doctor & let you eat tasty or vigorously bad pills & tonics. Your pet, if it falls sick, you & your parents take it to the vet. But, what about our surroundings? Do we care for it? The slum dogs, children and other slum animals, if they get sick, what do they do? They die on the road, taking excessive pain which you or me can never feel! In the same way, one very important slum is dying for disease. It's name is Earth. The other person of the place named Solar System is not caring of the disease destroying the Earth. But we know that we have good & bad bacteria both on our body. The bacteria on the body of Earth's name are human. There are good and bad human both in the earth. But, at present there is no one good in the eyes of earth because no is taking care of it. But we can surely change it. We are the future of the world. No need to see those paper posters or painting on walls, just see the digital TV of your heart. It will surely say you what you are to do. It will surely guide you. As you watch news, watch the heart what it says. If you don't understand, feel it. No one's heart is bad. Do as it directs. I can surely say that there will be real 'Jannat' on the Earth. We everyone knows, 'Where there is a will, there is a way.'

TRANSPARENT ELECTRONICS

Rakhi Talukdar
B. Sc. 4th Semester

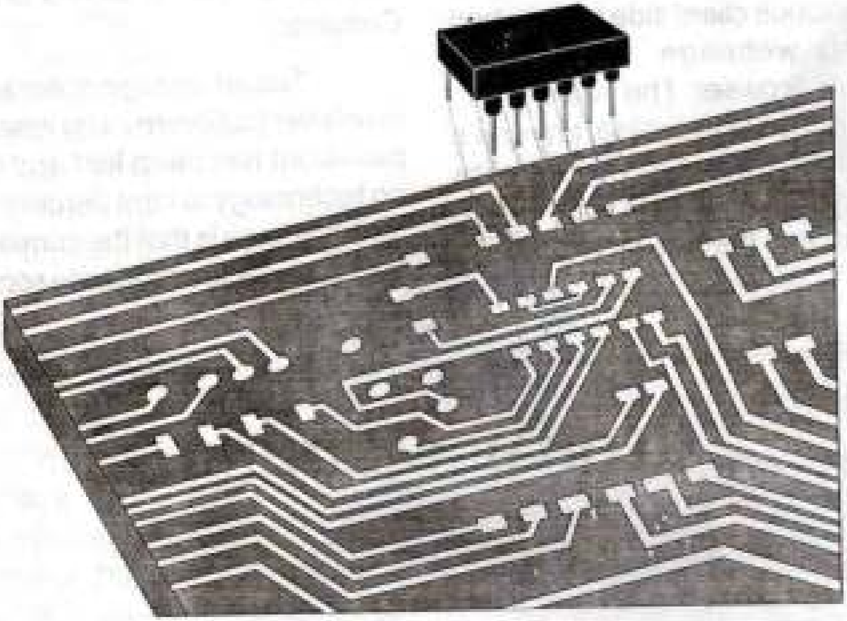

Transparent electronics is an upcoming field of science and technology which is used for producing invisible electronic circuits and up to electronic devices. Some of the applications of transparent electronics include consumer electronics, transportation, e.g. automobile windows could transmit visual information to the driver real time wearable displays is also an important application which is useful in the military field. As for conventional silicon based electronics, the basic device structure is based on transistor and semiconductor junctions. The first aim of this technology must be to discover understand and implement high performance electronic materials. The second aim is their implementation and evaluation in transistor and circuit structures. The electronic devices produced from their technology are so cheap that they could almost be a one-tenis 'throw away' product. Researchers at Oregan University have reported their first example of an entirely new class materials which could be used to make transparent transistors that are inexpensive and stable. This could lead to new industries and a broad range of new consumer products.

****

The average person spends two weeks waiting for a trafiic light to change.

ANTILIA : THE WONDER HOUSE

Krishanu Konwar
B.Sc. 1st Semester

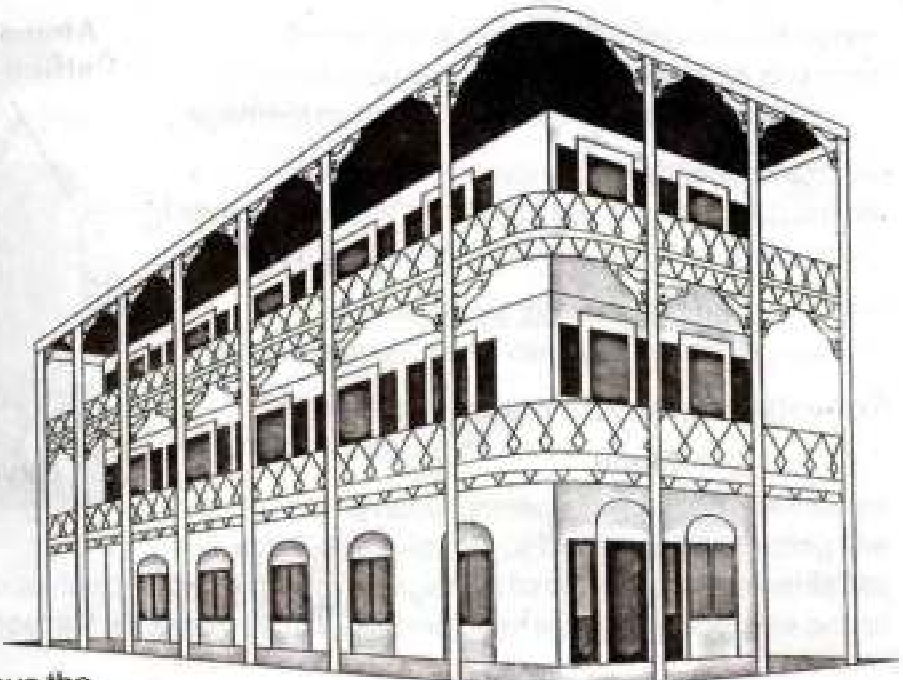

Antilia, India's top industrialist Mukesh Ambani's luxurious house is located in South Mumbai. Antilia is considered to be the most luxurious home owned by an individual anywhere in the world. Some special features of this building have made it unique.

Antilia is a sky-touching building with 27 storey incorporated with world class facilities. It is like a glass tower with a height of about 570 feet above the ground at a value of 630 million pounds.

There are three helipads on the top floor of the building. The house also comprises a world-class swimming pool, health club with gym and dance studio, salon and a mini-theatre with a sitting capacity for 50 people. The first six floors of the building have been specifically built for the parking of cars. Parking facility for maximum of 160 cars is available at a time. It also comprises several lounges, guest rooms and bathrooms too. It requires a staff strength of about 600 people to maintain this 27 storied house.

Antalia has become the centre of attraction for the people in South Mumbai, as it is a building of its own kind and has no match.

INTERESTING THINGS

Koalas and humans are the only animals that have finger prints.

There are 200,000,000 insects for every one human.

THE CARBON CYCLE

Anjali Devi
H. S. 1st Year

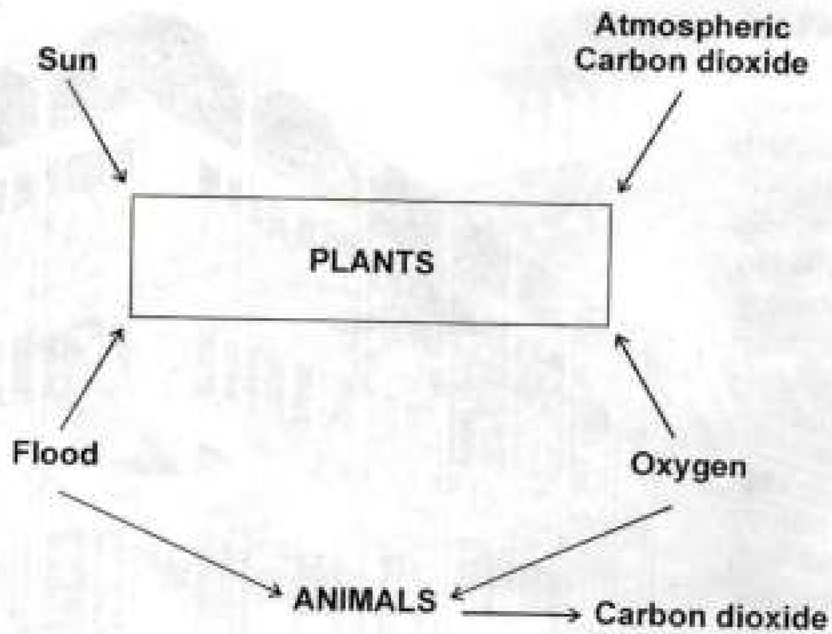

The carbon cycle is also important. Plants take C carbon from carbon dioxide in the air and they use chlorophyll to gather energy from the sun. From these inputs and water plants make food. During this process (called photosynthesis), plants release oxygen. Animals breathe in this oxygen, digest their food (that comes from plants) and recombine the carbon and the oxygen to make carbon dioxide, which goes back to the plants.

Kangaroos can't walk backwards.

About 75 acres of pizza are eaten in the U.S. everyday.

The largest recorded snowflake was 15 inch wide and 8 inch thick. It fell in Montana in 1887.

The tip of a bullwhip moves so fast that the sound it makes is actually a tiny sonic boom.

WASTE : INTERNATIONAL AGREEMENTS

Anjali Devi
H.S. 1st Year

There are a number if international agreements and programmes for the reduction and management of waste. Here are some examples :

- The London Dumping Convention prohibits the dumping of any waste into the ocean. It also prohibits the export of wastes for the purpose of dumping.
- The Basel Convention controls the movement of hazardous waste across international borders.
- The MARPOL Convention prevents ships from polluting the marine environment.
- The UN Environment programme has initiated a Global Programme of Action for protecting the marine environment from land-based activities. The aim is to control contaminants like sewage, radioactive substances, heavy metals, oils and other waste that enter the ocean from land.

****

- India is the world's largest oldest, continuous civilization.
- India is the world's largest democracy.
- India never invaded any country in her last 1000 years of history.
- India invented the number system. Zero was invented by Aryabhatta.
- When many cultures are only nomadic forest dwellers over 5000 years ago,
- Indians established Harappan culture in Sindhu Valley (Indus Valley Civilization).

ADVANCEMENT IN A NEGATIVE WAY

Tina Mazumdar
B.A. 3rd Semester

It is often becomes easy to boast of the advancement and development of a society. But, have we ever questioned ourself / ourselves, whether we are content with the way it is progressing. Ostensibly, I am a part of the society and even I have accepted the changes inflicted upon us by 'time'. Everybody wants to proclaim / declare the place they are residing as the best city / town / village, but I think it is high time now not to overlook the dangers of 'over advancement'.

To some extent, this advancement has snatched the serenity and tranquility of our lives without harmony and peace of mind; it is impossible to cope of with the spate of development. Where are we leading to? When are we following this question often haunts me. The society has drastically changed, where seldom people are content with their and others well-being. In order to live / spend a luxurious life; they tend to champers the norms of perfect living. In every nook and corner, we could find criminals loitering; rather I would say people have no fear of stepping into the world of darkness. We often hear about rape, murder, robbery which is often performed by groups which do not have any criminal background. These people may refer to as illiterates or properly educated people and here the saying proves correct that little knowledge is a dangerous thing but the actual fact is that in today's society, literate people are the ones who get involved in shameful acts and deeds. My argument would be jarring to the ears but the pettiest thing I have ever noticed is the unacceptable disposition of many literate people in public places. Some even have the record of sexually harassing women in public transport system. Let's not get deeper into such awkward situation, else I am afraid, I would deviate from the mainstream. My intention is not to generalize anybody, curtaining the unnecessary issues; I would like to throw some light on the word 'advancement'.

What advancement actually means? Opening of wine shops, pubs, bars? Our catching / living with the latest fashion, or raising the gap between the rich and the poor? I would not deny the fact that Guwahati is a more advanced city compared to the others regions of N. E. It has top educational institutions, hospitals, well-developed transport systems, and markets; but the whole advancement is washed away, when there is a heavy shower for two hour, the whole advancement becomes futile when we see people eating from dustbins.

According to me, advancement is not about moving huge cars, eating in posh restaurants or living with the latest fashion. It is all about equality of class, admiration and cares for people, respect for diverse religions, proper education and last but not the least people should have the capacity to judge between right and wrong.

Heaven is what we all deserve, but it could be fact if we try to build the same on Earth and enjoy bliss and serenity forever. ♦

UNDERSTANDING GLOBAL WARMING

Jonali Begum
B.A. 1st Year

A combination of light and heat energy n the sun reaches Earth and warms the l, oceans and air. When the Earth's surface ms up, it radiates heat, which rises towards sky. A few gases (water vapour, carbon di-de, methane, ozone etc.) absorb this heat l prevent it from escaping into space, thus ming the earth. Greenhouse gases keep Earth warm enough for all living things to vive, without it Earth would be about 33°C der than it is today! However when the lev-of greenhouse in the atmosphere increase, y trap to excess heat. Over time, this results lobal warming – an increase in the Earth's perature.

Since 1880, large scale burning of fos-uels and other human activities have led to increase in the level of greenhouse gases the atmosphere. As a result, Earth has rmed by 0.8°C. The Earth has experienced of its 20 hottest years on record since 80. The sea levels are rising faster, threat-ing to flood coasts, water lands and many -lying islands. Rainfall and snowfall pattern have changed across the globe. Around the world, glaciers are melting rapidly. Raised tem-peratures have also triggered the extinction of many animals and plant species.

Since 1880, the average temperature of Earth has risen and as a result, the effects of the pole are as follows ;

- In 2002, the Larsen-B shelf in the Antarctic Peninsula collapsed in 35 days. This prompted 3°C warming since the 1940s.
- The city coastline of greenhouse has begun to destabilize vast ice sheets in Greenland and West America. The sea levels worldwide would rise by 20 feet, if ice sheets in either place were to collapse.
- The Arctic is disappearing at an unprecedented rate and the northern polar re-gion may have its first ice-free summer by 2040.
- In just 5 decades, half the quantity of floating ice in the Antarctic see has melted. The polar ice capes are melting at 9% per decade.

•••••••

ALBERT EINSTEIN AND HIS WORK

Nripen Kalita
B.Sc. 2nd Year

The United Nations has declared the year 2005 as the International Year of Physics in honour of one of the greatest physicists, Albert Einstein and also to commemorate the publishing of his epoch-making papers on Photoelectric Effect and special theory of Relativity that rocked the very foundations of Physics. It is our duty to honour him and his path-breaking discoveries that epitomise his sheer brilliance.

Getting in with his researches, it is pertinent to mention that he published 3 major physics papers in 1905 while he held a job in Swiss Patent Office in Bern. One of them showed the existence of atom by observing Brownian Motion, the other helped to deduce the stage of molecules while the last one which was termed as 'revolutionary' argued that light was composed of particles called photons which won him the 1921 Nobel Prize.

There was yet another revolutionary theory still at a nascent stage called later as 'The Special Theory of Relativity' that propounded that nothing in the universe travelled faster than light, which travels at 3,00,000 km./s. He deduced that time passes slower in fast moving spectacles than on Earth. And also led to the apocalyptic marriage of energy and mass in the famous equation, $E = mc^2$. Also there is no measurement by which we could tell for sure whether we were stationary or moving. Truly, 1905 was a remarkable year for physics.

This article is incomplete without enlightening the readers on Albert's flamboyant life. Albert Einstein was born on 14th March 1879 in Ulm, Germany to Hermann and Pauline Einstein. He was generally curious but couldn't talk till the age of four. He hated going to school and was poor in studies. Yes, this fact is unbelievable but true! Later on, his exceptional intelligence began to show its true colour. At first, his papers were treated with skeptism as people couldn't comprehend the complex ideas. The General Theory of Relativity followed this in 1915, which resulted in profound changes in the very basic laws of physics. Albert Einstein breathed his last on April 17, 1955 after making his last calculations. During the last years of his life, he ardently campaigned against the use of nuclear arms and war.

Hence, it is our duty to pay homage to Albert Einstein and his theories in whatever small way we can. We can do it by advancing the frontiers of Physics and taking an active interest in the subject so that we can ameliorate humanity to a lofty position.

****

INDIA'S RISE AS A SUPER NUCLEAR POWER

Nripen Kalita
B.Sc. 2nd Year

India is a peace loving country. To make our world free from horrors of war, India the torch and pioneer of world peace must establish herself as a strong and powerful nation for the purpose of effectively bringing permanent peace in the world and to be able to defend her from any outside aggression. The voice of India is the voice of peace and it must be heard. As of now, India is the sixth nuclear superpower in the world.

To reach this position, India had a well-thought long-term nuclear policy. The Atomic Energy Commission (AEC) was constituted in 1948 immediately after independence. This Commission established the prestigious Bhaba Atomic Research Centre (BHRC) in 1955. After this glorious achievement in the field of atomic power sector, India successfully established herself as a nuclear powered country by the way of the historic nuclear bomb explosion in 1974 at Pokhran, Rajasthan, during the tenures and under the leadership of the Prime Minister Smt. Indira Gandhi despite facing strong opposition from the world superpowers.

Thereafter, India's nuclear programe made rapid progress. Two heavy plants were set in 1977 at Baroda and 1978 at Tuticorin. The Indigenous Purnima II Reactor came into existence in 1984. To meet the fast growing and fast developing necessities of the nuclear programme, India established more heavy water plants. In the process of attaining the most advanced level of nuclear power science, the BARC successfully performed the most critical 'Cold fusion' action in 1989.in the meantime, India became an experienced and nuclear power country and as a result, unit no. 1 and unit no. 2 of Narora Power Plant (NAPP) came into existence in 1991 and 1992 respectively. Finally, the indigenously built Kamini Reactor was put into service in the year 1996.

Then at last, came the Red Letter Days of 11th and 13th May 1998. On 11th May 1998, at 3.45 p.m. India successfully carried out the explosion of one hydrogen bomb and two less powerful plutonium bombs underground at Pokhran in Rajasthan.

Again, on 13th May 1998, another two nuclear bombs were successfully exploded at the same venue. With these historic achievements, India proudly placed herself in the same status of the five superpowers namely, U.S.A., France, Russia, Britain and China. Shri Atal Behari Vajpayee, the Prime Minister of our country led a proud India at that point of time, the surface-to-surface super fast Trishul Missile was successfully test fired at Chandipur in Orissa under the efficient control of the Defence Department of the Government of India. After such a long and glorious journey of achieving nuclear power, India has once again reiterated before the world's peace-loving community that India did not acquire such power with the intention of using it against any country, but only to prove that India is a Universal "Nuclear Superpower". ♦

MY COLLEGE – OH! REALLY IS IT MY COLLEGE? PART I

Dipankar Sikdar
B.A. 1st Semester

Well this is Part I of my article because I know I wouldn't be able to complete all that I wanna write with this article and I know that I might miss out some of the things I wanna mention, well I am also human you see and some great person said that "man are likely to make mistakes" (I don't know why he wrote man and not woman, may be feminism was not prevalent then). Somewhere inside my heart I have a feeling that after reading this article you would be eagerly waiting for my sequel to this article.

I totally understand that you are very busy fellas' and reading an article of a newbie might be too boring for you. But mind it I am not one of those newbies who will write some mind blasting poem, which seems more of a tongue twister or brain twister which will leave your tongue tied or your brain to a dry pickle. Again it isn't some article, which seems more of a 'moral of the day'. Yes there are articles which contain some amazing facts, but I find them less amazing because it is generally copied from some website or the back of 'some copy'. I don't feel like mentioning about

those articles which are more or less like mine, well this skill of writing is generally inherited from Jeff Kinny, well that's the case with me. He is no private tutor, he is a novelist. You have to read 'the diary of a wimpy kid' sequels to get this style in your brain. Being able to write is one thing and touching people's heart through words is another. You need to make people smile or cry (whatever) when they read your article. Since you have read my nonsense to this point I 'encourage' (not request) you to read the rest of my nonsense too.

Well you see since I am a newbie I will obviously write about my college. But don't get too much carried away because I am not gonna praise it as if it is some patriotic being. I will just show you my viewpoint and walk away. At first I wasn't interested to write this article but I felt I should do some justice to the guys like me who search for English articles in the college magazines. Otherwise these guys would simply have to hand it over to their moms and ask them to read; at least that's what I do. So now when they will see my article they will sigh in relief, "oh! At least there is one English article".

Oh! Yes, the college. Well you just have to wear this costume every single day or else you will be out of class (it's totally compulsory). Others call it an uniform, but to me it's a costume. Who has tight pants and chaos (or whatever) pants as uniform? I gave accurate measurements for the dress to the college tailor. I specifically mentioned him that it should be a little loose. I paid them 800 rupees; well it's too much for a guy like me who hasn't been to nightclubs or discos (I have heard the cost of a tequila starts from Rs. 800). At least they could have added a little bit more cloth at the rear of my pant. I have to adjust my pant when I sit, when I stand, when I walk etc. In one of those hot and humid days I feel as if I am inside a boiler or something. God knows what material the tailors used for making the clothes. My friend says that they have bought this material from chor bazaar I haven't seen chor bazaar till now but I believe that he is true.

I don't know if you have noticed it or not but there are one magical puddle in front of our college. I swear it is there. If you don't believe me than you can go and have a look. It's just near the boys' common room. From the day I entered the college to this date it hasn't dried for even I single day. I feel it is some mysterious dimensional passage, like they show in Star Wars where you can travel from one dimension to another with a *zoop*. Sometimes it even horrifies me, who knows a muddy hand might come out and pull me inside. I love my world's food and don't wanna go to some alien land and eat 'wormy' dishes. This is the reason I heptathlon the puddle to get in the college building. I heard it in a movie that the muddy hand fears fishes, so I insist that the principal should put some fishes there. It will be a nice view to watch the muddy hand waving bye to the students.

I feel that the students have some relations with spiders and bees I feel spiders are teaching the students to make webs But there teachings are a failure because the colour of the web is white and that of my fellow students is red Also the cob webs are 3D but the red webs are like 2D paint You must be wondering what I am talking about. Look at the walls when you pass by the staircase or peek through the corridor railing. After every inch there is a cobweb and along with it there is this failure red web. Spiders I think you should modify your teaching pattern As for the bees

you are doing a good job well done Students have got their style of murmuring, I feel you should apply to the principal for a separate lab because your practicals upset the teachers Few days back I saw a teacher murmuring to herself as she was walking in the corridor. You see it is influencing the teachers very much. There are 3 things that really pisses me off :

- The Blabbering bag keeper at the library whenever he sees girls he starts blabbering away with them. Whenever I ask him to keep my backpack but he is busy chit chatting with girls. Sometime I feel he must be a lady dressed like a man
- The heavenly canteen, why heavenly? Because you have to pay double the price for the same thing you get outside C'mon a college canteen should be student friendly. For example, heavenly canteen 1 paratha = Rs. 20, outside Rs. 20 = 2 parathas, 1 paratha < 2 parathas. On top of that it smells of ammonia. For those who don't 'know how ammonia smells, it's the smell of a public toilet. Clear your noses if you do not get the smell. Hence heavenly.
- The Bloody Wrappers, a huge round of applause for students who throw wrappers. How can you attend environmental science class after throwing a wrapper on the floor? May be you seeing dustbins everywhere.

My favourite place in the whole building is the library, not that I am a bookworm or a nerd. It's just that they keep 'The Hindu' and 'The economic times'. These are newspapers from my childhood I had a question, how came the people with "emotionless faces" get the job of the library staff? I asked this question to my father last weekend. He told me that those people who keep books piled up around them and daydream. God gives them an emotionless face. I think he was trying to point at the pile of books I haven't opened till now. I wish someone could make him understand the complexity of the Stuff that I have to study.

A few days back I tried making friends with a few guys of my class (for your information I am quite a friendly guy). I started out by asking them some questions like which college they are from what their name is etc. they answered but didn't ask questions to me in return. I think friendship starts when we ask a few basic questions to each other. I thought maybe they were new to Guwahati. But they proved me wrong. I guess they prefer to be 'bees' in the class and 'corridor heroes' when the class is over. I don't wanna talk much them but If you wanna see corridor heroes, I can show them to you (obviously charges applied).

I have a strong feeling that some of them are aliens. There is one boy in our class who looks totally like a moth (I have not seen him but 1 guy told me that). So, whenever we have a class I sit on the front or the last bench. I feel safe sitting on these benches. If they change into their real form and start attacking the college then I can help myself and move out of the class.

I think I should stop with my nonsense stuff now because if I continue, more stuff will pour out and I may run out of topics for my next parts. That's not the only reason, well I am a human too and my hands are paining right now. I haven't finished studying for tomorrow's classes and so I am bidding you all bye for now. The End. Don't have a notion that I will thank you for reading this article because I am not gonna Finally, the end.

ECOLOGY AND ECOSYSTEMS

Antara Thakuria
TDC, 5th Semester

Since we are a part of the ecology, we should have an idea of the term ecology and how the ecosystems work. This will, in fact, help us to keep intact the ecology which is very essential.

No living things exist in isolation. It interacts with other living things and its physical surroundings. The study of this relationship is called ecology. Ecologists consider all the organisms that live in one area as an inter-dependent community. All plants and animals rely on, and influence, vital factors in these environments, such as the supply of nutrients, food and water. A community and its environment are called an ecosystem.

An ecosystem consists of several different wild life communities and their habitat. Ecologists use the term to mean all the complicated interactions that tales place among living and non-living things in an area. The various components of the ecosystem include sunshine, water and nutrients in the soil, bacteria, plants and animals. The components of an ecosystem interact with each other with lots of different ways. Rain, for example, provides water for plants. Plant growth and decay affect the form and content of soil. Soil provides a home for worms, and worms, as they move about, change the structure of the soil.

Symbiosis is an important feature of our ecosystem. When two species have a close relationship, in which both benefit, it is called symbiotic. Symbiosis often involves giving shelter in return for protection or food and it occurs among all kinds of organisms. Similarly, adaptation is another similar aspect. All plants and animals are specially suited to live in their particular habitat. How they, become suited or adapted, is the key to evolution. How and where a species lives, how it gets its food, what it eats and how it interacts with others, is known as its ecological niche.

Cycles in nature constantly keep taking place. Nature automatically recycles the substances that are vital for life. Oxygen, Nitrogen, Carbon and water are constantly being exchanged between the air, the soil, the oceans and living things. If substances are not continuously put back into the ecosystems to be used again, the supply for organisms would soon run out and life would stop. Apart from this, ecological changes also take place. Ecosystems do not always stay the same, but many change over time. If an event changes the landscape, for example, high wind creates a clearing in a wood, first grasses and herbs grow, then shrubs colonize the plot until trees take over once again thus keeping the ecology intact.

****

HUMAN-ROBOT INTERACTION

Rupashree Mishra
TDC, 5th Semester

Abstract :

Human-Robot interaction has recently become more common in our society i.e. in the academic community, in labs, in technology, companies and through the media. Because of this attention, it is desirable to present a survey of Human-Robot interactions to serve as a tutorial to people outside the field and to promote discussion of a unified vision of Human-Robot interactions within the field. The goal of this review is to present an unified treatment of HRI-related problems to identify key themes, challenge problems that are likely to shape the field in the near future.[1]

Human-Robot interaction (HRI) is a field of study dedicated to understanding, designing and evaluation of robotic system for use by or with human.[2]

Interactions means communications required between Robots and Humans. Communication between a human and a robot may take several forms, but these forms are largely influenced by whether the human and robot are in close proximity to each other or not. Therefore, interactions can be separated into two general categories.

a) Remote interaction : The human and the robot are not co-located and are separated specially or even temporarily.

b) Proximate interaction : The human and robot are co-located.

Remote interaction with mobile robots is often referred to as teleoperation or supervisory control, and remote interactions with physical manipulation are often referred to as telemanipulation. Proximate interactions with mobile robot may take the form of a robot

There are three laws of robotics which determines the idea of safe interaction and the law are stated as :

a) A robot may injure a human being

b) A robot must obey any orders gives to it by human being, except where such orders would conflict with the 1st law.

c) A robot must protect it own existence as long as such protection does not conflict with the first and second law.

In this review, we prevent a survey of modern HRI. We begin by presenting

a) Key development in HRI

b) Goal of identifying critical technological and scientific developments.

c) HRI problem and common solution concepts

The basic goal of HRI is to define a general human model that could lead to principles and algorithms allowing more natural and effective interaction between humans and robots.

****

GLUCOSE : FUNCTIONS AND DISORDERNESS ASSOCIATED WITH IT

Arunav Sarma
B. Sc., 3rd Year

Glucose is the primary source of energy in our body. It is a carbohydrate and most important simple sugar in human metabolism. It is one of the smallest unit which has the characteristics of this class of carbohydrates.Glucose contains six atoms of carbon, twelve atoms of hydrogen and six atoms of oxygen, giving it a chemical formula of $C_6H_{12}O_6$. Glucose found in the blood and cells of humans consist of molecules arranged in a shape of hexagon.

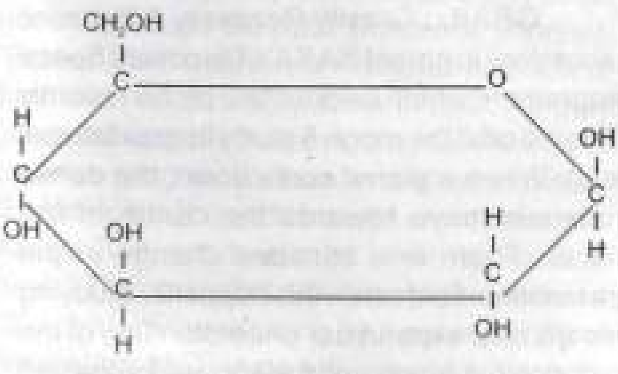

Glucose serves as the primary source for the brain and is also a source of energy of cells throughout the body. This energy helps the cells carry out nerve cell conduction, muscle cell contraction, active transport and the production of chemical substances. When we take foods that contain starches, enzymes from the saliva and pancreatic juice break them into maltose molecules. In the small intestine, maltose splits into glucose molecule as the blood stream then carries the glucose to the liver for storage or for use as an energy source.

Hypoglycemia occurs when blood glucose levels fall below normal. Normal fasting blood glucose level ranges from 70 to 99 mg/dL. Low blood sugar level causes confusion, anxiety, weakness, hunger, dizziness, shakiness and difficulty in speaking. Hyperglycemia occurs when blood glucose level rises about normal. This condition causes frequent urination, excessive thirst and high levels of glucose in the blood and urine.

diabetes is one of the most common disorders associated with glucose. In people without diabetes a hormone called insulin carries glucose from food into the cells of the body. People with diabetes do not use insulin properly or do not make enough insulin in the pancreas. As a result, the glucose remains in the blood stream instead of entering the cells, causing high blood glucose level. Sign of diabetes includes excessive thirst, unintended weight loss, dry skin, blurry eyesight, excessive hunger, fatigue frequent urination and tingling in the feet.

Because glucose has so many important functions in the body, we should discuss any concerns about glucose levels with a doctor. Restricting diets that drastically reduce the consumption of carbohydrates may also lead to serious complications. If one has diabetes, he should follow his diet, exercise and medication plans carefully. One should not stop medication or change the amount of insulin he takes, without supervision by a physician. ♦

SOME IMPORTANT FACTS OF SOLAR SYSTEM

Debarun Chakraborty
B. Sc., 5th Semester

Goldilocks Zone : Our planet is the only one in the Solar system to be able to support life. Thoug there are multiple parameters which to be fulfilled in order for this to happen, one of the parameters in the distance of the planet from the sun. Any planet that in too close to the sun like Mercury or Venus is too hot to sustain life and as far as Saturn and neptune are concerned, they are very cold as they are very far from the sun. According to the size of the star, the arrow band called the Goldilocks Zone has been proven favourable enough to sustain life. Earlier, even Earth wasn't in the Goldilocks Zone but after finding life in the most unfavourable places on the surface, astronomer have widened this band. in our solar system Earth & Mars are the only two planets that are capable of sustaining life. So, when we detect a new planet, one of the first thing we do is check whether the new planet falls within the Goldilike Zone.

Colour of a Planet : A more recent technique discovered by astronomers has helped to figure out the colour of light reflected off a planet's surface. When a planet orbits a star, it moves away from us for one half of its revolution and moves closer during the other. The light observed from the planet is either red or blue according to the movement of the planet. Though continuous shifting, astronomer were able to determine the light spectrum reflected by the planet. This not only confirmed the existence of the planet but also gave them more information about it.

GRAIL : Gravity Recovery & Ineterior Laboratory is part of NASA's Discovery Space programme which backed two probe recently (This will orbit the moon & study its gravitational field). When a planet cools down, the dense materials move towards the centre of the planet. There is a constant change in the gravitational field when this happens. Studying this will help expand our understanding of the evolution the moon and the knowledge gained will be applied to further our understanding of planet formation as well. ♦

- One of the largest employer in the world is the Indian Railways, employing over a million people.
- India was one the richest countries till the time of British Rule in the early 17th Century. Christopher Columbus, attracted by India's wealth, had come looking for a sea route to India when he discovered America by mistake.

KARIM CHACHA

Biki Dullah
B. Sc. 2nd Sem

"Father, let's go. I want to get to the park quickly", ten year old Rahul was telling his father Mr. Baruah. They had planned to go to a park on that Sunday. "Yes son, come on." They sat on the bike and went for the park. Soon, they reached in there in half an hour. As it was a Sunday, children had gathered with their parents and were seen playing. Rahul saw a slide a few paces away and pulled his father towards it. No sooner had they gone a few metres, there was a tremendous sound as if the earth had shattered, everything was hazy and they could not see through the dust. Someone shouted, "Bomb!" Mr. Baruah clutched Rahul and both of then ran into a nearby drain to hide. As they glimpsed towards the park, they saw bodies of children lying motionless in a pool of blood. Suddenly, they heard the sound of gunshots and voices, "This one is alive, kill him in the name of Allah." The other shot a bullet into the heart of a little child who was sitting by the dead body of her mother. Mr. Baruah felt sick and frightened. He clutched Rahul to his chest and began to look here and there for help. Seeing no other option, he took his son on his back and began to run for dear life. No soner had he taken a few steps, someone shouted, "Hey! There are two of the Hindus. Shoot them."

Mr. Baruah heard gunshots. But he didn't stop. Suddenly, a rickshaw pulled up before him and the bearded rickshaw-puller said to him, "Quick; get up or else they will kill you."

Without thinking, Mr. Baruah jumped into the rickshaw. The old rickshaw-puller started to ride it as fast as he could. He took them to some unknown paths and suddenly stopped near a broken hut. He said, this is my house. You can hide here till the riots are subsided." "Who are they? What do they demand? Why are they killing innocent people?" asked Mr. Baruah. "They are some mis-guided muslims, who think killing hindus in the name of Allah will give them revenge. Nevertheless, you can remain here now. I am Karim Ali. I will come back later. So, saying the old man went away with his rickshaw. Mr. Baruah took Rahul in his lap and sat down in a corner of the hut. He soon fell asleep. He was woken up by the sound of opening doors. He stood up, not knowing what to expect. Karim Ali entered the room and said, " Now you can go to your house. Peace has returned. Come, I will take you to your house."

The old man carried the father and son to their house. When they reached there, Mr. Baruah said, "How can we thank you for saving our lives? You are an angel sent by God to save us. Tell me, what can we do for you?"

Karim Ali looked at Rahul and said, "I do not want anything." Tears came into his eyes, "His face reminded me of my grandchild Anwar. So innocent, he was just 8 years old when he was killed by the Hindus in the last riot." So saying Karim Ali patted Rahul, took his rickshaw and went away. Mr. Baruah was dumbstruck. He just stared as the rickshaw kept going on to the distance. ♦

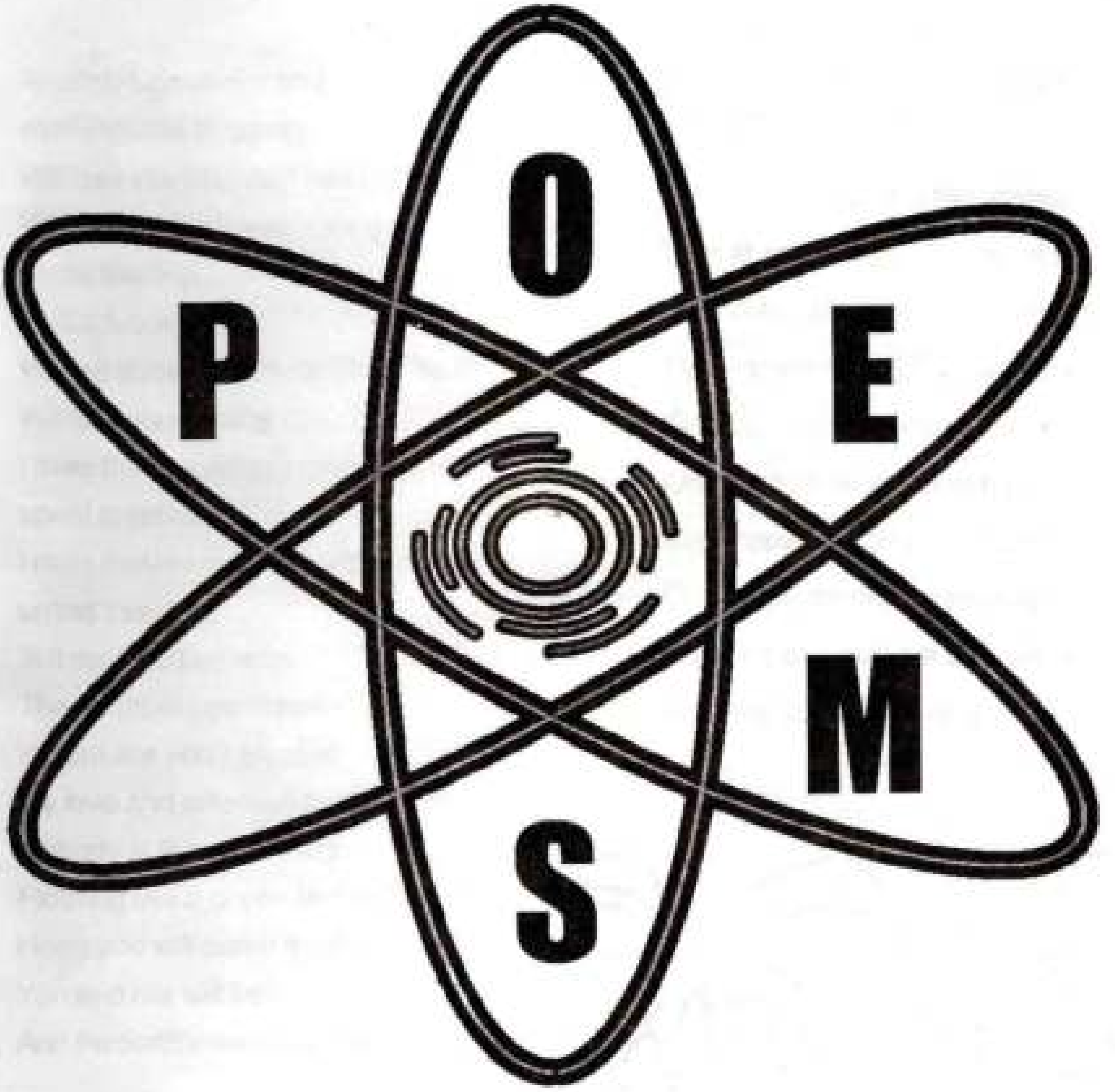
P
O
E
M
S

LONGING FOR YOU

Manoj Talukdar
B.A. 5th Semester

Another lugubrious and nonchalant
evening sets in quietly
Without you beside, I feel lonely
With an empty heart resting
under the sky,
And deep sigh
Where does the colour of my life fly?
Without you nearby
I miss those evening moments are
spent together ...
I miss thou blue eyes which reflects
untold thoughts ...
Still my heart echoes
The beats of your heart
Where are you? My dear
My love and affection went in vain
Nobody is there to share
Floating like a green leaf in the river
Hope you will come again
You and me will be again together
And the earth's relation will stop forever ...

— ♦♦♦ —

IT'S UPTO YOU

Pankaj Singh
3rd Semester

One song can spark a moment
One tree can start a forest
One smile begins a friendship
One star can guide a ship at sea
One vote can change the nation
One candle wipes out darkness
One laugh can conquer gloom
One step must start each journey
One hope will raise our spirit
One touch can show you care
One like can make a difference
You see, It's all up to you.

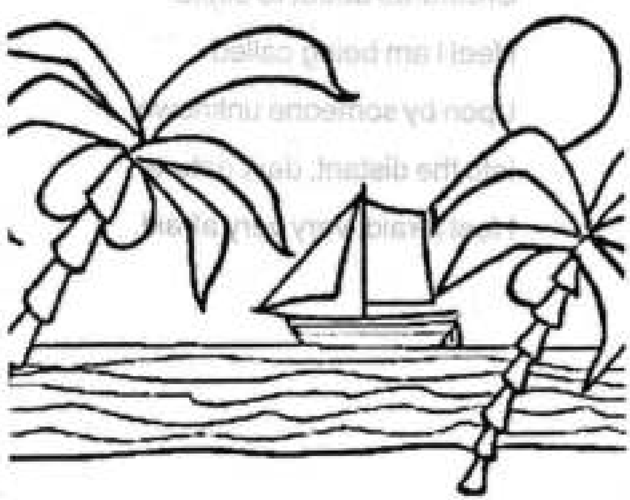

DARK NATURE

Biki Dullah
B. Sc. 2nd Sem

Alone in my room,
Wind gushing outside
I feel afraid, very very afraid
Afraid of nature, afraid of
Everything around me.
The fluttering of wind against the
Panes of my glasses,
The haunting sound of
Branches striking one another
The shadows of trees
Falling on the floor
Is frightening me.
Like a pack of blood sucking
Creatures about to strike
I feel I am being called
Upon by someone unknown
Into the distant, dark nature
I feel afraid, very very afraid.

DREAM

Zeba Begum
B.Sc. 1st Semester

There is a dream
which I wish
to become real;
And if we try
we can make the world
A better place for living
with peace and happiness
And there will be no
Further pain and sorrow
As all of us have a little place
In our hearts;
Filled with love, patience
And innocence
with spite, race terror
we get nothing;
So, let us try and make
some effort
to heal our world ...

♦♦♦

MISS YOU MOM

Surajit Das
B.A. 2nd Year

You burnt yourself like a candle,
and illuminated light for me
It is you who protected me always
like the umbrella in rain.
It is you who made me happy always
and soothed my every little pain.
Sometimes you wiped my tears
but forgot to wipe your own
You were always there
in my darkest hours
but kept me unknown.
I am happy that I am yours
and you are mine.
Everyday you have been with me
like the sunshine.
Mom, you are always beautiful,
since I have seen you
And you are just beautiful as you are
Miss you everyday Mom
As you are so far.

MY MOTHER

Nikumoni Borah
H.S. 1st Year

My mother is the one with whom
I can share my happiness and sadness
Oh! dear mother, you are the only one
with whom I can share my secrets.
Like the ocean so big, so beautiful
like the sky above so blue,
you are the most precious and
treasured gift for me
Mother! with your precious presence
you make
This world more beautiful for me
Mother you always turn an
argument into laughter
You are my sunshine
You are my sunset
Life is nothing for me,
Without you Maa.

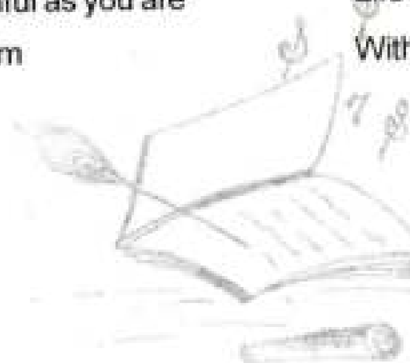

THE POEM OF LOST LOVE

Reema Dutta
B.A. 1st Year

If you are with me
Life would be then like heaven
I would spend each and every
moment with you
All my tomorrows and yesterdays
would be on behalf of you,
All those paths that I take
reminds me of you
Because with every breath I can feel you
As you live in my heart,
Each heartbeat reminds me of you,
At each and every path of my life,
I need you,
It's you, who make me laugh and cry
It's you, who lives in my heart and life
It's only you, for who I can
wait till the end of world
without a glance of you one day,
I feel disturbed
I can't take off my eyes from you
I am afraid of losing you
If you were with me
Life would be then like heaven
Because, it's only you
who complete my life.

THE EYES

Philomina Begum
B.A. 1st Semester

A little girl in a dirty frock
Holding the hand of a little boy
Tries to cross the busy road
She's tiny, yet careful of her dress
covering herself inadequately
she tries to keep away
from the lustful eyes of men.
Oh! the boy only can hear and feel
but is unable to see!
The mirror inside
Reflects only through his sister's eyes
They manage to make a room
Under the lamo post on the road
And pray to the passers by
To help them stay alive
some respond, some do not

The twinkle of coin on the road
Makes them smile -
So vital for them to survive
Amidst the cruelty of men
They are in the dark ...
About their parents ...
where have they gone?
Are they still alive?
The boy in melancholy feels
If indeed God exists
He's none but his little sister
She is the only source of hope
She helps him feel
The bright, shiny morning
And gives him a reason to live.

OUR COLLEGE

Suzane Sultana
B.A. 1st Semester

Lalit Chandra Bharali is our college,
Proud and honoured do we feel,
Best among all the shining colleges
Pride of place it holds indeed.
Seek we will the light of truth,
Survive we, all, in charity.
Bound we, all in great destiny,
Loving, caring, sharing all.
Let's grow in faith as disciplined we are.
Let rock and wealth never good as on,
Life's value hold, true riches lost,
Many a silver lining of our college.
Turn golden spreading peace and light,
Many blessings, grace and joy abound,
Touch us God and lead mankind.

A NEW DAY

Suzane Sultana
B.A. 1st Semester

When the sun rises,
when the dark night disappears,
Then a new day begins,
A new fresh day.
A day filled with fresh hopes,
And a day to start a new journey,
A day to do something new,
And make everyone smile,
To show our talents,
A day to wake up from our sleep,
A new day to change ourselves,
And to change the world around us.
To correct ourselves when we are wrong
A fresh day to take an oath,
To create a world of peace,
A world of joy and happiness.
A world of justice.

IT'S JOKE TIME

Nripen Kalita
B.Sc. 2nd Year

Uncle : Pritam! Why are you drawing on the walls with crayons? See how you have spoilt the walls.

Pritam : But Uncle! Didn't you tell me that this is the drawing room?

Pinku : Nayan, we are collecting money for Puja. Please make a contribution of Rs. 51.

Nayan : All right, but could you make it one less?

Pinku : All right ...

Nayan : Thank you. Here is my five rupees.

Teacher : What will happen if oxygen is removed from air?

Debarun : There will be one chapter less in Chemistry.

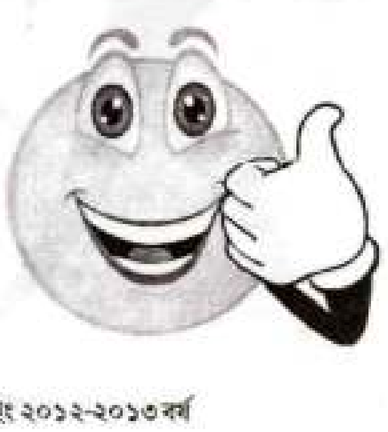

LAUGH AT A WHILE!

One day Pranab was telling something to Hemen.

Pranab : I was feeling so sleepy this morning that I tossed one coin to decide if I should go to school or go back to bed.

Hemen : So, what did you finally do?

Pranab : I had to toss ten times before I could go back to bed.

Xxx

Hiranya's father was asking him for his report card.

Father : Hiranya, where is your report card?

Hiranya : Oh, on top of the cupboard.

Father : Why did you keep it there?

Hiranya : Because the teacher wrote on the report card "Keep it up".

QUOTES

Nikumoni Borah
H. S. 1st year

"By perseverance the snail reached the arc"
- Charles M. Spergeon.

"If you cannot be the poet, be a poem"
- David Carrdine.

"To climb steep hills, requires a slow pace at first" *- Shakespeare*

"Understanding human need is half the job of meeting them" *- Adlai Steevson*

"Pleasure in the job perfection in the work."
- Aristotle

"The journey of a thousand mile must began with a single step." *- Lao Yzu*

"Courage is going from failure to failure without losing enthusiasm" *- Winston Churchill*

"The ladder of success is best climbed by stepping on the rungs of opportunity"
- Ayn Rand

AMAZING FACTS

Rubi Saha
1st Semester

An average persons eyes are closed for about 30 minutes a day while awake, due to blinking.

There are more TV sets in the US than there are more people in the UK.

Polar bears can eat as many as 86 Penguins in a single sitting.

You can get blood from a stone, but only it contains atleast 17% bauxite.

Never hold your nose and cover your mouth when sneezing, as it can blow out your eyeballs.

An elephant can smell water 3 miles away.

Chocolate kills dogs!! True, chocolate effects a dog's heart and nervous system; a few ounces are enough to kill a small dog.

An earthworm has five hearts.

India has the largest number of post offices in the world.

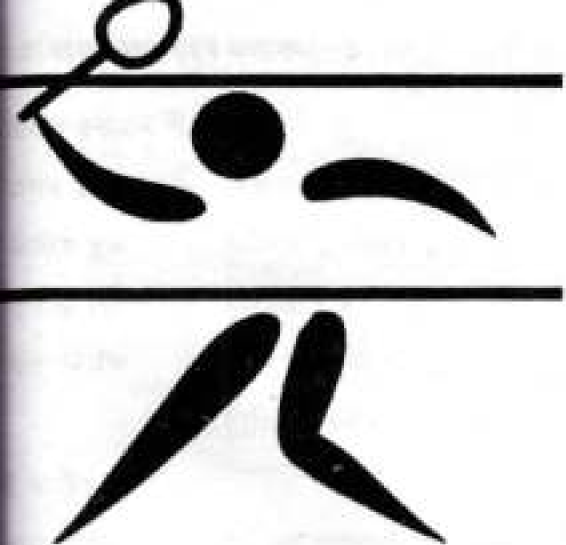

বার্ষিক ফলাফল

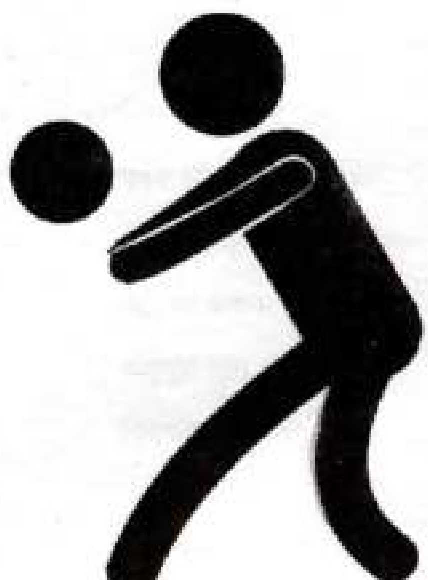

ীত প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল - ১

ৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীত ঃ

প্ৰথম স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

দ্বিতীয় স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

তৃতীয় স্থান - অনুসূয়া দাস

উদ্‌গনি বঁটা - সুৰজ বিশ্বকৰ্মা

দীপিকা চহৰীয়া

াতি সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

দ্বিতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

অনুসূয়া দাস

তৃতীয় স্থান - মিনাক্ষী শৰ্মা

উদ্‌গনি বঁটা - বৰষা দাস

মীয়া আধুনিক গীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

দ্বিতীয় স্থান - অনুসূয়া দাস

তৃতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

বৰষা দাস

উদ্‌গনি বঁটা - দীপিকা চহৰীয়া

মিনাক্ষী শৰ্মা

ীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অনুসূয়া দাস

দ্বিতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

তৃতীয় স্থান - বৰষা দাস

উদ্‌গনি বঁটা - অদিম্বা ৰাজবংশী

ৰাভা সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - বৰষা দাস

দ্বিতীয় স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

তৃতীয় স্থান - অনুসূয়া দাস

উদ্‌গনি বঁটা - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

ভজন ঃ

প্ৰথম স্থান - অনুসূয়া দাস

দ্বিতীয় স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

তৃতীয় স্থান - দীপিকা চহৰীয়া

শাস্ত্ৰীয় সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অনুসূয়া দাস

দ্বিতীয় স্থান - মীনাক্ষী শৰ্মা

তৃতীয় স্থান - অদিম্বা ৰাজবংশী

উদ্‌গনি বঁটা - হীৰামণি দাস

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

দ্বিতীয় স্থান - বৰষা দাস

তৃতীয় স্থান - দীপিকা চহৰীয়া

অদিম্বা ৰাজবংশী

উদ্‌গনি বঁটা - অনুসূয়া দাস

কিশোৰ ডেকা

একক নৃত্য ঃ

প্ৰথম স্থান - লীনা ফুকন

দ্বিতীয় স্থান - পম্পীমণি দাস

তৃতীয় স্থান - মণিষা ঠাকুৰীয়া

দলীয় নৃত্য ঃ

প্ৰথম স্থান - ক্ৰিয়েটিভ গ্ৰুপ

মিনাক্ষী দাস

আকাশী শইকীয়া আৰু

বিকি দুল্লাহ

দ্বিতীয় স্থান - লীনা ফুকন গ্ৰুপ

তৃতীয় স্থান - সীমা গ্ৰুপ

লোকগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অদিষ্কা ৰাজবংশী

দ্বিতীয় স্থান - অনুসুয়া দাস

তৃতীয় স্থান - মিনাক্ষী শৰ্মা

উদ্‌গনি বঁটা - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

বনগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অদিষ্কা ৰাজবংশী

দ্বিতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

অনুসুয়া দাস

তৃতীয় স্থান - দীপিকা চহৰীয়া

ৰবীন্দ্ৰ সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অনুসুয়া দাস

দ্বিতীয় স্থান - অদিষ্কা ৰাজবংশী

জয়ন্ত সংগীত ঃ

প্ৰথম স্থান - অদিষ্কা ৰাজবংশী

দ্বিতীয় স্থান - অনুসুয়া দাস

তৃতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া

উদ্‌গনি বঁটা - মিনাক্ষী শৰ্মা

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল - ২

মিউজিকেল চেয়াৰ ঃ

প্ৰথম স্থান - পিংকী চুলতানা, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - ৰিফি আৰা বেগম, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - হীৰামণি দাস, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

কইনা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - লীনা ফুকন, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - ৰুমী কলিতা, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - বৰ্ণালী কলিতা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

লুডু প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - পূজা দাস, মিলি দাস

দ্বিতীয় স্থান - নিজৰা দাস, মঞ্জুষা কলিতা

তৃতীয় স্থান - অনুসুয়া দাস, চন্দনা দাস

নিচুকণি - শেহনাজ ৰুবী ইছলাম

নয়ন মণি দাস

নিচুকণি - ডালিমী পাঠক

বিস্মিতা সোণোৱাল

কেৰম প্ৰতিযোগিতা ঃ

বিজয়ী দল - শবনম চুলতানা,

মনীষা ঠাকুৰীয়া

চকলেট খোৱা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - পূজা বসুমতাৰী, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - কৃষ্টি দেৱী, উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - পম্পীমণি ডেকা

মনীষা ঠাকুৰীয়া

বেজী সূতা ভৰোৱা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - হীৰামণি দাস, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - মনীষা ঠাকুৰীয়া, স্নাতক ২য় ষাঃ

তৃতীয় স্থান - কৃষ্টি দেৱী, উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ

কুকুৰা যুঁজ প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - মঞ্জুলা কলিতা

দ্বিতীয় স্থান - পূজা গগৈ, স্নাতক ২য় ষাঃ

তৃতীয় স্থান - পম্পীমণি দাস, স্নাতক ২য় ষাঃ

ডিচ্‌কাচ্ থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী) ঃ

প্ৰথম স্থান - ইয়াছমিন আৰা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - চয়নিকা বৰা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

তৃতীয় স্থান - বিতুমণি কলিতা, স্নাতক ২য় ষাঃ

১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী) ঃ

প্ৰথম স্থান - পূজা বসুমতাৰী, স্নাতক ২য় ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - ৰূপশ্ৰী মিশ্ৰ, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

তৃতীয় স্থান - প্ৰিয়ংকা তালুকদাৰ, স্নাতক ২য় ষাঃ

বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী) ঃ

প্ৰথম স্থান - ৰূপচানা বেগম

দ্বিতীয় স্থান - ভনিতা দাস

তৃতীয় স্থান - চয়নিকা বৰা

জেভলিন থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী) ঃ

প্ৰথম স্থান - মিনাক্ষী দাস, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - পাৰবিন চুলতানা, স্নাতক ৩য় ষাঃ

তৃতীয় স্থান - ৰাখী তালুকদাৰ, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল - ৩

ডিচ্‌কাচ্ থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - অভিজিৎ চহৰীয়া, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - নাৰায়ণ বৰা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

তৃতীয় স্থান - ভৃগু নন্দন দাস, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

কাবাডী প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

ভৃগু নন্দন দাস (অধিনায়ক)

সুৰজিৎ দাস, মানবজ্যোতি কলিতা, অমৰ দাস

দিপাংকৰ কলিতা, দেবাঞ্চল চক্ৰবৰ্তী, নৃপেন কলিতা

প্ৰাণজিৎ নাথ

ফুটবল প্ৰতিযোগিতা (ৰানাৰ্চ আপ) ঃ স্নাতক ২য় ষাণ্মাসিক

দীপজ্যোতি ধৰ বৰুৱা (অধিনায়ক)

নবজ্যোতি কলিতা, মেহতাব আলম হুছেইন,

পৱন কুমাৰ, মীৰ্জ্জানুৰ ৰহমান, চিৰাগ ডেকা

পংকেজ সিং, হৃদয় দাস, শংকৰ জ্যোতি কলিতা

সুনীল ঠাকুৰীয়া, দেৱব্ৰত বৰ্মণ, বিকাশ কলিতা (স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

ফুটবল প্ৰতিযোগিতা (বিজয়ী দল) ঃ স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

ভৃগু নন্দন দাস (অধিনায়ক)

অভিজিৎ চহৰীয়া, প্ৰাণজিৎ নাথ, নৃপেন কলিতা,

দেৱাৰুণ চক্ৰৱৰ্তী, ঋতম কলিতা, দিপাংকৰ কলিতা

মানৱজ্যোতি কলিতা, পিংকু শৰ্মা, সমুজ্জ্বল ডেকা,

অমৰ দাস, হিৰণ্য প্ৰতাপ শৰ্মা।

ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতা (ৰানাৰ্চ আপ) ঃ স্নাতক ৪ৰ্থ ষাণ্মাসিক

মানৱজ্যোতি কলিতা (অধিনায়ক)

দিপাংকৰ কলিতা, অমৰ দাস, মনজিৎ সিং,

কুমুদ দলে, ধ্ৰুব শৰ্মা, ভৃগু নন্দন দাস, গৌতম

অভিজিৎ চহৰীয়া, নৃপেন কলিতা, দেৱাৰুণ চক্ৰৱৰ্তী

বিকাশ কলিতা

ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতা (বিজয়ী দল) ঃ স্নাতক ৪ৰ্থ ষাণ্মাসিক

মৃণ্ময় প্ৰতীম ভৰদ্বাজ (অধিনায়ক)

মানসজ্যোতি লহকৰ, ব্ৰজেন ভট্ট, অবিনাশ কলিতা

ভুপেন দাস, ঈশান কুমাৰ ডেকা (স্নাতক)

ভাৰ্গব দাস (স্নাতক), অমৰজ্যোতি বনিয়া (স্নাতক)

সঞ্জয় কলিতা, মৃণ্ময় কাশ্যপ (স্নাতক)

দিপাংকৰ জ্যোতি শৰ্মা (স্নাতক), নৱদীপ মোদী

মেন অৱ দা ছিৰিজ ঃ মানসজ্যোতি লহকৰ

মেন অৱ দা মেচ ঃ ঈশান কুমাৰ ডেকা (স্নাতক)

বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - উদ্দীপ্ত দাস, স্নাতক, ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - ৰাহুল পেগু, উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ

জেভলিন থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - ৰাকেশ আলী, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - অমৰ দাস, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

তৃতীয় স্থান - দেৱাৰুণ চক্ৰৱৰ্তী, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - ভৃগু নন্দন দাস, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - মিৰ্জানুৰ ৰহমান, স্নাতক ২য় ষাঃ

তৃতীয় স্থান - মৃদুল আলী, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - দিপাংকৰ কলিতা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - মানৱজ্যোতি কলিতা, (ঐ)

তৃতীয় স্থান - দীপজ্যোতিধৰ বৰুৱা, স্নাতক ২য় ষাঃ

চতুৰ্থ স্থান - মেহতাব আলম, (ঐ)

১৬০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - লেভীকৃষ্ণ গোস্বামী, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - ভৃগু নন্দন দাস, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - প্ৰীতম কলিতা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

চতুৰ্থ স্থান - দিপাংকৰ কলিতা, (ঐ)

শ্বট পুট প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - অংকুৰজ্যোতি কলিতা, স্নাতক ২য় ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - ভৃগু নন্দন দাস, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - বিজয় ছেত্ৰী, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

লং-জাম্প প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - ৰকি শৰ্মা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - দিপাংকৰ শৰ্মা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

তৃতীয় স্থান - নৱজ্যোতি কলিতা, স্নাতক ৪ৰ্থ ষাঃ

মিঃ এল.চি.বি. প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - ৰাহুল পেগু, স্নাতক ২য় ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - দেৱাৰুণ চক্ৰৱৰ্তী, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - সমুজ্জ্বল ডেকা, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

মিউজিকেল চেয়াৰ প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা) ঃ

প্ৰথম স্থান - দেৱব্ৰত বৰ্মণ, স্নাতক ২য় ষাঃ

দ্বিতীয় স্থান - ইফতিকাৰ আলী আমন, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - মানবজ্যোতি কলিতা, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

কেৰম ডাবলচ্ প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - দিপাংকৰ কলিতা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

মানবজ্যোতি কলিতা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

প্ৰথম স্থান - মাধুৰ্য্য গোস্বামী, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

ৰংকু শৰ্মা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

পাঞ্জা খেল প্ৰতিযোগিতা ঃ

বিজয়ী - অঞ্জন কুমাৰ বৈশ্য, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

দবা খেল প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - প্ৰাঞ্জল খিমিৰে, স্নাতক ১ম বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - নয়নমণি পাঠক, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - ভৃগু নন্দন দাস, স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

দেৱব্ৰত বৰ্মণ, স্নাতক, ১ম বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

শ্বট্ পুট প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম স্থান - নৃপেন ডেকা

দ্বিতীয় স্থান - সঞ্জীৱ বৰ্মণ

তৃতীয় স্থান - ৰমণী মালাকৰ

তৰ্ক আৰু সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল - ৪

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা (Debate) ঃ

সমুজ্জ্বল ডেকা - বি.এচ.চি. ৩য় বৰ্ষ (প্ৰথম)

প্ৰাঞ্জল খিমিৰে - বি.এচ.চি. ২য় ষান্মাঃ (দ্বিতীয়)

বিকাশ কলিতা - বি.এ. ৪ৰ্থ ষান্মাঃ (তৃতীয়)

দেবাৰুণ চক্ৰবৰ্তী - বি.এচ.চি. ৪ৰ্থ ষান্মাঃ (তৃতীয়)

কুইজ (Quiz) ঃ

যুটীয়াভাৱে ঃ

প্ৰাঞ্জল খিমিৰে - বি.এচ.চি. ২য় ষান্মাঃ (প্ৰথম)

সুৰজিৎ ডেকা - বি.এচ.চি, ২য় ষান্মাঃ (প্ৰথম)

যুটীয়াভাৱে ঃ

সমুজ্জ্বল ডেকা - বি.এচ.চি. ৩য় বৰ্ষ (দ্বিতীয়)

চয়নিকা বৰা - বি.এ. ৪ৰ্থ বৰ্ষ (দ্বিতীয়)

আকস্মিক (Extempore Speech) ঃ

দিপাংকৰ কলিতা - বি.এ. ৪ৰ্থ ষান্মাঃ (প্ৰথম)

চয়নিকা বৰা - বি.এ. ৪ৰ্থ ষান্মাঃ (দ্বিতীয়)

সীমা কুমাৰী - বি.এ. ৪ৰ্থ ষান্মাঃ (তৃতীয়)

সমুজ্জ্বল ডেকা - বি.এচ.চি. ৩য় বৰ্ষ (নিচুকণি)

থিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

প্ৰথম স্থান - অনুসুয়া দাস, বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - প্ৰাঞ্জল খিমিৰে, বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - ববযা দাস, বি.এ. ১ম বৰ্ষ

উদ্‌গনি বঁটা - বিকি দুল্লাহ, বি.এচ.চি. ১ম বৰ্ষ

প্ৰবন্ধ লিখা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

প্ৰথম স্থান - অনুসূয়া দাস, বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - জিন্টু দত্ত, বি.এচ.চি. ১ম বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - বিকি দুল্লাহ, বি.এচ.চি. ১ম বৰ্ষ

থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

প্ৰথম স্থান - বিকিদুল্লাহ, বি.এচ.চি. ১ম বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - চয়নিকা বৰা, বি.এ. ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - মৃণাংক ডেকা, বি.এ. ১ম বৰ্ষ
শংকৰ বৰ্মণ, বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

"জোনাকী" - অসমীয়া বিভাগ, প্ৰথম পুৰস্কাৰ

"গণবিবেক" - ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, অংশগ্ৰহণকাৰী পুৰস্কাৰ

"সংহতি সমন্বয়" - শিক্ষা বিভাগ, দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ

"প্ৰাগজ্যোতিকা" - ইতিহাস বিভাগ, অংশগ্ৰহণকাৰী পুৰস্কাৰ

"অনুভৱ" - হিন্দী আৰু বাংলা বিভোগ, তৃতীয় পুৰস্কাৰ

কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

প্ৰথম স্থান - চয়নিকা বৰা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

দ্বিতীয় স্থান - অদিম্ভা ৰাজবংশী, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

তৃতীয় স্থান - বিকাশ ঠাকুৰীয়া, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

প্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

চয়নিকা বৰা - প্ৰথম স্থান (কলা)
বি.এ. ৪ৰ্থ ষাণ্মাসিক

সুকান্ত চন্দ - দ্বিতীয় স্থান (কলা)
বি.এচ.চি. ৪ৰ্থ ষাণ্মাসিক

দীপজ্যোতি মজুমদাৰ- তৃতীয় স্থান (চিত্ৰ বিভাগ)

দেবব্ৰত বৰ্মণ - তৃতীয় স্থান (চিত্ৰ বিভাগ)
বি.এ. ২য় ষাণ্মাসিক

দেবাৰুণ চক্ৰবৰ্তী - উদ্‌গনি বঁটা (বিজ্ঞান বিভাগ)
বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

নৃপেন কলিতা - উদ্‌গনি বঁটা (বিজ্ঞান বিভাগ)
বি.এচ.চি. ২য় বৰ্ষ

কলা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

চয়নিকা বৰা - প্ৰথম স্থান
বি.এ. ৪ৰ্থ ষাঃ (অৰ্থনীতি)

দেবব্ৰত বৰ্মণ - দ্বিতীয় স্থান
বি.এ. ২য় ষাঃ (অৰ্থনীতি)

শংকৰ বৰ্মণ - তৃতীয় স্থান
বি.এচ.চি. ৪ৰ্থ ষাঃ (কম্পিউটাৰ)

শ্ৰেষ্ঠ কলা শিল্পী - দেবব্ৰত বৰ্মণ

উদ্‌গনি বঁটা - পিংকী ডেকা, স্নাতক ২য় বৰ্ষ

বার্ষিক প্রতিবেদন

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন .....

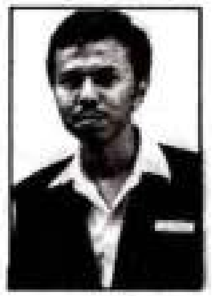

জয়-জয়তে শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ সেইসকল মহান খনিকৰক যাৰ ত্যাগ আৰু সাধনাৰ ফল সকলোৰে আদৰৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনি। এই আশাহতে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ সেইসকল সতীৰ্থলৈ যাৰ প্ৰেৰণা তথা শুভকামনাই মোক উপ-সভাপদিতৰ দৰে গুৰুত্বপুৰ্ণ পদবী এটাৰ কাৰ্যভাৰ বহন কৰাত অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱাৰ লগতে দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে সম্পাদন কৰাত সহযোগিতা আগবঢ়ালে।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়ে আমি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰস্তুতি চলাইছিলোঁ। অইনবেলিৰ তুলনাত অধিক আকৰ্ষণৰ হেতু আমি বহুকেইটা নতুন শিতানৰ সংযোজন কৰিছিলোঁ। অইনবাৰৰ দৰে মযো নিজ উদ্যোগত 'প্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতা' এখনিৰ সংযোজন কৰিছিলোঁ। আমাৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাবে এটা স্থায়ী কাৰ্যালয়ৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ লগতে একতা সভাৰ নিজাববীয়া জাননী ফলক এখনৰো ব্যৱস্থা কৰা হয়। আন্তঃগাঁথনিৰ ফালৰ পৰা ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ নৱনিৰ্মাণ কৰা হয়। লগতে পুৰ্বতকৈ অধিক সুবিধালব্ধ নতুন ছাত্ৰী নিবাসলৈ পুৰণি ছাত্ৰী নিবাস স্থানান্তৰিত কৰা হয়। বিগত বছৰৰ দৰে এইবেলিও সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাৰে ধুমধামেৰে বাগদাত্ৰীৰ শ্ৰীচৰণত পুষ্প অৰ্পণ কৰা হয় সৰস্বতী পূজাত।

মোৰ কাৰ্যকালত সৰ্বতোপৰি সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ ছাৰ-বাইদেউলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিশেষকৈ বিজয় কমল ভট্টাচাৰ্য ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰঋণী হৈ ৰ'ম। মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষ সহায় কৰা নৃপেন, দীপজ্যোতি, দেৱাৰুণ, চয়নিকা, দিপাংকৰ, বিকাশ, মৃগাংক, অংকুৰ, পূজা, ভৃগুনন্দনৰ লগতে অগ্ৰজ অনুৰাগ আৰু কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। শেষত ভগৱানে মহাবিদ্যালয়খনিৰ মহান গৌৰৱ-পৰম্পৰাৰ বোৱতী সুঁতিটোক আৰু অধিক খৰস্ৰোতা কৰি তোলাৰ কামনাৰে -

"জয়তু ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়"

সমুজ্জ্বল ডেকা
উপ-সভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা
ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন.....

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে জননী আইৰ হেতুকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদ বীৰ সকললৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰাৰ সময়ৰ পৰাই যি আশা তথা আকাংখা মনত পুহি ৰাখিছিলোঁ, তাক বাস্তৱত প্ৰতিফলিত কৰা মহান সুযোগকণ গঢ়ি দিয়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ আশা মনত বান্ধি মই ২০১২-২০১৩ বৰ্ষত পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে সাধাৰণ সম্পাদক পদৰ প্ৰাৰ্থীস্বৰূপে প্ৰাৰ্থিত্ব আগবঢ়াওঁ কিন্তু অপ্ৰতিদ্বন্দ্বী হিচাপে বিজয়ী হ'বলৈ সক্ষম হওঁ। নিৰ্বাচনৰ মোৰ ছাত্ৰ, বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ পৰা ইতিবাচক সঁহাৰি লাভ কৰোঁ যদিও পৰ্যাপ্ত সা-সুবিধাৰ অভাৱত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ মোৰ দৃঢ় আশা মনতে থাকি যায়।

বৰ্তমান সমাজত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত আত্মসন্মানৰ অভাৱ দেখা গৈছে যাৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ পাহৰি গৈছে। শ্ৰদ্ধা নাথাকিলে শিক্ষা লাভ কৰিব নোৱাৰি। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ স্বভাৱ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ উচিত সময় আহি পৰিছে। "First make your habits then habits will make you." প্ৰথমতে নিজৰ স্বভাৱ নিৰ্মাণ কৰা তাৰ পিছতে স্বভাৱে তোমাক নিৰ্মাণ কৰিব। সেয়েহে নৱপ্ৰজন্মৰ সকলোলৈকে মই আহ্বান জনাইছোঁ - আমাৰ সমাজখনৰ বুনিয়াদ হওঁক আত্মসন্মান, শিক্ষাৰ বুনিয়াদ হওঁক শ্ৰদ্ধা। তেতিয়াহে আমি মানুহ হিচাপে মৰ্যদাপূৰ্ণ জীৱন লাভ কৰিব পাৰিম।

মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন দিশত সফলতা কঢ়িয়াই অনাটো উল্লেখনীয়। এই মহোৎসৱত অদিক্ষা ৰাজবংশীয়ে জনজাতীয় আৰু সুগম সংগীতত দুটাকৈ সংগীতত, হৰজিৎ দাসে আধুনিক ইংৰাজী গীতত এটাকৈ বঁটা লাভ কৰি সন্মান কঢ়িয়াই অনাটো গৌৰৱৰ বিষয়।

বিগত কেইবছৰমান ধৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিকাশ চকুত লগা। পৰিৱৰ্তিত শিক্ষা আৰু সমাজ ব্যৱস্থাৰ লগত সংগতি ৰাখি মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই বিভিন্ন আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে যাৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সকলৰ লগত খোজ মিলাবলৈ সক্ষম হৈছে। মোৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত নানা কাৰ্যপন্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ ভিতৰত ছাত্ৰী নিবাসটো উদ্বোধনৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ এটা বহুদিনীয়া অভাৱ পূৰণ কৰা হয়। ছাত্ৰৰ প্ৰস্ৰাবাগাৰটো নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰাৰ ফলত বহুদিনৰ পৰা অসুবিধা দূৰ হয়।

মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিজাববীয়া জাননী ফলকৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। ছাত্ৰসকলৰ বাবে অস্থায়ী জিৰণি কোঠাৰ নিৰ্মাণ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ আৰু প্ৰতিটো বিভাগৰ বাবে জাননী ফলকৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। ইয়াৰোপৰি ডেংগু সাৱধানতা কাৰ্যক্ৰম আয়োজন কৰা হয়। তাৰ উপৰি শ্বহীদ বেদী দুটাত নতুনকৈ ৰং কৰা হয়। মোৰ কাৰ্যকালত মই আৰু মোৰ সকলোবোৰ সতীৰ্থই বিশেষভাৱে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষক মহাবিদ্যালয়ৰ সুৰক্ষা কৰ্মী নিয়োগৰ বাবে অনুৰোধ জনাই আহিছিলোঁ, কিন্তু সময়ৰ অভাৱত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ব্যস্ত কাৰ্যসূচীৰ বাবে

মোৰ কাৰ্যকালত এইটো সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ।

আমি ইং ২১ জানুৱাৰীৰ পৰা ২৪ জানুৱাৰীলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অটাইতকৈ উলহ-মালহৰ খেল-ধেমালি, গীত-নৃত্য, সাহিত্য-কলা আদি বিভিন্ন দিশত প্ৰতিভা বিকাশ কৰাৰ অনুষ্ঠান "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" উদযাপন কৰোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদ্বোধন কৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড০ নিশিকান্ত ডেকা ছাৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ মুকলি অধিবেশন আৰু বঁটা বিতৰণী সভাত মুখ্য অতিথি হিচাবে যোগদান কৰে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ কল্যাণ বিভাগৰ সঞ্চালক শ্ৰীযুত ৰাধাচৰণ ৰাভা আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটোৰ উদ্বোধন কৰে বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী শ্ৰীযুত কুমাৰ ধীৰাজ ডাঙৰীয়াই।

দুটা কথা মই দুখেৰে জনাওঁ যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহ নোহোৱাৰ বাবে সভা আয়োজন কৰাত যথেষ্ট অসুবিধা হয় আৰু দ্বিতীয় কথাটো হ'ল যে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এখন নিজস্ব খেলপথাৰ নাই যাৰ ফলত গুৰু খেলবোৰ আয়োজন কৰাত অসুবিধা হয়। মই মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক এই দুটা অভাৱ অতি সোনকালে আঁতৰ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত এইবাৰ দুটা নতুন ব্যতিক্ৰমী প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হয়। সেই দুটা হ'ল বিভাগীয় পত্ৰিকা প্ৰাচীৰ প্ৰতিযোগিতা আৰু প্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতা। এই দুটাই কাৰ্যসূচী সফলতাৰে আয়োজন কৰা হয়।

যোৱা ইংৰাজী ১৪ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে নবাগত আদৰণি সভাৰ আয়োজন কৰা হয়। ৰাতিপুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন কৰে অধ্যক্ষ ড° নিশিকান্ত ডেকা ছাৰে। আৰু শ্বহীদ তৰ্পণ কৰে উপাধ্যক্ষা ড° লক্ষ্মী দাস পাঠক বাইদেউৱে। মুকলি সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ শ্ৰী কবীন্দ্ৰ কুমাৰ দাস ছাৰ আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটোৰ উদ্বোধক হিচাপে উপস্থিত থাকে বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী শ্ৰীযুত ৰূপম ভূঞা।

মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ এটাই লক্ষ্য আছিল যে মই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি নিঃস্বাৰ্থভাৱে সেৱা আগবঢ়াম আৰু মই সুখী যে মই এই সেৱা আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন ধৰণেৰে সহায় আগবঢ়োৱাৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নিশিকান্ত ডেকা ছাৰ, ৰঞ্জনা সেন বাইদেউ, শিৱানী দে বাইদেউ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক-তত্বাবধায়িকাসকল, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সমুজ্জ্বল, দেবাৰুণ, দ্বীপজ্যোতি, চয়নিকা, দিপাংকৰ, পূজা, বিকাশ, অংকুৰ, মিনাংক তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ পিংকু, নয়ন, গুঞ্জন, জিতু, হিমাংশু, কৌশিক, লেভি, সঞ্জয়, ৰাজকুমাৰ, চিৰাগ, দ্বীপ, হৃদয়, গৌতম, হৰজিৎ, মনজিৎ, উদ্দীপ্ত, বিৰাজ, অৰ্ণৱ, মিংকু, ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

শেষত আহ্বান জনাইছোঁ আমি সকলো একগোট হৈ এটা পৰিয়ালৰ সদস্যৰ দৰে মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰব বৃদ্ধিত সহকাৰী হওঁ। এই আশাৰে পুনৰ সকলোকে শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰি মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু ললিত চন্দ্ৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয়তু ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

নৃপেন কলিতা
সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা
ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন .....

'লুইতৰ পাৰৰে তুমি ডেকা ল'ৰা,

তুমিয়েতো বুকু পাতি দিলা

ভাৰতীৰ নুমলী জীক বচাবলৈ,

তুমিয়েতো মৃত্যু বৰিলা।

শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক,

শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক।।'

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ড° ভূপেন হাজৰিকা দেৱৰ গীতৰ ভাষাৰে দেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে বুকু পাতি দিয়া বীৰ-বীৰাংগণা তথা শ্বহীদসকললৈ মই সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। লগতে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে শ্ৰদ্ধাৰ ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী দেৱলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম যাচিছোঁ।

২০১২-১৩ বৰ্ষৰ "ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সমাজসেৱা বিভাগৰ দৰে মহৎ পদ এটিত নিৰ্বাচিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়খনৰ সেৱাৰ বাবে সুবিধাকণ দিয়াৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শুভাকাংক্ষীসকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছতে প্ৰথম কাৰ্যসূচী ৰূপে বহু প্ৰত্যাশিত 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হোৱাৰ কেইদিনমান আগৰ পৰা মহাবিদ্যালয় চৌহদ চাফা কৰা কাম হাতত লোৱা হয় লগতে শ্বহীদ বেদী চাফা আৰু চৌহদৰ গছবোৰত চুণ লগোৱা হয়। এই অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখিয়ে মহাবিদ্যালয় চৌহদত কেইজোপামান ফুল ৰোপণ কৰা হয় আৰু ঠায়ে-ঠায়ে ডাষ্টবিনৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। ইয়াৰ পিছত আকৌ 'নৱাগত আদৰণী সভা' উপলক্ষে চৌহদ চাফ কৰা হয় আৰু গছবোৰত চুণ লগোৱা হয়।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত বহুতো কাম কৰাৰ পৰিকল্পনা আছিল আৰু কাৰ্যক্ষেত্ৰত ৰূপায়ণ কৰিবৰ বাবে আগবাঢ়িছিলো যদিও তেনেই সীমিত পুঁজিৰ লগতে আন বহু কাৰণত উজুটি খাব লগাত পৰিছিলো ফলত পৰিকল্পনাবোৰ বাস্তৱত ৰূপায়িত নহ'ল। তাৰ বাবে মই দুঃখিত।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত মোৰ কাৰ্যকালত সুন্দৰভাৱে সহায় আৰু দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ সমাজসেৱা বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক মাননীয় শ্ৰী বিজয় কমল ভট্টাচাৰ্য ছাৰ প্ৰমুখ্যে সমূহ শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দক মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ, লগতে ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াক মই

শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। সদৌ শেষত গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত ঐতিহ্যমণ্ডিত 'ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়'ৰ ভৱিষ্যতৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰৰ উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে -

জয় আই অসম

"জয়তু ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়"

মিনাংক ডেকা

সম্পাদক, সমাজসেৱা বিভাগ

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন .....

জীৱন পথত ভটিয়াই গৈ থাকোঁতে

এদিন তোমাৰ পদূলিত আহি ৰ'লোঁ

য'ৰ পৰাই জ্ঞানে পূৰ্ণতা পালে

জীৱনে মেলিলে নতুন পাতনি

এতিয়া মোৰ সৰ্বস্ব ...

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ এই পদূলিতেই

নিজৰ জীৱনৰ সুখ-দুখবোৰক তুচ্ছ জ্ঞান কৰি ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু সমৃদ্ধিৰ বাবে নিজৰ জীৱন দান কৰা, সেই প্ৰত্যেকজন পবিত্ৰ আত্মালৈ প্ৰণিপাত জনাই মই মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিছোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তৰ্ক আৰু বিতৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী, তথা মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা মৰম যাচিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়টো প্ৰতিজন বিদ্যাৰ্থীৰ বাবে এক বসন্ত ঋতুৰ দৰে। এই সময়ছোৱাত মন আৰু দেহে সম্পূৰ্ণ বিকাশ লাভ কৰে। সেয়ে সকলো ক্ষেত্ৰতে আগুৱাই যোৱাৰ প্ৰৱণতা এটা গঢ়ি উঠে। মোৰ ক্ষেত্ৰতো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নাছিল। তাৰোপৰি ক্ষুদ্ৰ সুৰুঙা এটা পালেই সমাজৰ কাম কৰাৰ প্ৰৱণতা এটাই গা কৰি উঠিছিল। সেয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে থিয় দিলোঁ। মোৰ বিৰুদ্ধে কোনো প্ৰতিদ্বন্দ্বীয়ে নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ নহ'ল বাবে সহজে বিভাগটো মোৰ হাতলৈ আহিল।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই মহাবিদ্যালয়ৰ এই বিভাগটোক এটা সবল ৰূপ দিয়াৰ বাবে ব্ৰতী হলোঁ। বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ত সদৌ অসমভিত্তিত তথা সদৌ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলভিত্তিত তৰ্ক তথা কুইজ প্ৰতিযোগিতাবোৰত অংশগ্ৰহণৰ বাবে লৈ গ'লোঁ, কিন্তু কোনো বিশেষ পুৰস্কাৰ লাভ কৰিব নোৱাৰিলে। অৱশ্যে বিচাৰকৰ দ্বাৰা প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

এটা দায়িত্ব পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন প্ৰতিবন্ধকতাই দেখা দিয়ে। 'তৰ্ক বিভাগ'টো পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰতো বিভিন্ন প্ৰতিবন্ধকতাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ, যেনে — ষাণ্মাসিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত ঘনাই হোৱা পৰীক্ষাবোৰ, যথাযথ ধনৰ অভাৱ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কোনো বিষয়ত বক্তৃতা দিয়াৰ প্ৰতি কৰা অনীহা। কিন্তু তথাপিও ক'ব লাগিব যে ছাৰ-

বাইদেউসকলে কৰা সহায়-সহযোগ তথা পৰামৰ্শৰ দ্বাৰা বিভাগটোৰ কাম-কাজখিনি সুস্থভাৱেই পৰিচালনা কৰাত ভালেখিনি সফল হৈছিলোঁ।

মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰাৰ আগতে, মোৰ কাৰ্যকালটো আগবঢ়াই নিয়াত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত নিশিকান্ত ডেকা ছাৰ, তৰ্ক বিভাগৰ তত্বাবধায়ক ধ্ৰুৱপ্ৰসাদ বৈশ্য ছাৰ, ৰাজনীতি বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা নমিতা শৰ্মা বাইদেউ, দিবাকৰ ডেকা ছাৰ, অসমীয়া বিভাগৰ লক্ষ্মী পাঠক বাইদেউ, ৰত্নেশ্বৰ মিলি ছাৰ, বাংলা বিভাগৰ সূৰ্য সেন দেব ছাৰ আৰু তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ অধ্যক্ষ হিচাপে নিমন্ত্ৰিত অতিথি শ্ৰীযুত নৱেন শৰ্মা ছাৰক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আৰু কৰ্ম-কৰ্তাসকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে -

জয় ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

বিকাশ কলিতা
সম্পাদক, তৰ্ক বিভাগ
এল. চি. বি. মহাবিদ্যালয়

আলোচনী সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন .....

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমভূমিৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ হৃদয়স্পৰ্শ কৰি যিসকল বীৰ-বীৰাংগণাই ৰূপহী অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে মাতৃ পূজাৰ বেদীত প্ৰাণাহুতি দিলে, সেই মৃত্যুঞ্জয়ী শ্বহীদসকললৈ মোৰ অশ্ৰুসিক্ত নয়নেৰে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিলোঁ।

লগতে ২০১২-২০১৩ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত কৰা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়লাভ কৰাত মোক সহায়-সহযোগিতা কৰা ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন সময়মতে প্ৰকাশ নাপায়। এই অভিযোগ মই পঢ়িবলৈ অহা দিন ধৰি শুনি আহিছোঁ। সময়মতে আলোচনীখন প্ৰকাশ নোপোৱাৰ প্ৰধান কাৰণসমূহ হ'ল — ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা প্ৰকাশযোগ্য উপযুক্ত লেখা সময়মতে পোৱা নাযায়। সম্পাদকসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰ্যায়ৰ মানদণ্ডৰ লেখাৰে আলোচনীখন সজাই তুলিব বিচাৰে, কিন্তু যথাসময়ত সম্পাদকৰ হাতত তেনে মানদণ্ডৰ দহটা লেখাও নপৰেহি। তেতিয়া সম্পাদকজনে উপযুক্ত লেখা বিচাৰি হাবাথুৰি খাবলগীয়া হয়। পূৰ্বৰ আলোচনীসমূহ অপ্ৰকাশিত অৱস্থাত থকা বাবেও পাছৰ এজন সম্পাদকে আলোচনীখন সময়মতে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰাৰ অন্যতম কাৰণ। এইক্ষেত্ৰত ধাৰাবাহিকতাৰ প্ৰসংগ জড়িত।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লিখনিসমূহেই এখন আলোচনীৰ বাবে যথেষ্ট নহয়। আলোচনীখন মূলতঃ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আলোচনী। সেয়েহে, আলোচনীৰ বাবে লিখনি দিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেইবাবাৰো জাননী দিয়া হৈছিল। বহুতক ব্যক্তিগতভাৱেও কোৱা হৈছিল। কিন্তু মোৰ হাতত যি দহ-বাৰটা লেখা পৰিল তাৰ অৱস্থাও তথৈবচ। উপায়ান্তৰ হৈ বিভাগে বিভাগে গৈ চকুত পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীখিনিৰ পৰা লিখা গোটোৱা হ'ল। তাৰপৰাই কিছু লেখা চালি-জাৰি আলোচনীৰ বাবে সাজু কৰা হ'ল।

আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপযুক্ত লেখাৰ অভাব কিয় হয়, সেই দিশটোলৈ চোৱাও দৰকাৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক দীনতা নে সময়তে আলোচনীখন প্ৰকাশ নোহোৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লেখা দিব নিবিচাৰে? যদি আলোচনীখন সময়মতে প্ৰকাশ নোপোৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লেখা দিব নিবিচাৰে, তেতিয়া পূৰ্বৰ অপ্ৰকাশিত আলোচনীকেইখনৰ বাবে পাছৰ আলোচনী সম্পাদকসকল ভুক্তভোগী হয়। এই দিশটোও আমি চাব লাগিব।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়ে মোৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্যৰ প্ৰতি সিমান আগ্ৰহ নাথাকিলেও তেওঁলোকক এই প্ৰতিযোগিতাত মনোযোগ দিয়াবলৈ যথেষ্ট চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ফোনেৰে ব্যক্তিগতভাৱে জাননী দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাইছিলোঁ। প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ভিতৰত — ঠাইতে লিখা কবিতা, গল্প, প্ৰবন্ধ, চিত্ৰাংকন আদিয়েই প্ৰধান। প্ৰতিযোগিতাসমূহত প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় বঁটাৰ উপৰিও নিচুকণি বঁটাও দিয়া হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অইনবেলিৰ তুলনাত অধিক আকৰ্ষণৰ হেতু আমি বহুকেইটা নতুন শিতানৰ সংযোজন কৰিছিলোঁ। অইনবোৰৰ দৰে ময়ো নিজ উদ্যোগত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা এখনৰ উন্মোচনৰ মন মেলিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত একাংশ ছাৰ-বাইদেউ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকসকলৰ সহযোগত এই কাম সম্ভৱ হৈ উঠিল। এইক্ষেত্ৰত মোক বিশেষভাৱে সহায়-সহযোগিতা আৰু উৎসাহ যোগাইছিল মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, অধ্যাপিকা লক্ষ্মী দাস পাঠক বাইদেউ আৰু অধ্যাপক ৰত্নেশ্বৰ মিলি ছাৰে।

বিভিন্ন অভাৱ অভিযোগৰ মাজতে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন দিশত মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে। এই ক্ষেত্ৰতে তেওঁলোকক আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজা, নৱাগত আদৰণী সভা, মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা দিবস, আন্তঃমহাবিদ্যালয় কুইজ প্ৰতিযোগিতা ইত্যাদি জাকজমকতাৰে পালন কৰা হৈছিল।

আলোচনীৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰা লিখাসমূহৰ ভুল-শুদ্ধ পৰীক্ষা কৰি চোৱাত মাননীয়া ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ বাইদেউ আৰু ৰত্নেশ্বৰ মিলি ছাৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত হোৱা আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ সুবিচাৰ-বিবেচনা কৰি যিসকল ছাৰ-বাইদেৱে মোক সহায় কৰিছিল, তেওঁলোকৰ মই শলাগ লৈছোঁ।

শেষত এই আলোচনীখনৰ লগত অনবৰতে লাগি মোক সহায়-সহযোগিতা কৰাসকলৰ শলাগ লোৱাটো মোৰ কৰ্তব্য। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ যো-জা চলোৱাৰ পৰা প্ৰকাশ হোৱালৈকে মোক অনবৰতে সহায় কৰা তত্বাবধায়কসকল, লগতে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় নিশিকান্ত ডেকা ছাৰ, সূৰ্য সেন দেব ছাৰ আৰু বিশেষকৈ ৰত্নেশ্বৰ মিলি ছাৰৰ লগতে আন ছাৰ-বাইদেউসকললৈ মোৰ তৰফৰ পৰা শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছোঁ। লগতে মোৰ লগত প্ৰতিটো কথাতে লাগি থকা নৃপেন, সমুজ্জ্বল দা, বিকাশ, মৃনাংক আৰু দেৱব্ৰতলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি দীপজ্যোতি মজুমদাৰ, শংকৰ, পিংকুল, উদ্দীপ্ত, নয়ন, গুঞ্জন, মীনাক্ষী, পূজা, অংকুৰ, দীপাংকৰ, দীপ আৰু আন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। যিসকলে আলোচনীখনত লেখনিসমূহ দি আলোচনীখনৰ সৌষ্ঠৱ বঢ়োৱাত সহায় কৰিলে, তেওঁলোকলৈও মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত কিছুমান সৰু-সুৰা কামত সহায় কৰা দুলাল দা, কুমুদ খুড়া, নৃপেন দা, ৰমেশ দা, জগদীশ দা, ৰাজীৱ দা আৰু কলেজৰ আন আন কৰ্মচাৰীলৈ মই মোৰ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছোঁ।

আলোচনীখন সুকলমে আটকধুনীয়াকৈ প্ৰকাশ কৰি উলিয়াই দিয়া বাবে বিশেষভাৱে প্ৰগতি গ্ৰাফিক্সৰ সমূহ পৰিচালক তথা কৰ্মচাৰীসকললৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত কিমানদূৰ কৃতকাৰ্য হ'ব পাৰিলোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজানিতে হোৱা কিছু ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু আলোচনীখনৰ সৰ্বাংগীণ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

চয়নিকা বৰা
সম্পাদিকা, মহাবিদ্যালয় আলোচনী

খেল সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন .....

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত দেশ আৰু জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ অৰ্থে যিসকল বীৰ শ্বহীদ কলিজাৰ কেঁচা তেজেৰে ত্যাগৰ শলিতা জ্বলাই প্ৰাণ আহুতি দিলে সেইসকল মহান বীৰ শ্বহীদৰ প্ৰতি মোৰ অশ্ৰু অঞ্জলিৰে প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে পবিত্ৰ শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ ২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত খেল সম্পাদকৰ দৰে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত নিৰ্বাচিত কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী সকলোকে মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

খেল-ধূলা শিক্ষাৰ এটা অবিচ্ছেদ্য অংগ। শাৰীৰিক তথা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত ইয়াৰ প্ৰসাৰ-প্ৰভাৱ আছে। পাৰস্পৰিক বুজাপৰা, ভাতৃত্ববোধৰ জন্ম দি ই মানুহক সুস্থ শৰীৰ, সুস্থ মনৰ গৰাকী কৰি তোলে। মহাবিদ্যালয়ৰ এনে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ পদৰ দায়িত্ব মূৰত লৈ তাক পালন কৰাত কিমানদূৰ সফল হৈছোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়।

বিগত বৰ্ষৰ দৰে মোৰ কাৰ্যকালৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহত মোৰ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াৰ বাবে মোৰ ফালৰ পৰা আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কিন্তু দুখৰ বিষয় আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট যদিও বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা নিচেই কম দেখা গৈছিল। এই অৱস্থাৰ বাবে দায়ী কোন সেয়া এক চিন্তনীয় বিষয়।

সুস্থ জীৱনৰ বাবে সুস্থ স্বাস্থ্য অপৰিহাৰ্য। খেল-ধেমালি হ'ল সুস্বাস্থ্যৰ অন্যতম চৰ্ত। এই দিশত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজে আগবাঢ়ি অহাটো কৰ্তব্য। শেষত মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতি মুহূৰ্তত মোক উপদেশ আৰু সহযোগেৰে মোৰ লগত সমানে হাত উজান দিয়া শিক্ষকসকল আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়, ছাত্ৰ একতা সভাৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তি তথা মোৰ বন্ধু বিশেষকৈ দীপাংকৰ, মানব, বিজয়, বিকাশ, অমৰ, ৰাকেশ, দেবব্ৰত, শংকৰ,মানস মৃন্ময় আদি সকলোৰ লগতে আমাৰ কলেজৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ অনুৰাগ আৰু ভৃগু দাদাক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিগত কালৰ হাঁহি আৰু কান্দোনৰ আলি দোমোজাৰ পৰিণতি ঘটাৰ পিছত নতুন ছাত্ৰ চামক আদৰণি জনাই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয়তু ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়"

শ্ৰী দিপাংকৰ কলিতা
খেল সম্পাদক
ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন .....

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ সন্মান ৰক্ষাৰ্থে, অসমৰ অস্তিত্বৰ ৰক্ষাৰ্থে যিসকল বীৰ-বীৰাংগনাই আই মাতৃৰ চৰণত শেষ নিঃশ্বাস ত্যাগ কৰিলে সেইসকললৈ যাচিছোঁ মোৰ এপাঁজলি অশ্ৰুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ কাৰ্যভাৰ লোৱাৰ পিছতে মোৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ হয় "মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ"ৰ যোগেদি। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ হ'ল — কেৰম, লুডো, কইনা প্ৰতিযোগিতা, মিছ এল.চি.বি. ইত্যাদি। এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ মোক নিখুঁতভাবে চলাই নিয়াত যিসকল বন্ধু তথা বান্ধৱীয়ে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেওঁলোকক এই ছেগতে ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। গুৱাহাটী মহানগৰীৰে নহয়, অসমৰ এখন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় হিচাপে অৱশ্যে ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাটোত বহুতো অভাৱ অনুভৱ কৰিছোঁ। প্ৰথম অসুবিধাটো হ'ল জিৰণি কোঠাটো আটাইতকৈ ওপৰত অৰ্থাৎ জিৰণি কোঠাটোলৈ যাওঁতেই জিৰাবলগীয়া হয়। দ্বিতীয়তে, ছাত্ৰীসকলৰ শৰীৰ চৰ্চাৰ বাবে উন্নত মানৰ কোনো ধৰণৰ যন্ত্ৰপাতি নাই। তৃতীয়তে, প্ৰস্ৰাৱগাৰ আৰু শৌচাগাৰসমূহত পানীৰ সু-ব্যৱস্থা নাই। চতুৰ্থতে, জিৰণি কোঠাটোত বহিবৰ বাবে কেইখনমান বেঞ্চৰ বাদে আন বিশেষ সুবিধা নাই।

আনহাতে, কিছুক্ষেত্ৰত জ্যেষ্ঠজনৰ সু-পৰামৰ্শৰ অভাৱেও মনত সামান্য আঘাত জন্মায়। তদুপৰি বিভিন্ন অভাৱ-অভিযোগৰ মাজেদিও মই মোৰ দায়িত্বসমূহ চলাই নিয়াত আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছোঁ। শেষত ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু তথা মংগল আৰু উন্নতিৰ কামনা কৰি কাৰ্যকালত থকাৰ সময়ত যিখিনি ভুল-ক্ৰটি কৰিছোঁ তাৰ বাবে সকলোৰে আগত ক্ষমা বিচাৰি প্ৰতিবেদনখনৰ মুখনি মাৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে -
জয়তু ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়
জয় আই অসম

পূজা বসুমতাৰী
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা
ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়

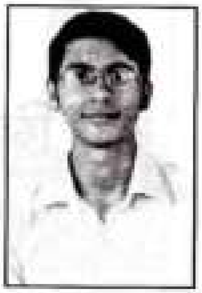

SECRETARIAL REPORT OF CULTURAL SECRETARY

I express my deep regards to our principal Dr. N. K. Deka, professors and our ex-union members for selecting me as your 'CULTURAL SECRETARY'. I would like to extend my gratitude to all LCBians for theie needed support throughout my session. At last but not the least, I like to thank to all my fellow union members for their kind co-operation.

To serve as a cultural secretary for such a premiere instutition of North-East is itself a great achievement for me. At the beginning of my session I thought to bring some of the major changes. And I am very glad to say that I could able to fulfill to a large extent. Regarding my responsibilities, I have completed my works honestly and timely throughout the year. During my working period, I have represented my college by participating in Inter-College Dance Competition organised by Youngistan Cultural & Entertainment Pvt. Ltd. More over a completely new set of music system was purchased for organising college functions. This report will not complete without mentioning some names who brought glory for our college during youth festival, held at Gauhati University. They are, Harijit Das, Adishna Rajbongshi. I am very happy that our college Freshers' Social was a great success with limited financial resources, since it was a great challenge for me as well as for the Cultural Secretary. I manage to invite a reknowned singer of Assam, Mr. Rupam Bhuyan, during freshers' social.

Though I have given my 100% to be a sincere cultural secretary, I felt that I would be falling in my efforts if I have not been helped by My Professor-in-Charge Mrs. Shibani Dey, our union-in-charge Mrs. Ranjana Sen and my loving friends Nripen Kalita, Harjit Das, Chayanika Bora, Rinku Sharma, Deep Jyoti Dhar Baruah, Mriganka Deka, Ankurjyoti Kalita. It was an enriching experience of my life and I will remember always "Good, Bad and Ugly its all mine to remember".

Debarun Chakraborty

Cultural Secretary, LCB CSU

SECRETARIAL REPORT OF
BOYS COMMON ROOM SECRETARY

I, Ankur Jyoti Kalita, express my regards of thanks to our principal Dr. N. K. Deka, professors and my fellow students for selecting me as your Boy's Common Room Secretary, with all my love and gratitude to all LCBians for their support and I would also like to thank my fellow union members.

As being a Boy's Common Room Secretary for such an institution, is a great success indeed for myself. At the beginning stage I thought bringing up a change which would influence our upcoming students for becoming a better one. But I could able to fulfill upto extent. During College Week, carrom, chess were purchased and few indoor games such as arm wrestling were made to be held at our College Campus I was happy that our fresher's participated and stood in the competition.

Though I sincerely contributed my gratitude in the journey but there were certain points which made me breakdown but I always found a helping hand with my Professor-in-Charge Pranjal Sharma. Without him I would not been able to come up with my efforts. As well as, Deep Jyoti Dhar Baruah, Debarun Chakraborty, Mriganka Deka, Nripen Kalita always helped me in my activities.

It was an great honour and experience of my life and I will always be memorable moment of my life.

Ankurjyoti Kalita
Secretary, Boy's Common Room
LCB CSU

বৰ্তমানলৈকে 'এলচিবিয়ান'ৰ সম্পাদক আৰু তত্বাৱধায়কসকল

সংখ্যা	বৰ্ষ	সম্পাদক	তত্বাৱধায়ক
—	—	—	—
—	—	—	—
৩য় সংখ্যা	১৯৮৪-৮৫	পৰেশ চন্দ্ৰ দাস	ড° নীলিমা ডেকা
৪ৰ্থ সংখ্যা	১৯৮৭-৮৮	মঃ তফিকউদ্দিন আহমেদ	লক্ষ্মী দাস পাঠক, মিনতি মেধি
৫ম সংখ্যা	১৯৮৮-৮৯	অমূল্য চন্দ্ৰ দাস	ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ, ভাস্বতী শৰ্মা
৬ষ্ঠ সংখ্যা	১৯৯২-৯৩	দীপক শৰ্মা	বীৰেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
৭ম সংখ্যা	১৯৯৫-৯৬	অঞ্জনজ্যোতি বেজ	বীৰেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
৮ম সংখ্যা	১৯৯৭-৯৮	ৰূপক বৈশ্য	ড° দিলীপ কুমাৰ ডেকা
৯-১০ম সংখ্যা	১৯৯৮-২০০০	মানস বৰুৱা, ৰঞ্জন কুমাৰ বৰুৱা	বীৰেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা, প্ৰাঞ্জল শৰ্মা
১১শ সংখ্যা	২০০০-০১	ভাস্কৰজ্যোতি বৰদলৈ	বীৰেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
১২শ সংখ্যা	২০০১-০২	মঃ হিফজুৰ ৰহমান, ৰিতেন বৈশ্য	দীপক গোস্বামী
১৩শ সংখ্যা	২০০২-০৩	হৃদয়ানন্দ কলিতা	ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ, প্ৰাঞ্জল শৰ্মা
১৪শ সংখ্যা	২০০৩-০৪	গগন বৰ্মন	লক্ষ্মী দাস পাঠক
১৫শ সংখ্যা	২০০৪-০৫	প্ৰদ্যুম্ন ভাগৱতী	প্ৰাঞ্জল শৰ্মা
১৬শ সংখ্যা	২০০৫-০৬-০৭	সম্পাদনা সমিতি	দিলীপ কুমাৰ ডেকা, দিবা বৰুৱা
১৭শ সংখ্যা	২০০৭-০৮	নব কুমাৰ দাস	নীলিমা গোস্বামী শৰ্মা, ৰত্নেশ্বৰ মিলি
১৮শ সংখ্যা	২০০৮-০৯	প্ৰত্যাশ্ৰী ভট্ট, জিন্টী দেৱী	ৰঞ্জিতা দাস লহকৰ, দিবা বৰুৱা
১৯শ সংখ্যা	২০০৯-১০	ৰীমা দাস	ৰত্নেশ্বৰ মিলি
—	—	—	—
২০শ সংখ্যা	২০১১-১২	দুলুমণি কলিতা	ৰত্নেশ্বৰ মিলি
২১শ সংখ্যা	২০১২-১৩	চয়নিকা ৰবা	ৰত্নেশ্বৰ মিলি

বিঃ দ্ৰঃ লেখা নোপোৱাত ইং ২০১০-২০১১ বৰ্ষৰ সংখ্যাটো প্ৰকাশ কৰা নগ'ল। ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে -

ৰত্নেশ্বৰ মিলি (উক্ত সংখ্যাৰ তত্বাৱধায়ক)

বৰ্তমানলৈকে ললিত চন্দ্ৰ ভৰালী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষসকল

ড° ৰোহিণী মহন্ত	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
ৰমেন্দ্ৰ নাৰায়ণ দত্ত বৰুৱা	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
উদয় দত্ত	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
বিনন্দী বৰ্মন	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
ইক্ৰামুদ্দিন শইকীয়া	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
সত্যকিংকৰ সেন	ঃ	অধ্যক্ষ
কবিন্দ্ৰ কুমাৰ দাস	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
ৰজনী কান্ত শৰ্মা	ঃ	অধ্যক্ষ
ড° কৃষ্ণা বৰ্মন	ঃ	ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
গঙ্গাপদ চৌধুৰী	ঃ	অধ্যক্ষ
ড° কৃষ্ণা বৰ্মন	ঃ	অধ্যক্ষ
ড° নিশিকান্ত ডেকা	ঃ	অধ্যক্ষ

বিঃ দ্ৰঃ উপযুক্ত তথ্যৰ অভাৱত নিৰ্দিষ্ট চন-তাৰিখ দিব পৰা নগ'ল, তাৰ বাবে দুঃখিত।

- সম্পাদনা সমিতি

মহাবিদ্যালয় সংগীত

ধ্যান-গম্ভীৰ এই জ্ঞান মন্দিৰ আমাৰ পুণ্য তীৰ্থ
উৎকৰ্ষ-সাধন লক্ষ্যত ব্ৰতী সমূহ আমি সতীৰ্থ।।২।।

নীলাচলৰ চৰণ ধন্য এই মন্দিৰৰ ভেটি
আদিমগিৰিৰ গৰ্বিত শিৰে ঘোষিছে আদিম কীৰ্তি।।২।।
অমিত বিক্ৰমী আহোম ৰাজৰ প্ৰাচীন পশ্চিম দ্বাৰ
এতিয়া ইয়াত পাহাৰে ভৈয়ামে চেনেহৰ নিছিগা ধাৰ।
ইয়াতে আমাৰ জ্যোতিৰ যাত্ৰা অনন্ত অব্যৰ্থ।।২।।

আহা সঙ্গী আমি ইয়াতেই থাপোঁ আমাৰ জীৱন ৰথ।।২।।
সংস্কৃতি সাৰথি আমাৰ সংগ্ৰাম আমাৰ পথ।
এই মন্দিৰ জ্ঞানেৰে দানেৰে চিত্ত কৰো নিৰ্ভয়
শান্তি-প্ৰীতি মিলনেৰে আহা দুষ্কৃতি কৰোঁ জয়।

অচল পুৰণি ভাঙি উলিয়াও যুগৰ সচল অৰ্থ।।২।।

- ৰচনা ঃ কেশৱ মহন্ত
- সুৰ ঃ ৰমেন বৰুৱা

আলোক-চিত্ৰ শিল্পী : দীপজ্যোতি মজুমদাৰ

দীপৰ বিলৰ মাছমৰীয়াসকলৰ সকৰুণ জীৱন ৰেখ । কাপ